

LOUISE
ALLENOVÁ

Lord a svěhlavička

Skandál mezi smetánkou

Název originálu:

The Lord and the Wayward Lady

První vydání: Harlequin Books, 2010

Překlad: Blažena Veselá

Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2010 by Melanie Hilton

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2011

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Historická romance

ISSN 1730-3664.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: BLACK PRINT CPI IBERICA, S.L., Barcelona

CENA: CZ: 128 Kč SK: 4,96 €

ISBN 978-83-238-7383-9

Louise Allenová

LORD A SVÉHLAVIČKA

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janiero • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn 5. ledna 1814

„Jen se podívejte na to modrý nebe, pane. Když je takový ráno, je na světě krásně!“

„Ty ses snad zamiloval, Dane,“ poznamenal Marcus Carlow, vikomt Stanegate, práskl opratěmi a koně svěžím klusem zabočili z Piccadilly do Albemarle Street.

Sluha na kozlíku si pohrdlivě odfrkl: „Mě byste do chomoutu nedostal, pane. Je mi dobře, jak jsem. Koukněte na tu nádheru! Slunce a svěží vzduch. Co víc si jeden může přát? Dneska se nemůže přihodit nic zlého.“

„Být pověřčivý, zalezu po tvójí poznámce do postele, nařídím, aby zavřeli dveře na závoru, a budu očekávat katastrofu,“ zazubil se Marcus a uklidnil koně, kteří se polekali procházejícího procesí.

Den byl vážně po čertech vydařený. Dan měl pravdu. Slunce zářilo, vzduch měl ríz a pletichářka Perdita Jensenová vykazovala neklamné známky ochoty přijmout Marcusovu *diskrétní nabídku*.

Ano, pokud Marcus nebral v úvahu otce, jehož podlomené zdraví přidělávalo vrásky matce, jednu sestru, která si podle všeho za svůj životní cíl vytyčila přivést ho svými vylomeninami předčasně do hrobu, druhou, jejíž sladká nevinnost byla taktéž důvodem ke značným obavám, a bratra, který pokud nedával v sázku život a zdraví někde na bojišti, usiloval o pověst největšího prostopášníka ve městě, pak si mohl představovat, že svět je v naprostém pořádku....

Marcus přemítal, co ho ten den čeká. Rodinný oběd, náročná pracovní schůzka s Brocketem, správcem panství nahoře v Hertfordshiru, večeře v klubu a pak diskrétní návštěva u paní Jensenové, aby se dohodli na podmínkách. Všechno v klidu, naplánované, uspokojivé a předvídatelné, alespoň projednou.

„Zavez kočár do dvora, Dane. Hned jsem –“ Dvoukřídle hlavní dveře elegantního městského domu se rozletěly a objevil se v nich očividně rozrušený komorník. „Petersi?“

„Můj pane,“ vypjal dotázaný hrud', „jedná se o lorda Narborougha – vypadá to na další srdeční záchvat, pane. Pan Wellow říkal, abych si vzal drožku a urychleně přivezl doktora.“

„Budeš kočírovat, Dane,“ hodil Marcus otěže chlapci, který se mezitím vyškrábal na sedadlo. Potom vysadil na vůz komorníka a nařídil mu: „Jestli nebude doktor Rowlands doma, zjistěte, kde je, a přivezte ho.“

Marcus vyběhl schody po dvou a ještě stačil zachytit zavírající se vstupní dveře. V hale bylo všechno vzhůru nohama. Nejmladší lokaj jménem Richards lomil rukama a vykládal, že za nic nemůže, že ta mladá dáma působila velice slušně a on nemohl tušit, že je to vražedkyně a poběhlice. Majordomus Wellow naléhal na Fellingina, postaršího komorníka hraběte, aby přinesl kapky jeho lordstva, a u paty schodiště se hlasitě přely tři mladé dámy.

Tedy aspoň Honorie, Marcusova starší sestra, se hádala. Mladší Verity tonula v slzách. Marcus ze sebe shodil cestovní plášť a rázným krokem došel po černobílých čtvercových dlaždicích k jediné osobě, která působila klidně. „Slečno Priceová, co se stalo?“

Společnice jeho sester se otočila. Na tváři jí bylo znát, jak se jí ulevilo, že vidí Marcuse. „Lorde Stenegate, díkybohu, že jste se vrátil. No tak, Honorie! Jestliže vaše matka řekla, aby ta mladá žena zůstala v knihovně, dokud lord Stanegate neřekne, co bude dál, pak tam taky zůstane a vy s ní nebudete mluvit.“ Objala Verity a povzbudivě s ní zatřásla: „A vy přestaňte plakat, Verity. Tím přece tatínkovi nepomůžete.“

„Já vím.“ Verity se vrhla k Marcusovi a zoufala se k němu přitiskla. „Marcu! Papá umírá!“

„Nesmysl,“ odušil Marcus s větší jistotou, než jakou sám cítil, a jemně sestru odstrčil. „Verity a Honorie, běžte pomoci Fellingovi s hledáním otcových kapek. Slečno Priceová, kde je lord Narborough?“

„Ve své pracovně. Paní je u něho,“ odpověděla slečna. „Každou chvíli by se tam měla objevit také paní Hobyová s trochou sladkého čaje.“

„Děkuju.“ Marcus otevřel dveře do pracovny a tiše vstoupil. Otec ležel na rozložené kožené pohovce a jeho žena seděla u něj a hladila ho po ruce. Marcus zůstal stát jako zasažený bleskem. Byl otřesený, i když věděl, co ho v pracovně čeká. Hraběti, který nikdy neměl pevné zdraví, bylo teprve čtyřiapadesát, ale díky šedým vlasům a pokleslým ramenům vypadal o dvacet let starší. Na dobu, kdy byl otec zdravý a čínorodý, si Marcus skoro nepamatoval. Teď ale, s modrými rty a propadlými zavřenými očima vypadal jako umírající člověk.

„Mamá?“

Lady Narboroughová vzhledla a usmála se.

„Marcu, já věděla, že na sebe nenecháš čekat. Georgi, přišel Marc.“

Těžká víčka se zachvěla a otevřela se a Marcus si zhluboka vydechl. Poznal, že otec ještě nezemře. Jeho temně šedé oči, které měl Marcus po něm, byly soustředěné a plné života.

„Otče, co se stalo?“

„Nějaké děvče... to přineslo. Nevím proč.“ Hrabě se neklidně pohnul. Marcus si klekl vedle pohovky a vzal otce za ruku. Matka mezitím vstala, aby mu udělala místo.

Otec mu sevřel prsty. „Tamhle,“ kývl hlavou směrem ke stolu, na němž ležel rozbalený hnědý balíček. „Chlapče můj,“ téměř zašeptal hrabě, „jde o tu starou záležitost s Hebdenem a Wardalem. Myslel jsem..., že je to dávno uzavřená kapitola.“ Znovu zavřel oči. „Nedělejte si starosti. Jenom jsem se lekl, nic víc... K čertu s tím mým srdcem.“

Lady Narboroughová pohlédla z druhého konce místnosti tázavě na Marcuse, který vzal otce za zápěstí a nahmatal pulz. „Zvládne to,“ zamumlal. V tu chvíli vstoupila hospodyně s čajem a jí v patách následoval komorník, který nesl beladonové kapky.

Společnými silami hraběte posadili a přiměli ho, aby se napil čaje. Marcus, který v tu chvíli neměl co na práci, přistoupil ke stolu, aby si prohlédl balíček, který způsobil takový rozruch. Zabalený byl v

obyčejném hnědém papíru, převázaný provázkem s kapkou červeného pečetního vosku. Adresa a jméno hraběte z Narboroughu byly napsané pevnou rukou, patrně mužskou. Marcus se sklonil a přičichl si: žádný parfém.

Uprostřed změti papíru, vedle nože, kterým otec přerezal motouz, ležel kus svinutého provazu. Mohl být nějaké dva centimetry silný a měl zvláštní barvu, liyla to směsice jemných tenkých vláken v odstínech modré, červené, žluté, bílé, hnědé a černé.

Marcus provaz zamračeně zvedl, a ten se zavlnil jako had. Působil v ruce jako živý. Hedvábí? Pak si všiml charakteristického uzlu a smyčky na konci provazu. Hedvábné lano, luxusní prostředek k oběšení zločince. Tato pochybná výsada patřila urozeným odsouzcencům k smrti.

Otec se zmínil o *Hebdenovi* a *Wardaleovi*. Jeden z nich byl oběť, druhý vrah. Oba byli mrtví. A nyní, téměř po dvaceti letech, kdosi poslal jejich nejbližšímu příteli kus provazu. Že by shoda náhod? Marcus si to nemyslel a jeho otec zjevně také ne.

Marcus se ujistil, že je o otce dobře postaráno, a vyklouzl z místnosti. Z bílého salonu bylo slyšet vzrušené ženské hlasy, ale v hale už nikdo nebyl, tedy až na Wellowa, který vyhlížel lékaře.

„Wellowe, co se to tu sakra přihodilo?“

Komorník přísně semkl rty, pak vážně pravil: „Přišla jakási mladá žena – k předním dveřím, pane. Richards jí otevřel. Tvrdí, že vypadala jako dáma, i když nesla balíček, proto ji neposlal ke vchodu pro služebnictvo. Chtěla mluvit s jeho lordstvem, trvala na tom, že mu balíček musí předat přímo do ruky. A tak ji Richards doprovodil do pracovny.“ Z komorníkova výrazu bylo znát, že s jednáním mladšího kolegy hrubě nesouhlasí. „Bohužel už zapomněl jméno, které měl ohlásit. Nechal ji s jeho lordstvem o samotě. O chvíli později ta mladá žena vyběhla z pracovny a volala o pomoc. Pan hrabě zkolaboval. Řekl jsem Richardsovi, ať tu ženu zamkne v knihovně, dokud se nevrátíte, pane, protože se mi zdálo, že celá záležitost působí značně neobvykle.“

„To bylo velice moudré. Děkuji vám, Wellowe. Hned si s ní promluvím. Zavolejte mě, až dorazí doktor.“

Klíč byl v zámku. Marcus jím otočil a vešel do knihovny, připravený téměř na všechno.

U okna stála žena a zamyšleně hleděla na ulici. Když se otočila, všiml si, že je možná až příliš štíhlá. Na sobě měla jednoduchý tmavý plášť a šaty, její čepec sice nebyl podle poslední módy, ale také to nebyla žádná hučka. Celkově působila upraveně a střídmě. Když Marcus přistoupil blíž a všiml si, jak křečovitě dívka svírá sepjaté ruce a jak strnulá má ramena, uvědomil se, že je velice nervózní.

„Komorník říkal, abych počkala na lorda Stanegatea. To jste vy?“ Její hlas Marcuse překvapil. Působil hřejivě a hebce jako med. Měla oříškově hnědé oči plné starostlivého zájmu. Marcuse napadlo, jestli je hraný.

„Ano, já jsem Stanegate,“ představil se a ani se nenamáhal zastírat své pravé pocity. Vždyť žena stojící před ním způsobila jeho otci vážné zdravotní obtíže. „A vaše jméno?“

„Slečna Smithová.“

Proč jen mě nenapadlo něco přesvědčivějšího? pomyslela si Nell s pohledem upřeným do Marcusových příkrých očí, temných jako mokrá břidlice. Nově příchozí byl příliš velký a vážný, zkrátka příliš mužný. A stál u ní moc blízko. Bylo vidět, že stěží ovládá zlost, a Nell měla co dělat, aby před ním instinktivně neucouvla.

„Slečna Smithová? Ti Stanegate jí zjevně neuvěřil. Jeho hluboký hlas zněl pochybovačně a v koutku úst se mu objevil ironický úsměšek. „Proč přesně jste mému otci doručila hedvábný provaz?“

Nell silou vůle dokázala neuhnout před jeho temným pohledem. „Tak provaz tam byl? Ten balíček se jevil zcela nevinně. Neviděla jsem na jeho doručení nic špatného.“

„Provaz vypadal jako had. Máte štěstí, že otec leknutím nezemřel. Hrabě má slabé srdce.“ Z jeho hlasu bylo znát, jak moc svého otce miluje a jaký má o něj strach.

„Netušila jsem, co balíček obsahuje. Měla jsem ho jen doručit.“ *Jenom už mě nechte jít...*

„Skutečně? Na doručovatelku zásilek nevypadáte.“ Hraběcí syn si založil ruce na prsou a prohlédl si ji od hlavy k patě. Nell si dovedla

přesně představit, co vidí. Ošuměle elegantní osobu, která jen silou vůle ještě zůstává upravená a důstojná, protože nechce slevit ze svých standardů.

„Jsem –“ instinkt jí zavelel, aby zalhala, „švadlena. Moje zaměstnavatelka mě posílá ke svým zákaznicím s šaty, které si mají vyzkoušet. Jeden pán ji požádal, jestli by mu neprokázala laskavost a neposlala mě s tím balíčkem sem k vám. Nedávno utratil v jejím obchodě značný obnos a dobrým zákazníkům se madam vždycky snaží vyhovět.“

„A jeho jméno?“ Nezdálo se, že by jí Stanegate tak docela nevěřil, i když se tvářil dosti skepticky.

„Neznám ho.“

„Vážně, slečno *Smithová*! Skvělý zákazník vaší zaměstnavatelky a vy nevíte, jak se jmenuje?“ Přistoupil k ní ještě blíž, stačil už jen kousíček, aby jí to začalo být nepříjemné. Pátravě přimhouřil oči.

Nell pozvedla bradu a pohled mu oplatila, nehodlala se nechat zastrašit. Muži před ní mohlo být skoro třicet, měřil přes metr osmdesát, byl šlachovitý, sebejistý, zjevně zvyklý prosadit svou. Částečně za to určitě vděčil svému společenskému postavení. Pokud šlo o jeho povahu, zatím Nell věděla jen to, že se umí pořádně rozzlobit a miluje svého otce.

„Vážně. Neznám jeho pravé jméno, pane, jenom jméno, které uvedl: *Salterton*.“

„A jak víte, že to jméno je falešné?“

„Podle toho, co vybral za věci, soudím, že nakupoval pro svou milenkou. Utratil spoustu peněz a nejspíš by byl nerad, aby se o tom dozvěděla jeho žena. Byla jsem u toho, když přišel do obchodu poprvé, a slyšela jsem, jak se ho madam ptá na jméno. Na zlomek okamžiku zaváhal a jeho hlas zněl divně. Lhal – to se pozná.“

„To máte pravdu,“ odušil lord Stanegate a přes rty mu opět přelétl neveselý úsměv. Nell ucítila, jak se jí zapalují tváře, a rychle upřela pohled na rubínový špendlík v jeho vázance. „Jak vypadá?“

„Skoro jsem ho nezahlédla a myslím, že to byl z jeho strany záměr. Nejspíš ani madam mu pořádně neviděla do tváře. Pokaždé přichází večer a nosí klopený klobouk a vyhrnutý límec. Zásadně platí v

hotovosti. Ale je znát, jak je snědý.“ Nell se snažila vybavit si z mužova vzezření co nejvíc. „Může být i cizinec, protože má zvláštní tón hlasu. Není to tak docela přízvuk, spíš zvláštní rytmus řeči, i když jinak mluví jako anglický džentlmen. Zdá se, že je v kondici, má pružné pohyby,“ zamračila se Nell. „Jako tanečník. Není tak vysoký jako vy a má štíhlejší postavu.“

Při řeči si Nell najednou uvědomila, že si muže před sebou bezostyšně prohlíží a hodnotí elegantní jednoduchost jeho dokonale ušitého drahého obleku i vypracované, hezky souměrné tělo pod ním. Byl oblečený na jízdu v kočáře, měl na sobě střízlivý tmavý kabát, jelenicové kalhoty a naleštěné holínky. Rychle se vrátila pohledem ke špendlíku na vázance. Přísné rysy tváře nad složitým uzlem elegantního doplňku prozrazovaly, že Stanegate si je jejího průzkumu vědom a že mu není dvakrát po chuti.

„Jste skutečně dobrá pozorovatelka, slečno Smithová, když se vezme, že jste ho jenom zběžně zahlédla a neměla jste důvod se o něj zajímat.“ Stanegate jí zjevně nevěřil, ale Nell mu nehodlala vykládat, že v ní snědý muž od samého počátku vzbuzoval zájem a zároveň ji odpuzoval. Připadalo jí, že do bezstarostného ženského světa jejich obchodu vnesl nebezpečí. „Jak se jmenuje vaše zaměstnavatelka a kde sídlí? Určitě si bude pamatovat ještě víc.“

„Radši bych vám její adresu nedávala. Madam by nepotěšilo, kdyby zjistila, že jsem ji zatáhla do nějaké podivné záležitosti.“ *A máš to, děvče. Takhle se člověk zaplete, když lže. Ted' mu to nemůžu říct, aniž bych přiznala, že nepracuju pro švadlenu. A pak mi bude věřit ještě méně.*

„A když je madam nepotěšená, co nejhoršího vám může udělat?“ Vikomt ustoupil o pár kroků a opřel se o roh stolu. Nell si vydechla, pak si ale uvědomila, že ustoupil jen proto, aby si ji mohl lépe prohlédnout, a to od hlavy až k patě.

„Propustit mě.“ Což by byla prostě katastrofa. Ovšem takový Stanegate si sotva dokáže představit, jak nejistá je existence pracující ženy, která nemá rodinu ani jiné prostředky k přežití.

„Hm,“ zamračil se. Nell připadalo, že se Stanegate vůbec nějak moc mračí. „A víte, co můžu udělat já? Já vás můžu předat

policejnímu soudu jako komplice ve spiknutí s cílem zavraždit mého otce.“

„Cože? Vražda? No to je absurdní!“ Výhrůžka Nell tak vyděsila, že začala rychlým krokem přecházet po místnosti. Pak se zastavila a znovu se k Stanegateovi obrátila čelem: „Hrabě má zjevně chatrné zdraví a zřejmě mu neudělalo dobře, jak prudce vstal z křesla, či co. Ale spiknutí? To je nesmysl. Jak by mohl kus provazu ublížit dospělému muži? Vždyť co to vůbec je? Šňůra od záclon?“

„Hedvábný provaz,“ vyslovil Stanegate pomalu a důrazně, až měla Nell pocit, že by z těch dvou slov měla vyčíst něco zásadního. A kdesi hluboko v její mysli se cosi pohnulo, cosi dávno zasutého v paměti, a vyvolalo to v ní nepříjemné chvění, jako by si vybavila ošklivý sen z raného dětství.

Nell pokrčila rameny a zaplašila nepříjemné pocity zpět do temnoty. Z neznámého důvodu se jí nechtělo tu mlžnou vzpomínku dále zkoumat. „Tak mě tedy odevzdejte soudu,“ vyhrkla. „Uvidíme, jestli policie bude toho názoru, že nevinné doručení balíčkuje dostatečný důvod k tomu, abyste někoho zamkli a byli na něj hrubí!“

„Tak hrubí? To si vyprošuju, slečno Smithová.“ Lord Stanegate seděl se založenýma rukama, zdánlivě klidný, a vypadal tak neškodně, jak jen může vypadat téměř dvoumetrový rozhněvaný muž. „Můžu vám zazvonit pro šálek čaje, zatímco budete přemítat o svojí situaci. Nebo můžu poslat pro své sestry, aby vám dělaly společnost, pokud vám chybí garde. Jestli je vám zima, zatopíme. Ale chci od vás odpověď, slečno Smithová. Nepodceňujte mě.“

„To opravdu nehrozí,“ odušila Nell a měla co dělat, aby její hlas zněl klidně. „Vidím, že jste zvyklý dosahovat vždycky svého a že se nezastavíte ani před zastrašováním a vyhrožováním bezbranné ženě.“

„Zastrašováním?“ povytáhl Stanegate obočí. „Ne, slečno Smithová, tohle není zastrašování ani vyhrožování. Jenom se snažím poukázat na nevyhnutelné důsledky vašeho jednání.“

„Zase hrozba,“ zamumlala Nell vzdorně, ač v ní narůstal strach.

„Hrozba by to byla,“ řekl Stanegate, vstal a vykročil proti ní, až se dala na ústup, „kdybych vás třeba takhle přimáčkl ke knihovně.“ Nell

narazila patami na dřevo a s rozpaženými rukama se zastavila. Za ní byly už jen neústupné kožené hřbety knih.

Lord Stanegate se opřel rukama po obou stranách její hlavy a zadíval se do police. „Ach, romantičtí básníci, to je ale nepatřičné. Ano, kdybych vás měl takhle polapit a postavit se docela blízko –“ začal se přibližovat, dokud se nedotýkali špičkami bot a Nell přes sukni neucítila teplo stoupající z jeho stehen, „a pak vám pohrozit, že vás chytím za ten váš hezounký krček a vytřesu z vás pravdu – tak to by *byla* hrozba.“

Nell zavřela oči a snažila se nevnímat jeho blízkost. Z knihovny vycházely uklidňující vůně z dob jejího útlého dětství: kůže, starý papír a leštěnka na dřevo z včelího vosku. Postava před ní vydávala svěží vůni citrónu, čistého prádla, kůže a mužství. Nell se pokusila uniknout zpět ke staré známé vůni knihovny, ale bez úspěchu.

„Podívejte se na mě.“

S přemáháním otevřela oči. Stanegate se toho rána velmi pečlivě oholil, přesto se dalo poznat, že by vous měl stejně tmavý jako vlasy. U levého koutku úst měl jizvičku a mezi pootevřenými rty mu prosvítaly silné bílé zuby. V jednu chvíli si skousl spodní ret, jako by se nad něčím zamyslel. Nell se přistihla, že od jeho úst nedokáže odtrhnout pohled. Dech se jí zadrhl v hrdle.

„Takže?“

„Ne.“ Nell se nemohla ubránit představě, jak se jí dotýká, bere ji za bradu a vjíždí jí prsty do vlasů... A v tu chvíli jí vytanula vzpomínka na pana Harrise a Nell se celá zachvěla. Stanegate od ní rázem ustoupil, jako by mu dala políček.

„Zatraceně –“

„Můj pane,“ ozval se od dveří komorník. „Doktor Rowlands dorazil a lady Narboroughová si vás žádá. Zdá se, že je poněkud rozrušená, pane.“

Nato se lord Stanegate beze slova otočil na podpatku a vyšel za komorníkem. Dveře se za ním s prásknutím zavřely.

Nell stále ještě křečovitě svírala okraje knihovny. Opatrně uvolnila prsty, jako by se bála, že bez opory ztratí rovnováhu. Vtom si

uvědomila, že prásknutí dveří nenásledoval žádný další zvuk. Už ji znovu nezamkli.

Přiskočila k pohovce, kde sebrala svou obnošenou kabelku, a spěchala ke dveřím. Klika povolila a dveře se bezhlučně otevřely. Nell byla rázem v hale, skrytá pod obloukem schodiště.

U předních dveří ale stál komorník, který dával příkazy nějakému lokaji. Nell se stáhla zpátky do stínu.

„Wellowe!“ ozval se náhle zvukný ženský hlas z místnosti napravo ode dveří. Lokaj prošel svižným krokem kolem Nelliny skryše a komorník se vydal za hlasem, který ho volal.

„Ano, lady Honorie?“

Sotva komorník zmizel v místnosti, Nell vyrazila po špičkách vpřed. Cestou se náhodou zachytila odkládacího stolku, na kterém ležel stříbrný podnos. Zjevně už dorazila druhá pošta. Nell s nastraženýma ušima shlédla k hromádce dopisů.

Lady Honorie Carlow stálo na nejvrchnější obálce.

Nell zůstala stát jako opařená. *Carlow*? To bylo jméno, které její urozená ovdovělá matka vyslovovala s takovou nenávistí, když ji opouštěly síly a propadala záchvatům pláče. To jméno bylo spojené s temnou minulostí, s událostmi, které se staly, když byla Nell ještě malinká. Nikdy se o nich nemluvalo přímo a nikdo se na ně nesměl vyptávat.

Tak tedy rodina lorda Narborougha nesla jméno Carlow. Nell netušila, proč by se jich měla bát, oni to však určitě věděli, a kdyby přišli na to, co je zač, nikdy by jí neuvěřili, že jednala nevědomky.

Nell přešla po špičkách po mramorové podlaze, její ošlapané boty nevydaly skoro žádný zvuk. Za chvíli už byla na rušné ulici, kde se ztratila v zástupu lidí. *Tak, a jsem v bezpečí*, pomyslela si. *Ted' už mě nenajde.*

DRUHÁ KAPITOLA

Provaz byl bezpečně zamčený v nejspodnější zásuvce psacího stolu, ale schovávat ho nebylo k ničemu. Marcus na něj stejně musel neustále myslet, jako by provaz ležel na desce stolu a syčel na něj jako had. Zlostně shrábl papíry rozložené na stole v knihovně a uložil je zpátky do desek. Uvažoval, jestli se nemá se svými povinnostmi přesunout do pracovny, ale nerad ji používal, když byl otec ve městě. Hrabě se poslední dobou rodinnému hospodářství už téměř nevěnoval, ale Marcusovi stejně připadalo nepatřičné zabrat mu stůl.

Raději se snažil soustředit se na dopis mladšímu bratrovi. Nechtěl se rozepisovat o okolnostech, jen se zmínil, že otec utrpěl další záchvat, ale teď už je mu lépe, odpočívá a doktor jeho stav hodnotí optimisticky.

Nemělo smysl poručíka Hala Carlowa zbytečně lekat. Podle posledních zpráv, které o něm rodina měla, byl Hal upoután na lůžko na velitelství Wellingtonovy armády v Portugalsku. Utrpěl totiž lehké zranění bodákem do boku, do rány se mu ale dostala ošklivá infekce. Lehkou jízdu, což byl jeho regiment, poslali už dávno zpátky do Anglie, a to v dosti zuboženém stavu. Hal však, jak se dalo očekávat, si nějakým způsobem zařídil přidělení k jinému regimentu a záhy zmizel s tajným posláním za nepřátelskou linií.

Marcus byl nakonec vděčný tomu vojákoví, který Hálovi způsobil zranění, protože ho tak nejspíš uchránil horších nebezpečí. Samozřejmě hrozilo, že znuděný poručík Hal, postavený mimo službu a na zotavené, způsobil svými divokými kousky Marcusovi nejednu vrásku. Jako důstojník mohl být Hal všem vzorem, se lví odvahou se bil za svou vlast a poctivě plnil všechny úkoly, avšak ve volném čase s ním už od útlého dětství šli všichni čerti. Marcusovi občas připadalo, že se ho bratr snad snaží dostat do blázince či na dráhu alkoholika.

Práskání dveří a zvýšené hlasy mu připomněly, že do blázince by ho dokázaly snadno dostat i jeho ctěné sestry.

Pokusil se představit si mladého muže nadaného dostatečně silnou vůlí, aby ho zbavil starostí o Honoriu, ale nedokázal to. Blížila se

sezóna, během níž hrozilo, že horkokrevná Honorie způsobí skandál a naivní Verity naletí prvnímu hejskovi, který jí zkříží cestu.

Znovu se snesla mlha a zhatila všechny naděje na krásný den. Už teď odpoledne bylo vysokými okny vidět, jak je hustá, a v místnosti navzdory plápolajícímu ohni a celé sbírce lamp vládlo vlhké pošmourné.

Zatracený provaz. Marcus by si o něm rád promluvil s otcem, ale hrabě spal. Provaz bezpochyby nějak souvisel s jistou dávnou záležitostí, k níž došlo, když byl otec sotva starší než Marcus teď.

Marcus pozvedl oči k portrétu nad krbem, z něhož na něj shlížel lord Narborough: mužná postava na vrcholu sil, se vzpřímenými rameny a šedýma očima, metajícíma blesky. V elegantním postoji svíral jílec rapíru, který dokázal použít stejně pohotově jako svou vytríbenou a bystrou mysl.

George Carlow a jeho přátelé zažili revoluci ve Francii, nebezpečí povstání v Anglii, oprávněné obavy z vleklé a krvavé války. Začlenění do užších kruhů vlády se pohybovali na horké půdě intrik a špionáže, neválčili na bitevních polích, ale ve známých klubech a na plesích, kde nepřítel nenosil šarlatovou uniformu, ale skrýval se za maskou módních šatů a ctihodnosti. Marcusův otec se do světa plného tajemství vrhl po hlavě a stálo ho to zdraví, klid v duši a řadu nejbližších přátel.

Marcus složil napsaný dopis, odhodil ho stranou, vstal a začal neklidně přecházet po místnosti. Myslel na tu mladou ženu. *Slečna Smithová*, to určitě! Byla jen nevinným nástrojem v čichsi rukou – v rukou toho jejího snědého chlapa – nebo byla do té nepěkné záležitosti zapletená?

Instinkt Marcusovi říkal, že dívka lhala. Vymyšlené jméno nebyla jediná lež. Bylo z ní cítit velké napětí, když promluvila. A přece se mu chtělo věřit, že je nevinná. Patrně to byla jeho mužská reakce na její pozoruhodně krásné nazelenalé oříškové oči, zlatohnědé vlasy a hlas, který mu působil zvláštní mrazení v zádech. Marcus se zamračil. V téhle věci bylo třeba řídit se mozkiem, ne jinými částmi těla.

Říkal si, že je moc hubená. To se dalo poznat, i když byla navlečená v těch omšelých šatech a beztvarém plášti. Hubené ženy ho

nepřítahovaly. Marcus věnoval několik příjemných chvil vzpomínce na paní Jensenovou. Ta tedy rozhodně přehnaně štíhlá nebyla, aspoň ne v těch důležitých partiích. A bude se těšit na setkání s ním. Dala to jasně najevo.

Tak jako tak, se švadlenami stejně nemohl džentlmen hrát férovou hru. Vsadil by se, že pokud jde o pletky, je slečna Smithová spořádaná mladá dáma. Když se k ní příliš přiblížil, vzplála hněvem a v očích se jí objevil upřímný úlek. Tak by nereagovala žena ochotná vykoupit si cestu z nesnází svým tělem.

Marcus vstal a došel k místu, kde ráno s tajemnou neznámou stáli tak blízko sebe. Nevěděl, zda se ve vzduchu opravdu stále vznáší jemná vůně mýdla, nebo je to jen prelud. Dospěl k závěru, že není možné, aby vůně vydržela tak dlouho. Přece jen to bylo už hodně dlouho, kdy dal sbohem své poslední milence, protože ho unavovala svou marnivostí a věčnými požadavky. Napadlo ho, že kdyby se domácí situace trochu usadila, ještě by mohl večer zajít za krásnou Perditou a uzavřít s ní kýženou dohodu. Pak už by na nějakou slečnu Smithovou nemyslel.

Na nařaseném čalounu pohovky visel kousek čehosi světlého. Marcus se sklonil a sebral to. Byly to asi dva centimetry jemně vypracovaného slaměného pletence na dlouhé niti.

Marcus zatáhl za šňůru zvonku. „Petersi, zeptejte se slečny Priceové, jestli by mi mohla věnovat chvilku.“

Společnice jeho sester přišla obratem, jako ze škatulky, klidná a vyrovnaná jako vždycky. „Copak, Marcusi?“ usmála se na něho. Už dávno se v soukromí oslovovali křestními jmény, protože se z nich stali spojenci ve snaze udržet v domácnosti Carlowových řád a dekorum.

„Neříká vám tohle něco, Diano?“ podal jí Marcus kousek pletence a díval se, jak si ho prohlíží.

„Je to spletená sláma, jak vidno. Sláma na klobouky. Na cokoliv jiného by byla moc jemná.“ Diana promnula slámu mezi prsty. „Je anglická, řekla bych. Velice kvalitní a spletená neobvyklým způsobem. Něco takového jsem ještě neviděla.“ Zatahala za nitku a

pohlédla na Marcuse inteligentními očima. „Je snad naše ranní návštěvnice kloboučnice?“

„Říkala, že je švadlena, ale nepřekvapilo by mě, kdyby to nebyla pravda.“

„Jestli pracuje s takhle drahým materiálem, musí být zaměstnaná v některém z lepších podniků.“

„Bylo by možné s pomocí tohoto kousku slámy nějak zúžit jejich výčet?“

„Řekla bych, že ano,“ dloubla slečna Priceová do slámy nehtem. „Je to tak nezvyklé provedení, že nejspíš bude dílem nějaké vyhlášené pletařky, nebo to bude tradiční vzor v jedné určité vesnici. Dokážu vám sestavit seznam podniků, kde se můžete zkusit poptat.“

„Díky. Budu vám vděčný. Rád bych tu ženu dostal.“ Diana tázavě povytáhla pěstěné obočí. „A dotáhl ji na policii,“ dodal Marcus rychle.

Slíbený seznam byl ani ne za hodinu hotový a Marcus ho spolu s copánkem ze slámy předal Hawkinsovi, který dříve pracoval u policie a v minulosti už mu prokázal nejednu dobrou službu. „Zjistíte, v kterém z těch podniků používají takový materiál – aniž byste vzbudil podezření.“

„Jistě, pane. Pošlu tam svoje dcery. Můžou říct, že shánějí určitý vzor pro svou paní.“ Mrkl na seznam a s úklonou se poroučel. „Zítra touhle dobou vám dám vědět.“

„Marcusí, co je to za člověka, pro všechno na světě?“ Marcus polekaně vzhlédl. Byl tak zabraný v myšlenkách, že neslyšel matku vstoupit.

„Ach, mamá.“ Marcus vstal a matka se usadila na pohovku ke krbu, přihlédla si záplavu hedvábných sukní a vztáhla k ohni bezvadně upravenou ruku. Ačkoliv před sebou měla vidinu večera stráveného doma a vyplněného častými návštěvami u nemocného, byla lady Carlowová skvostně nastrojená v zelenkavém hedvábí a ozdobená rodinnými opálovými šperky. „Ten pán je detektiv. Rád bych vystopoval tu mladou ženu, která otce ráno tak vyvedla z míry.“

„Já tomu vůbec nerozumím.“ Matka obrátila k synovi znepokojené hnědé oči a Marcuse píchlo u srdce, když si všiml vějířků vrásek, které je rámovaly. Lady Carlowová byla stále ještě krasavice, ale už ne

mladá. „Co ten balíček, proboha, obsahoval, že to otce tolik rozrušilo?“

„Někdo přichystal hloupý kanadský žertík. V balíčku byl provaz. Vypadal jako had. Mám za to, že papá příliš rychle vstal, a k tomu se domnělého hada polekal.“ Marcus ledabyle pokrčil rameny. Kdyby matka znala pravou podstatu provazu, spojila by si ho s minulostí, a on jí nechtěl působit větší starosti, než bylo nutné. „Podle mě za tím bude některý z potrhých Halových kamarádíčků, který svým žertem zasáhl nepravý cíl,“ prohodil.

Drobná lest se vydařila. Matka přestala přemýšlet o balíčku a obrátila pozornost ke svým synům. „Otec je neklidný,“ poznamenala. „Víš, jak to s ním je, když mu není dobře. Chce mít kolem sebe vnoučata, a to brzy! Nedá se očekávat, že by nás takto obšťastnil Hal. Každé ctihodné mladé dámě se před ním už dávno dostalo varování. Ty jsi dědic, Marcusi. Je načase, aby sis našel ženu, usadil se a měl děti.“

To bylo téma, k němuž se matka poslední dobou vracela stále častěji. Marcus chápal, že touha po pokračovateli rodu je nejspíš přirozená, avšak neviděl žádnou možnost, jak v dohledné době její přání splnit.

Přitažlivých žen byla spousta a nejedna mu padla do oka, žádná z nich by ale nebyla přijatelná jako manželka džentlmena. Marcus ovšem věděl, co chce. U ženy pro něj byla důležitá vyzrálost, inteligence a vtip. Podmínkou byl samo sebou také dobrý původ, protože musel brát ohled na rodinné jméno. Méně důležitý už byl majetek. Marcus měl to štěstí, že se nemusel ženit pro peníze. A pokud šlo o vzhled, ten pro něj rozhodně neměl větší váhu než charakter, i když si nepředstavoval nevěstu s obličejem zrovna jako vdolek.

Ale kde najít tu pravou? „Za chvíli začne sezóna, mamá. Slibuju, že o tom budu vážně uvažovat.“

Zatím se však nemohl zbavit vzpomínky na zelené oči, odhodlaně vysunutou bradu, hlas jako hřejivý med a zoufalou odvalu, s jakou se mu ráno vzepřela neznámá dívka, a navíc se nebála lhát mu do očí, i když jí zkusil pohrozit. S úžasem si uvědomil, že chce ženu přesně takového ražení. Teď už jen zbývalo najít vhodnou dámu obdařenou

vlastnostmi ošumělé a pohublé kloboučnice, ovšem takovou, která nelže a neskrývá podivná tajemství.

„Pane?“

„Ano?“ Marcus, usazený v křesle u krbu, se polekaně napřímil. Sám sebe utěšoval, že přece nepodřimoval, jen rozjímal o životě.

Wellow byl ovšem natolik dobře vyškolený, že nedal najevo údiv nad ničím, čeho byl v rodině svědkem. „Omlouvám se, pane, ale mysleli jsme, že nejste doma,“ ospravedlnil svůj nenadálý příchod.

„Jak to? Kolik je hodin?“

„Deset, pane. Mám vám nechat prostřít k vetru v malé jídelně?“

„Můj ty bože!“ Marcus zauvažoval o výpravě do klubu, pak do Perditina apartmá a nakonec dospěl k závěru, že jako nejlákavější možnost se jeví večeře ve vlastní jídelně. „Ztratil jsem pojem o čase, Wellowe. Ostatní už nejspíš večeřeli, je to tak?“

„Ano, pane. Domnívali se, že jste ve svém klubu.“

„Chápu. Tak si tedy dám večeři, prosím.“ Vůbec ho nelákala představa, že by měl strávit večer erotickými debatami s paní Jensenovou. Napadlo ho, jestli snad není nemocný.

Co když snědý Salterton přijde do obchodu? Co jestli se mě bude vyptávat, jak všechno v domě lorda Nar borougha proběhlo? Mám mu to říct? Nebo mám radši lhát? Neměla bych zkusit zjistit, co je zač, a pak to povědět lordu Stanegateovi? Ale vždyť on je Carlow.

Takové myšlenky se honily Nell hlavou, když po ránu seděla nad šálkem chladnoucí černé kávy. Měla za sebou bezesnou noc, která jí rozhodně nepřidala na klidu.

Uvědomila si, že má strach ze Saltertona, i když přesně nevěděla proč. Zrovna tak se ale bála Stanegatea. Měl moc a vliv a Nell, ač zcela neúmyslně, způsobila jeho otci zhroucení.

A jako by to nestačilo, lord Narborough býval přítelem jejího vlastního otce. Tolik si ještě pamatovala z kusých informací, které se dozvěděla od matky. Když byla úplně malá, došlo k jakési události, po níž musel její otec pryč. Potom zemřel, maminka žila ve věčném smutku a jméno Carlow vyslovovala jako kletbu.

Jak Nell vyrůstala, poskládala si během let něco z toho smutného příběhu dohromady. Dospěla k závěru, že tatínek se musel dopustit něčeho špatného. Ona však byla dívka, navíc malá, a nikdo nechtěl zatěžovat takové dítě krutými pravdami, ačkoliv tato nevědomost jí připadala horší než příčina jejich úpadku do bídy a hanby, ať už byla jakákoliv. Nathan a Rosalind o tom možná vědí víc, protože jsou starší než Nell. Nikdy se o tom ale nemluvalo a doba, kdy žili ve velikém domě plném cenností a obklopeném parkem, byla tak vzdálená, že Nell někdy pochybovala, jestli to nebyl jenom sen.

Tatínkovi se stalo něco hrozně zlého. Tak zlého, že to pošpinilo celou rodinu, tak zlého, že zemřel.

Nell věděla, že by měla Carlowovy nenávidět, protože maminka jí říkala, že za všechno, co je potkalo, může George Carlow. Nazývala ho *zrádce* a *falešným přítelem*.

Ale vikomt, Carlowův syn, měl zvláštní moc způsobit, že Nell nedokázala rozumně uvažovat. Zcela upřímně si přiznávala, že zčásti za to může prostě přitažlivost. Jeho mužnost ji nenechávala v klidu. Jako by to byl muž jejích snů, ideál, který by jí dokázal být přítelem i milencem.

Nell se v duchu za takové fantazírování pokárala. Kdyby ji Marcus Carlow našel, byl by to sen, ale hodně zlý. Zachvěla se, odložila šálek na krbovou římsu a udobla si skoro studené topinky. Místo aby seděla u stolu jako dáma, choulila se u ohně, ale utěšovala se, že je to chladným počasím, a ne touhou po bezpečí, jaké oheň skýtal dávným předkům.

Muži ve skutečnosti rozhodně nebyli jako její vysněný bůh a vikomt by pro bezprizornou pomocnici kloboučnice bezpochyby měl jen jedno jediné uplatnění.

Nell vstala a odložila šálek s talířkem do škopíčku, aby je později umyla s nádobím od večere. Pak vytáhla plášť a uvázala si čepec na pentli. Kabelka, rukavice, kapesníček... Znovu se jí vrátily znepokojivé myšlenky. Napadlo ji, zda už je lordu Narboroughovi lépe, děsila se, co jen to provedla. Působil vládně, když ji k němu uvedl ten popletený mladý lokaj. Unaveně, ale vládně. Určitě se ale přetvařoval! Jakápak tajemství asi skrývá?

Kdyby Nellin otec ještě žil, byl by teď stejně starý jako hrabě. Litovala, že si na svého tatínka vůbec nepamatuje.

Nell, rozechvělá něčím víc než jen zimou, zamkla dveře svého bytu a vydala se dolů po úzkém schodišti. Dům se kdysi řadil mezi ty lepší, široké veřejně, zaprášené štuky a elegantní křivka zábradlí dosud vypovídaly o jeho zašlé důstojnosti.

„Dobré ráno, slečno Lathamová,“ ozvalo se z pootevřených dveří staré paní Dreweové v přízemí. Čilé stařence nic neuniklo, ani v půl šesté ráno. Nell napadlo, že sousedka snad nikdy nespí.

„Dobré ráno, paní Dreweová. To je mlha, vidíte? Obávám se, že ještě zhoustla.“ Nell za sebou zavřela hlavní dveře a z okna nad hlavou zaslechla pláč děťátka Hutchinsonových. Mimoděk si pomyslela, že mu asi rostou zuby, zabočila do Bishopgate Street a rychlým krokem se vydala směrem na jih.

Nell moc dobře věděla, jaké má štěstí, že má vlastní bydlení, i když je to jediný pokoj ve třetím patře domu plného hlučných sousedů a uplakaných dětí. Bylo tam ale bezpečno a ostatní nájemníci, ač chudí, byli slušní lidé, kteří tvrdě pracovali a žili skromně.

Také byla vděčná, že má slušnou práci u zaměstnavatelky, která nevede kloboučnictví jako pobočku nevěstince, jak se nezřídká stávalo. Jak tak Nell spěchala vlhkou mlhou pošmourného časného rána, začaly ji přepadat neveselé myšlenky. Už dávno se však naučila zahánět je výčtem všeho, co ji v životě potkalo dobrého, a uchýlila se k tomu i nyní. Přidala si k pomyslnému seznamu i skutečnost, že oba rodiče odpočívají v pokoji. Jindy jí pomyšlení na ně působilo žal a plnilo ji steskem, teď se jí však jevilo jako požehnání, že se maminka nemusí trápit, ať už se za záhadou doručeného provazu skrývá cokoliv.

Nell vyšla na hlavní ulici, kde bylo mnohem víc časných ranních chodců, a zamířila ke stánku s čerstvým pečivem. Vystála menší frontu a koupila si k obědu obvyklý masový bochánek.

Od stánku už to bylo jen pár kroků k zadním dveřím podniku s honosným názvem *Madam Elizabeth – módní kloboučnictví a doplňky z perí*. Hodiny začaly odbíjet celou, právě když si Nell uvnitř vřela na

věšák plášť a čepec. Koupený bochánek si uložila do kuchyně a zamířila do dílny.

V dílně svítilo jasné světlo a bylo tam teplo. Nell si uvázala zástěru a šla si sednout k ostatním dívkám na své místo u dlouhého stolu. Madam nebyla tak útlocitná, aby se starala o topení a dobré světlo jen kvůli dělnicím, ale prohráté prsty lépe pracovaly a na složitě vyšívané vzory bylo třeba dobře vidět. Nicméně práce u ní byla o to příjemnější.

Nell pozdravila dívky úsměvem a sáhla po své rozdělané práci. Byl to bílý čepec pro bohatou paní Foresterovou, dobrou, ale náročnou zákaznici. Olemování stuhou vypadalo hezky, ale ještě bylo třeba přidat pár květů na ozdobu.

„Zastaví se dneska zase ten tvůj obdivovatel, Nell?“ dloubala si pojednou Mary Wrightová, div Nell nespokla špendlíky, které držela mezi zuby.

Zapíchlá je bezpečně do jehelníčku a zavrtila hlavou: „To není žádný můj obdivovatel, jestli máš na mysli pana Saltertona. Já jenom dodávám klobouky.“

„A děláš poslední zkoušky,“ zamumlala jedna z dívek. Všechny trochu Nell záviděly, že může v pracovní době ven a chodit do domů, o jejichž návštěvě se jim mohlo jenom snít. V dílně díky tomu panovalo lehké napětí. Madam totiž neuniklo, jaký má Nell kultivovaný projev a vybrané chování, a hbitě toho využila.

„Pan Stalterton jenom potřeboval doručit nějaký balíček,“ odtušila Nell a sáhla po špulce nití.

„Já bych pro něj doručila cokoliv,“ povzdechla si Polly Langová. „Je to fešák.“

„Jak to můžeš vědět?“ zarazila se Nell s nití na půl cesty do ouška jehly a zadívala se do Pollyiny kulaté pihovaté tváře.

„Má peníze, to stačí. Pak už může klidně vypadat jako opičák,“ odsekla Polly a zachichotala se. „Přece sis všimla, jak chodí oblečený. Nosí krásné kabáty. A ty boty! A je snědý. To se mi na mužích líbí, působí to tak tajemně. Počítám, že je nejmní italský hrabě, který je tu *inkograto* nebo jak se to říká.“

„Inkognito,“ zamumlala Nell a udělala první steh. „To tedy je.“

V obchodě zacinkal zvonek nade dveřmi a Nell se leknutím píchla do prstu. Když se však ozvaly ženské hlasy, zase se uklidnila a olízla si z prstu kapičku krve. V duchu se utěšovala, že temný cizinec se už určitě nevrátí. Splnil, co si předsevzal, ať už ho k tomu vedlo cokoliv. Madam už nedostane žádné další objednávky na extravagantní modely pro rozmarnou milenku.

Pak ale Nell napadlo, jak je možné, že si člověk, který má spadeno na Carlowovy, vybral mezi celou spoustou jiných lidí právě ji. To přece sotva mohla být náhoda. Znovu se jí vybavila temná, nehnutá tvář lorda Stanegatea a opět se celá zachvěla. Jakýsi zvláštní žár se v ní mísil s pocitem úzkosti. Udělala si z lorda Stanegatea nepřítele a někde venku, ve městě sevřeném mlhou, se pohyboval muž, jehož podobu ani pořádně neznala, ale který by mohl mít za to, že by pro něj Nell, bezděčný nástroj jeho podlého činu, mohla představovat nebezpečí. Mohla by ho prozradit.

Květina, kterou se Nell snažila vytvarovat z perleťově bílé saténové stuhy, nedopadla v jejích rozechvělých prstech zrovna nejlépe. Nell stuhu zlostně rozvinula a předsevzala si, že odted' bude velice opatrná a hlavně na ulici se bude pohybovat s očima otevřenýma. Začala pečlivě tvořit novou květinu a přitom si říkala, že by ráda věděla, do čeho se to zapletla.

TŘETÍ KAPITOLA

Marcus se v kočáře pohodlně opřel a vyčkával, trpělivý jako kocour u myší díry. Nepřestával upírat oči na zadní vchod elegantního obchůdku s pestrou přehlídkou módních klobouků ve výlohách.

Hawkinsovi stačilo čtyřiaadvacet hodin, aby našel tři kloboučnické dílny, v nichž se pracovalo s nalezeným slaměným vzorem. Zjistil také, že materiál pochází z jisté vesničky v Buckinghamshiru a stojí dvakrát víc, než je běžné. Jedna z Hawkinsových dcer, vyzbrojena popisem slečny Smithové, pronikla do dílen všech tří podniků pod záminkou, že hledá zaměstnání. Záhy zjistila, že žena odpovídající popisu pracuje pro madam Elizabeth v City.

Marcus byl na místě od čtyř hodin. Kočímu nařídil, aby zastavil s kočárem opodál, jako by čekali na někoho, kdo má vyjít z kostela. Do obchodu vstupovaly různé dámy a zase odcházely, u dveří se míhali poslíčci, pár dívek si doběhlo pro něco k zakousnutí k pekaři, ale ženu s oříškově zelenýma očima nebylo nikde vidět.

Zvony na kostelech v City začaly odbíjet. Bylo šest a mlha potemněla a zahustila se kouřem.

Marcus zamrkal, aby mohl lépe zaostřit pohled, a v tu chvíli se ze dveří obchodu vyhnulo nějakého půl tuctu dívek. Přitáhly si šály, stáhly čepce hlouběji do očí a rozběhly se ulicemi ke svým domovům.

„Johne!“ Kočí se sklonil z kozlíku. „Je to ta vyšší, co právě mívá radnici. Jeď za ní, ale ať si nás nevšímne.“

Se záchvěvem soucitu si Marcus všiml, jak dívka vypadá unaveně. Přemítal, v kolik hodin ráno asi nastoupila do práce a jak to musí být namáhavé, sklánět se celý den nad jemnou prací. V jednu chvíli se dívka zastavila na kraji chodníku, aby nechala přejet uhlíře s kárkou. Promnula si přitom záda v kříži a trochu se protáhla. Pak se napřímila v ramenou, jako by si dodávala odvahy. Když kárka přejela, dívka si opatrně vykasala sukni a rychle prokličkovala mezi kalužemi na druhou stranu ulice.

Tedy to opravdu bylo pracující děvče. Alespoň v něčem nelhala. Marcus zahnal záblesk soucitu vzpomínkou na otce, který měl ještě po ránu popelavou tvář a vypadal unaveně, i když tvrdil, že se dobře vyspal, a pro lady Narboroughovou měl úsměv.

Nebylo však možné přimět ho, aby sám napsal pár řádek Hálovi nebo se zapojil do debaty o úpravách v Stanegate Hall. Propadal se do dalšího ze svých obvyklých záchvatů melancholie, a jelikož snědý muž možná vůbec neexistoval, zbývala Marcusovi už jen jediná osoba, jíž to mohl klást za vinu.

Ta teď spěchala po Threadneedle Street, hlouběji do City. John si vedl dobře, udržoval koně v pomalém kroku a ignoroval peprné poznámky ohledně toho, že zdržuje provoz. Ve večerním shonu byla jen malá pravděpodobnost, že by si jich dívka všimla. Po chvíli zabočila do Bishopsgate Street a šla s hlavou skloněnou a rukama sepjatýma před sebou, jako někdo, kdo je unavený, ale přesto je odhodlán dojít do cíle své cesty.

Její další odbočka směřovala do úzké uličky s názvem Widegate Street. Marcus otevřel okno kočáru; i vyklonil se ven. Ulice byla skoro prázdná, jen vepředu dál pospíchala slečna Smithová. Pak někde bouchla okenice, koně se polekali, John zaklel a dívka se ohlédlá přes rameno. Marcus krátce zahlédl její tvář pod okrajem čepce a všiml si, jak strnula, než zase přidala do kroku.

„V klidu, chlape,“ napomenul Marcus kočího mírně. Ulička se před nimi tak zužovala, že se do ní kočár už nemohl vejít. „Zastav.“ Marcus vystoupil a vyhrnul si límec. „Dokážeš se tu otočit? Počkej tady na mě.“

„Jistě, pane.“

Marcus vyrazil za štíhlou postavou v dálce, snažil se při tom držet pokud možno ve stínu. Pak ale zavadil nohou o láhev ležící u kraje chodníku, která narazila na kámen a rozbila se. Slečna Smithová se otočila, bedlivě se zadívala do šera za sebou a dala se do běhu. Marcus se přestal skrývat a také se rozběhl, na svých dlouhých nohou začal prchající postavu v nepohodlných sukních rychle dohánět. Pak se mu ale smekla noha na kluzké dlažební kostce, a on ve snaze udržet

rovnováhu prudce vrazil do zdi. Roztrhl si při tom koženou rukavici. Když konečně doběhl k místu, kde dívku zahlédl naposledy, byla pryč.

Marcus se rozhlédl kolem sebe. Stál na jakémsi náměstíčku, do něhož ústilo nejméně pět temných ulic a uliček. Bylo nemožné všechny je prohledat. S tichým klením se vrátil ke kočáru.

Nell stála přitisknutá ke zdi v temném výklenku a napjatě naslouchala zvuku vzdalujících se rázných kroků. Když zcela utichly, odvážila se vystoupit zpátky na chodník a bedlivě zkoumala okolí. Nikde nikdo. Pronásledovatel se, aspoň prozatím, vzdal.

Kdo to asi byl? Lord Stanegate určitě ne, ten přece nemohl vědět, co Nell dělá a kde bydlí. Tedy pan Salterton, který se chtěl dozvědět podrobnosti o doručení balíčku – nebo hůř, umlčet posla? Nebo snad jen nějaký zvrhlík, který obtěžuje osamělé ženy? Zloděj toužící po Nellině chudé peněženice?

Jenomže zloději nejezdí v krásných, nablýskaných kočárech. Takže zbýval Salterton nebo zvrhlík. Nell dospěla k závěru, že by raději volila zvrhlíka, protože pana Saltertona by asi dobře mířený kopanec do rozkroku neodradil.

Když Nell dorazila do Dorset Street, minula dveře svého domu, došla až na konec ulice a z rohu nejméně deset minut sledovala okolí, ale nikdo podezřelý se neobjevil.

Jen silou vůle se dovlekla přes troje schody do svého pokoje a měla co dělat, aby rovnou nepadla do postele a neschovala se pod příkrývkou. Donutila se rozdělát oheň, nabrala do konvice vodu ze džberu, kterou na odpočívadle nechala služebná, o níž se dělil celý dům, a když si sundala plášť a čepec, zhroutila se na židli.

Myslela na to, jak je osamělá žena bezbranná proti chlapům, kteří v lidnatých londýnských ulicích číhají na snadnou kořist. Ani mezi svými čtyřmi stěnami se necítila úplně bezpečně. Na chvíli se jí zamžil zrak a žaludek se jí sevřel. Rozhodla se, že na to nebude myslet.

Poprvé v životě pocítila osidnou touhu po muži, který by ji chránil. Po někom silném, kdo má autoritu. Po někom, jako je vikomt Stanegate. Nell zavřela oči a oddala se představám, jak stojí za jeho

širokými zády, zatímco on drží temného cizince v šachu kordem, nebo ho odstřelí jako psa, že se opovážil Nell vyhrožovat.

Ve skutečnosti by to ale nejspíš byla strašlivá zkušenost, toho si Nell byla dobře vědoma. Vstala, aby si připravila čaj. Násilí bylo to poslední, čeho by chtěla být svědkem, navíc vikomt Stanegate by sotva byl ochoten dělat jí rytíře bez bázně a hany. Nicméně myšlenka na nějakou zbraň ji neopouštěla. Někde měla uloženou malou pistoli, kterou mamá vždycky nosila v kabelce. Mamá ji nikdy nemusela použít a nejspíš ani nebyla nabitá, ale nějakého roztouženého mizeru by pohled do ústí hlavně mohl odradit.

Po delším hledání se Nell podařilo pistoli najít. Pátravě se na ni zadívala a uvažovala, jak se dá poznat, zda je v ní náboj. Nakonec otevřela okno, namířila pistoli vysoko nad střechy domů, přikrčila se v očekávání velké rány a stiskla kohoutek. Nic se nestalo, ani se jí nepodařilo dostat kohoutek zpátky do původní polohy. Alespoň tedy mohla zbraň nosit bezpečně u sebe.

Navzdory tomu si Nell ve svém podkrovním hnízdečku už nepřipadala bezpečná. Otočila klíčem v zámku a zajistila kliku židlí. Uvažovala, jestli nenastal čas, aby se znovu přestěhovala.

Do druhého dne se Nellin strach vyvinul v jakýsi vzdor. Říkala si, že není možné, aby ji nějaký chlap, ať už je to kdokoliv, vyhnal z domova. Bydlení to nebylo nic moc, ale bylo tam čisto a sucho a obklopovali ji laskaví a počestní lidé. Navíc teď měla pistoli a byla odhodlaná se s ní bránit.

Takové myšlenky ji napadaly během dne v teplé dílně plné společnic, ale večer cestou domů už si tak sebejistá nepřipadala.

Znovu a znovu se obezřetně ohlížela. Tentokrát ji nepronásledoval žádný kočár, neviděla žádného podezřelého chodce. Předešlého dne to nejspíš byl nějaký náhodný pobuda. Nell si úlevně vydechla, odbočila do své ulice a zamířila k domu.

Zalovila prokřehlými prsty v kabelce, ale když chtěla vytáhnout klíče, zachytily se za pistoli a ozvalo se ostré cvaknutí. V tu chvíli zahlédla muže ze včerejška. Byl velký, tmavovlasý a výhružně se k ní blížil šerem. Nell se zajíkla, uchopila pistoli a zamířila.

„Jsem ozbrojená. Nepřibližujte se!“ Ruka se jí třásla, podepřela si tedy zápěstí druhou rukou.

„Slečno Smithová, dejte to pryč, než si ublížíte.“ *Lord Stanegate*? Zastavil se nějaké dva kroky od ústí hlavně. Byla skoro tma a pouliční osvětlení bylo chabé, jeho hluboký hlas by však Nell poznala kdekoliv. Tentokrát mu už zjevně docházela trpělivost.

„Mírím na vás, pane,“ poznamenala Nell. „Nejsem to já, komu hrozí újma.“ Srdce jí bilo jako zvon, žaludek se jí svíral. Neměla kam utéct, ale nehodlala dát najevo svůj strach.

„Máte vůbec tušení, jak se střílí?“ otázal se Marcus spíš se zájmem než polekaně. Nell litovala, že mu nevidí pořádně do tváře.

„Samozřejmě! Namírím na hrubiána, který mě ohrožuje, a zmáčknu kohoutek. Na tuhle vzdálenost sotva můžu minout.“ Nell uvažovala, že kdyby ho dokázala dostatečně dlouho udržet na místě, třeba někdo vyjde z domu. Nebo se bude vracet Bill, zedník vysoký nejméně tak jako vikomt a silný jako býk.

„Nejsem si vědom, že bych vás ohrožoval, slečno Smithová,“ pronesl vikomt protivně klidným hlasem. „Chci si s vámi jenom promluvit.“

„Tak jako posledně? S tím souviselo věznění ve vašem domě a pohrůžky policií. A včera – to vy jste mě pronásledoval? Honil jste mě ulicemi?“

„Ano. Omlouvám se, jestli jsem vás vylekal. To jsem nechtěl,“ ujistil ji. Maličko přešlápl, takže mu teď bylo lépe vidět do tváře. Protáhlý nos, nekompromisní křivka čelisti, vysoko posazené lícní kosti.

„Ale kdež, zapomeňte na to,“ odušila Nell přehnaně medovým hlasem. „Vůbec jste mě nevylekal. Myslela jsem, že je to nějaký zvrhlík nebo pan Salterton, který se chce zbavit svého posla.“

„Zatraceně!“ Vikomt pozvedl ruku a promnul si bradu. Bylo to vůbec poprvé, kdy porušil svou masku ledového klidu.

„Chtěl jsem jenom zjistit, kde bydlíte. Pak bych o sobě dal vědět a požádal vás o rozhovor. Když jste se dala na útěk –“

„Aha. Jako lovecký pes se honíte za vším, co vám uniká. To je opravdu civilizovaný přístup.“ Na to, jak byla pistole malá, se zdála nesmírně těžká. „Jak se daří panu hraběti?“

„Je mu trochu lépe. Ale nebudu vám děkovat za optání, slečno Smithová.“ Z jeho hlasu už zase zmizel omluvný tón. „Odpočívá, ale je ve špatném rozpoložení. Deprimuje ho, že je tak zesláblý.“

„To si dovedu představit. Moje matka –“ Nell polkla zbytek věty. Její matka by ho určitě nezajímala, navíc se nehodlala snížit k tomu, že by se mu začala svěřovat. Ještě pevněji sevřela pistoli.

„Jděte, prosím, pryč,“ pronesla Nell pevně. Vtom její pozornost upoutal jakýsi pohyb na konci ulice. Pár kroků za vikomtem zastavil u kraje chodníku černý kočár s lesklými boky. „Nepřeju si s vámi mluvit.“

„Ale já s vámi mluvit chci.“

„A vy vždycky dosáhnete všeho, čeho se vám zachce, pane?“

„Většinou,“ usmál se ironicky. „V kočáře je teplo a sedadla jsou pohodlná. Chci si jenom promluvit.“

„Ne.“ Nell ustoupila o krok a snažila se nohou najít schod u dveří. Podařilo se jí to, ale uvědomila si, že potřebuje volnou ruku, aby mohla vytáhnout klíče. Jenomže kdyby otevřela dveře, mohl by se vikomt vnutit dovnitř. „Zůstaňte, kde jste.“

Nell máchla pistolí, ta však opsala větší oblouk, než původně zamýšlela. Vikomt najednou prudce ukročil a popadl ji za zápěstí ruky, v níž zbraň držela.

„Pusťte to!“

„Ne!“ Nell si uvědomovala, že vikomt na ni neuplatňuje celou svou sílu, a ona je přesto zcela bezmocná. Chtěla se dát do křiku, ale otevřená ústa jí zakryla ruka v kožené rukavici. Zakousla se do ruky a snažila se svého věznitele kopnout. Jak sebou trhla, pistole vystřelila.

Nell, zcela zděšená a ohlušená výstřelem, dopadla na zábradlí u schodů. *Pistole byla nabitá?* Pomyslela si, že jen zázrakem není nikdo zraněný, pak si ale všimla, že se lord Stanegate drží za levé rameno.

„Zatraceně,“ procedil mezi zuby, zatímco na něj Nell vyděšeně třesla oči. „Chcete nás všechny pobít?“

„Ne! Byla to nehoda – vždyť ta pistole nebyla nabitá! Zkoušela jsem to. *Nebyla nabitá!*“ Kočí nejspíš práskl do koní, protože kočár byl rázem u nich. Za Nellinými zády se otvírala okna a křičeli lidé, vysoký muž před ní, kterého považovala za nezlomného, vypadal, že se každou chvíli skácí k zemi. Kočí seskočil z kozlíku.

„Můj pane!“

„Naložte ji do kočáru.“

„Ne! Já –“ Kočí bez okolků popadl Nell rukama, které dokázaly udržet šetstispřeží, a bez dalších cavyků ji hodil do kočáru.

Hned za ní se tam vyhoupl vikomt a ztěžka dopadl na sedadlo.

Dveře do domu se rozletěly, začaly se ozývat hlasy a někdo křičel: „Vražda! Zavolejte strážníka!“

Nell sáhla po klice dvířek u kočáru, ale vikomt ji strhl zpátky takovou silou, až oba zalapali po dechu. „Postřelila jste mě,“ procedil Marcus zaťatými zuby. „Takže teď se laskavě postarejte, abych nevykrvácel.“

„Odvezu vás domů, pane, jen vydržte,“ houkl kočí a kočár se dal do pohybu.

Nell ucítila pod rukou něco teplého a vlhkého. Krev.

Vikomt zápasil s knoflíky na svém plášti. Nell mu odstrčila ruce, prudce kabát rozepnula a nehledíc na jeho bolestné sykání mu ho shrnula z ramen. Zastavit krvácení bylo důležitější než to, jestli ho to bude bolet. *Zaslouží si to*, pomyslela si vztekla a snažila se nevnímat paniku, která se v ní rozmáhala. *Postřelila jsem člověka. Dobrotivý Bože, já postřelila člověka.*

Kočár se znovu zhoupl a dovnitř dopadlo víc světla. Nejspíš vjeli na některou z širších ulic. Nell se postupně propracovala k vikomtově vestě. „Sed'te v klidu a nechte se svléknout,“ vyhrkla, když se jí snažil být nápomocný – a od pacienta se jí za to dostalo nečekaného výbuchu smíchu.

Nakonec Stanegate zůstal jen v košili. Nell si říkala, že se jeho vázanka bude hodit jako obvaz, a snažila se nemyslet na to, co uvidí, až z vikomta stáhne zkrvavenou košili. Trhla za knoflíky, bylo jí jedno, jestli ulétnou, a snažila se z něj košili stáhnout. Vikomt už jí nepomáhal, zdálo se, že nemá daleko k mdlobám.

Naklonila ho do předklonu, aby se o ni opřel, než mu vyhrne košili na zádech. Měla co dělat, aby udržela váhu jeho těla, a nosní dírky jí plnil kovový pach krve.

Potom ho zvrátila zpátky na opěradlo, aby se mohla podívat, jak vážné je jeho zranění. Otřela mu rameno a v slabém světle zamžourala na ránu. Utěšovala se, že to mohlo být horší. Na rameni měl rozšklebený, hluboký škrábanec, ale kulka v těle neuvízla.

Rána ale vytrvale krvácela, už teď měl Marcus zkrvavenou celou hrud'. Nell zmuchlala košili a přitiskla ji na ránu. Vikomt zasténal, napůl v bezvědomí. Nell potřebovala nějakou jemnější látku, ze které by udělala tampón, a vázankou ho upevnila na ránu.

Sáhla si pod sukně a odtrhla si dlouhý pruh z bavlněné spodničky. S tím se aspoň lépe pracovalo. Složila polštářek, přitiskla ho k ráně a začala obvazovat.

Vikomt začínal přicházet k sobě.

„Zůstaňte v klidu, pane. Nedokážu to pořádně přimáčkout, když se budete hýbat.“

„Bolí to jako čert,“ zavrčel. „Nechápu, proč se mi tak zatraceně točí hlava. Hal tvrdil, že střelná rána nebolí. Lhář jeden mizerná.“

„Je vám mdlo, protože krvácíte. A jestli to bolí, dobře vám tak, pane,“ odsekla Nell a dokončila obvaz. „S vámi to opravdu není vůbec snadné.“ Vjeli do jedné z lepších čtvrtí a minuli řadu honosných domů, u jejichž dveří plály jasným plamenem pochodně. V kočáře se rozsvítilo a Nell na pár vteřin uviděla nahý vikomtův trup, jehož se už hezkou chvíli bez zábran dotýkala.

Uvědomila si, že to ani zdaleka není rozměklé tělo zhýčkaného a zahálčivého šlechtice. Podle jeho vzezření, když byl oblečený, se ostatně mohla domýšlet, že je v kondici, ale takhle atletickou postavu by u něho přece jen nečekala. Vikomt měl pevné varhánkovité břicho a žebra obalená svaly. Tu a tam bylo na kůži znát jizvu nebo modřinu. To Nell překvapilo a nechápavě se zamračila, po chvílce přemýšlení jí však došlo, že pán nejspíš boxuje. Pro jizvy ale vysvětlení nenašla.

Projelo jí zvláštní zachvění. Nedokázala se ovládnout a mimoděk ho pohladila po svalnaté hrudi. Na dlaních ji zalechtaly kudrnaté tmavé chloupky. *Je úchvatný*, pomyslela si, náhle bez dechu. Vtom

vikomt slabě zasténal a poposedl si, svaly se mu napjaly a zavlnily se a polekaná Nell rychle ucukla. Hlava se jí rázem pročistila, když se upamatovala, čeho jsou muži schopní, jak dokáží svou sílu zneužít a koho má před sebou.

Opět v ní zvítězil vzdor. „Aspoň jednou udělejte, co se vám říká, a zůstaňte v klidu, pane,“ nařídila vikomtovi rázně. Plátnem prosakovala krev. Nell položila na obvaz obě dlaně a stiskla, klekla si při tom na sedadlo vedle Stanegatea, aby měla v rukou větší sílu.

„Marcus,“ zamumlal.

„Kdo je to?“

„To jsem já. Tak se jmenuju. Nemůžete mě přece za každou větou oslovovat *pane*, když už jste ze mě strhala polovinu oblečení.“

Nell nevěděla, zda si z ní neutahuje.

„*Pane*,“ pronesla důrazně, jako by ho předtím neslyšela, „už jsme skoro v Albermale Street. Buďte tak laskav a naříd'te svému kočímu, aby mě odvezl zpátky, jakmile budete doma a v bezpečí.“

Marcus se ale nedal. „Ohó, nic takového, slečno Smithová, jste v mém kočáře a tady diktuju podmínky já,“ usmál se chabě a nevesele. Jakkoliv se před chvílí mohlo zdát, že vikomt žertuje, teď u něj Nell nedokázala vystopovat ani náznak humoru. Opět jí prochvěl strach a hrozilo, že ji opustí veškerá srdnatost. Vikomt pokračoval: „Zůstanete u mě, nebo vás kočí John odveze rovnou na policii, kde oznámí, že jste obviněna z pokusu o vraždu střelnou zbraní.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Já že mám zůstat s vámi? Tím jako myslíte, abych šla s vámi do domu? Ne! Proč mi tohle děláte? Proč mi nemůžete věřit?“

Nell zaslechla, jak vikomt zaskřípal bolestí zuby, když kočár vjel do výmolu, ale když promluvil, hlas měl pevný a důrazný: „Lhala jste mi. Nepracujete u švadleny a nejmenujete se Smithová.“

„No dobře!“ Nell netušila, jak ji vypátral, ale dokázal to a bylo třeba se s tím nějak vyrovnat. „Jmenuju se Lathamová, Nell Lathamová. Ovšemže jsem vám lhala. Byl jste rozzlobený a vinil jste mě z něčeho, o čem jsem neměla tušení. Máte vlivné postavení, pane,“ dodala trpce a přitáhla uzly na obvazu. „Já žádné postavení nemám. Musím využít každé výhody, která se mi jen naskytne. Ach, sed'te klidně, pro všechno na světě, nebo vám to zase začne krváčet!“

„Jak mám klidně sedět, když mi do rány přímo zarýváte prsty?“ odsekl a bohužel se tentokrát nezdálo, že by na něj opět šly mdloby. Kočár kodrcal po dlažbě rychlostí, v jaké by bylo smrtelně nebezpečné vyskočit ven, což se Nell jevilo jako jediná možnost úniku.

Nell odtrhla zrak ode dveří a zaměřila se opět na svého pacienta. „Snažím se vám zastavit krvácení,“ napomenula ho. „Musím ránu pevně tisknout. Takže. Určitě už jsme skoro u vás, tudíž očekávám, že mě vzápětí váš kočí zaveze zpátky domů – bez všech těch nesmyslů o policii.“ Doufala, že odhodlaný tón zabere.

„Postřelila jste mě.“ Vikomtovy pronikavé oči byly potemnělé bolestí, ale jinak neztratily na síle. „Střelit po vikomtovi není jen tak. Věší se za daleko menší prohřešky.“

„Byla to sebeobrana, jak sám dobře víte,“ odsekla Nell. „Jsem bezúhonná žena. Jdu večer z práce a u domu mi zastoupí cestu ohromný mužský. Co jsem asi tak měla dělat?“

„Křičet?“ navrhl Marcus. „Uhodit mě kabelkou? To by se jevilo jako přirozená reakce. Málokterá bezúhonná žena chodí po Londýně po zuby ozbrojená.“

„Chodí, jestliže se ocitne jako pěšák v jakési hloupé hře mezi muži, kteří by měli mít víc rozumu,“ nedala se Nell.

Cítila pod rukama, jak vikomt strnul. „Ve hře? Tohle není žádná hra, Nell.“

„Slečno Lathamová, když dovolíte, pane. Nedovolila jsem vám, abyste mě oslovoval křestním jménem.“ Kočár teď jel trochu pomaleji. Nell si uvědomila, že má poslední možnost k útěku, a s tlukoucím srdcem sklouzla ze sedadla. „Mám v kabelce nůžky, pokusím se ustrihnout lepší obvaz.“

Stiskla kliku na dveřích, a ty se hladce otevřely. Nell se vrhla vpřed, ale zezadu ji popadla silná ruka a strhla ji zpátky. Dopadla zčásti na sedadlo, zčásti na polonahého vikomta. Dveře se s prásknutím zavřely, kočár se zhoupl, jak kočí práskl do koní, a Nell sáhla po tom prvním, co bylo po ruce, aby nespadla ze sedadla.

Teprve o zlomek vteřiny později si s hrůzou uvědomila, že drží vikomta kolem krku a tváří se tiskne k jeho nahé hrudi. Vikomt ji nezraněnou rukou objal kolem pasu, a když se Nell celá nesvá zavrtěla, dech mu uvázl v hrdle. Nell se podařilo napřímít se aspoň natolik, že zůstali tváří v tvář, tak blízko, až cítila na rtech jeho dech. Pokaždé, když minuli lucernu, všimla si, jak upřeně na ni vikomt hledí, se soustředěním, které jí v útrokách vyvolávalo žhavou odezvu.

Vikomt po ní toužil. Předpokládala, že Marcuse Carlowa vzrušilo počáteční pronásledování, násilí, vlastní nahota i blízkost jejího rozechvělého těla. A v jakémisi pomatení smyslů také Nell zatoužila po něm, chtěla mít pro sebe jeho sílu a jistotu i ryzí živočišnou tělesnost, která se skrývala pod uhlazenou slupkou civilizovaného džentlmena.

Touha jí musela být znát na očích, nebo se možná prozradila tím, jak se Nell zadrhl dech v hrdle, každopádně vikomtovi neunikla. Když se zmocnil Nelliných úst, měl rty horké a neústupné. V jeho polibku nebyla žádná zdvořilost, žádná nejistota. Rozpoznal u Nell roztouženost, která se rovnala té jeho, a tak podle toho jednal.

Na okamžik to bylo přesně to, po čem Nell toužila, o čem snila, neodolatelně erotické, všestravující, za hranicí skutečnosti. Vikomt nehleděl na její nezkušenost, s arogantní žádostivostí jí vtrhl jazykem

do úst, pevně se přisál k jejím rtům a pevně ji přivinul k sobě, až pod sebou jasně cítila jeho nestoudnou erekci.

Nell nevěděla, co to kouzlo zlomilo. Možná nějaký zvuk, hra stínů nebo dotek. Rázem se jí v hlavě vyrojily temné vzpomínky a s nimi přišel stud a strach. Přestala být ve vikomtově objetí vstřícnou partnerkou, pryč byly počáteční žár i touha. Náhle cítila jen strach, bolest a bezmoc. Rozpráhla se a uhodila ho, začala se s ním prát, zoufale se chtěla dostat pryč od muže, který ji svíral.

Marcus byl dočista zmatený. V jednu chvíli měl v náruči povolnou, vřelou a vstřícnou ženu, a v příštím okamžiku rozlícenou saň, která se mu snažila vymanit, bila ho a kopala kolem sebe. Její roztoužené vzdechy nahradily vzlyky a mezi nimi slova: „Ne, ne, ne...“

Omámený ztrátou krve, touhou a bolestí, Marcus otevřel náruč.

„Nell, přestaň. Já ti neublížím – Nell, to nic...“ Nell se mu vykroutila, sevřela ruku v pěst a začala ho tlouct do zraněného ramene, jako by mu zasazovala rány kladivem. Bolest to byla neskutečná a Marcusovi se svět propadl do tmy. Z posledních sil přitiskl Nell k sobě. „Nell... klid.“

„Můj pane!“ Byl to Wellowův hlas? Marcusovi se zdálo, že komorník volá do studně. Spadl snad do nějaké? To by vysvětlovalo, proč cítí takovou bolest. Dospěl k závěru, že si vymkl rameno. Také díky tomu patrně cítil takovou zimu a jen nechápal, proč sedí na něčem, co se houpe, a kde se vzalo to světlo, které ho bodá do zavřených očí.

Marcus neochotně otevřel těžká víčka, připravený tomu všemu čelit. Nebyl ale ve studni. Podle všeho seděl ve vlastním kočáře, před vchodem do svého domu. Byl do půl těla nahý a z chodníku na něj vyděšeně zíral Wellow a tři lokajové. „Co se to k čertu děje?“

„Odneste ho dovnitř,“ ozval se někde za ním rozhodný a podrážděný ženský hlas. „A pošlete pro doktora. Je postřelený. Kulka nezůstala v ráně, ale ztratil hodně krve. A pospěšte si laskavě! Tady z té zimy bude mít smrt.“

„Rázná to žena,“ zamumlal Marcus, chtě nechte pobavený. Jen kdyby si dokázal vzpomenout, kdo to je a proč –

„Někdo to tu řídit musí,“ odsekla dotyčná.

Ach ano, slečna X... „Nell, chutnáš po třešních.“

„Budete ho muset odnést,“ pokračovala Nell, která jeho poznámku ignorovala. „Budete k tomu třeba všichni, když je tak velký.“

„Nejsem bezmocný... dokážu jít.“ Marcus se jednou rukou zachytil rámu dveří a napřímil se. Sotva došlápl na chodník, natáhly se k němu ochotné ruce. Lokajové ho podepřeli z obou stran a opatrně ho vedli do domu. „Sakra, já nejsem na mol!“

„To jistě ne, pane,“ ozval se uklidňující Richardsův hlas. „Jenom vás dostaneme do tepla, pane.“

V teple haly se Marcus roztrásl a uvědomil si, jaká mu je zima. Vymanil se svým dobrodincům a napřímil se. Nehodlal dopustit, aby ho napůl donesli do postele, když ho jen škrábala nějaká žába svou kapesní pistolkou.

Začínal si vybavovat, jak se to všechno seběhlo. Nebyla to jen tak *ledajaká žába*, byla to Nell Lathamová a mohla ho mít na svědomí, kdyby si nezachovala chladnou hlavu a nezastavila mu krvácení, i když to znamenalo, že se ocitla lapená v těsném kočáře s mužem, který ji tolik děsí.

Pomalu se otočil a uviděl ji, jak tam stojí s hlavou vztyčenou, v náruči jeho zkrvavenou košili a zničený kabát. V tu chvíli mu paměť poskytla další obraz, až bolestně zřetelný. Jasně si vybavil, jak tu ženu líbal, zmocnil se jejích úst jako zraněný barbar, který si domů táhne kořist z lovu. Viděl, jak se jí opět zmocňuje strach, když na ni tak zírá, jako by čekala, že se na ni na místě vrhne a znásilní ji na mramorové podlaze.

„Petersi, vezměte od slečny Lathamové ty šaty a uveďte ji do bílého salonu. Doneste jí teplou vodu a ručník na ruce. Vy, Richardsi, pošlete pro doktora, skoro už by u nás mohl začít bydlet. Wellowe, pošlete dolů do knihovny Allsopa s čistou košilí a mým županem.“ Marcuse napadlo, že ho doktor může bez problémů ošetřit v knihovně. Nechtěl působit rozruch a znepokojovat rodinu. „A Wellowe, nemá smysl zneklidňovat lorda ani lady Narboroughovi nebo moje ses –“

„Marcusi!“

„Honorio, tiše prosím! Uslyší tě otec.“

Sestra se k němu vrhla, oči navrch hlavy. Bratrovo vzezření ji sice vylekalo, zároveň však v ní probudilo nepřekonatelnou zvědavost. „Co se ti stalo? A kdo je tohle?“ vyptávala se.

„To je slečna Lathamová, která mi přišla na pomoc, když mě zasáhla kulka,“ vysvětlil Marcus sestře bez zaváhání. „Doprovod’ ji, prosím, do salonu –“

„Marcusi!“

„Mamá.“ Marcusovi nebylo přáno dokončit větu. Zatnul zuby a pokusil se o úsměv. „Utrpěl jsem menší povrchové zranění, mamá. Díky slečně Lathamové už je to dobré, rána přestala krváčet. Poslal jsem pro doktora. Mohli byste, prosím, všichni odejít do bílého salonu, abych se mohl převléknout a slečna Lathamová se mohla posadit? Má za sebou náročný večer.“

Lady Narboroughová při pohledu na jeho zkrvavenou hrud’ lehce zalapala po dechu, ale kývla, vzala Honoriu za ruku a usmála se na Marcuse: „Jistě. Pokud je doktor Rowlands na cestě, určitě není třeba dělat si starosti. Pojd’, Honorio. Slečno Lathamová, jsme vám neskonale vděční za vaši pomoc.“

Marcus si všiml, jak se Nell začervenala. A také měla proč, vždyť ho přece sama postřelila. „Byla to maličkost, lady Narboroughová. A teď, jestli dovolíte, musím domů,“ ohradila se opatrně.

„Ale slečno Lathamová, vzpomínáte si, o čem jsme spolu mluvili?“ usmál se na ni Marcus významně. „Myslím, že jenom tady to pro vás bude v danou chvíli bezpečné.“

„Bezpečné?“ Nell vzdorně pozvedla bradu. „Vidím, že svou hrozbu berete skutečně vážně,“ zamumlala polohlasně a nervózně se podívala po ostatních dvou ženách.

„Ale kdež. Já nikdy nevyhrožuju, slečno Lathamová. Byl to slib.“

„Tedy slib, že budu v bezpečí?“ otázala se Nell.

„Ano, *pokud* zůstanete tady.“ Marcus ji hodlal ochránit před vším, co jí mohlo hrozit venku, ovšem měl sto chutí ji vlastnoručně uškrtit, pokud s ním nezačne jednat naprosto upřímně, a to rychle.

„Mluvili jste o *hro zběl*“ otázala se Honorie, které nic neuniklo, už mezi dveřmi.

„Postřelili mě na ulici, blízko domu slečny Lathamové. Obávám se, že by jí mohlo hrozit nebezpečí, pokud se tam vrátí příliš brzy,“ vysvětlil jí Marcus a naznačil ženám, aby už odešly.

„Lord Narborough zvoní.“ Všichni se otočili ke schodišti, po němž scházela slečna Priceová. „Slyšela jsem u něj v pokoji nějaký šramot. Pokud za ním nikdo nepřijde, mohlo by se stát, že sejde sám dolů.“

„To tedy rozhodně mohlo,“ ozval se lord Narborough, který se mezitím objevil na horním odpočívadle. „Zvonil jsem nejméně pět minut. Co se tady k čertu děje?“ Vtom se zarazil, pohlédl na zkrvaveného syna a zachytil se zábradlí. „Můj Bože, Marcusi, co se ti stalo?“

„Povrchové škrábnutí, nic víc. Vypadá to horší, než to je.“ Marcus se vyřítil do schodů a zachytil otce dřív, než se mu podlomila kolena, ačkoliv měl sám nohy jako houbu. „Otče, pojďte zpátky do svého pokoje. Doktor je na cestě.“ Nenápadně zkontroloval otci pulz, nelíbilo se mu, jakou má barvu. „Všechno vám vyličím.“

Nell se usadila na židli s rovným opěradlem a napřímila se v ramenou, jako by ji dokonalé držení těla mohlo ochránit před vším, co ji v tomhle domě čeká. Doufala jenom, že v ní nikdo nepozná ženu, která přinesla ten nešťastný balíček. Na to, co se stalo v kočáře, nedokázala ani pomyslet.

Lady Honorie se usadila naproti ní a oči jí svítily zvědavostí. Byla velmi hezká a krásně nastrojená a bylo znát, že jen stěží ovládá svou výbušnou energii. Druhá žena, oblečená do jednoduchých elegantních šatů v barvě holubí šedi, mohla být jen o pár let starší. Nell si domyslela, že je to nejspíš placená společnice.

Žena zatáhla za šňůru zvonku a přišla se posadit vedle lady Honorie.

„Já jsem Diana Priceová, společnice lady Honorie a lady Verity. Čaj bude za chvílku. Vy sama jste při útoku zraněna nebyla, slečno Lathamová?“

„Ne. Naštěstí. Nicméně to bylo celé poněkud zneklidňující.“

„Byli to lapkové?“ zeptala se lady Honorie.

„S pistolí?“ namítla slečna Priceová. „To nejspíš není jejich obvyklá zbraň.“ Zamyšleně se obrátila k Nell: „Co přesně se stalo?“

„Stála jsem na schodech přede dveřmi a právě jsem se chystala vytáhnout klíče z kabelky,“ začala Nell a pečlivě volila slova. „A lord Stanegate šel právě kolem. Pak došlo k přepadení a během té šarvátky zazněl výstřel, který ho zasáhl do ramene. Kočí ho naštěstí dokázal včas dostat do kočáru.“

„To je neskutečné.“ Nell se sevřelo srdce. Lady Honorie přímo bublala vzrušením, natolik zaujatá dramatickými událostmi, že si ani nevšimla mezer v Nellině vyprávění. Zato slečně Priceové se v inteligentních očích zračil náznak pochybností.

Příchod komorníka s čajem byl vítaným rozptýlením. Nell vděčně přijala nabízenou makrónku a konečně se trochu uvolnila. Byla to fatální chyba.

„Ale já už jsem vás někdy viděla, slečno Lathamová,“ řekla lady Honorie náhle a zamyšleně se zamračila. „Určitě. Ale kde to jen mohlo být?“

„Jsem v pořádku, nedělej si starosti, drahá.“ Když ho Marcus usadil do ušáku, dokázal hrabě vykouzlit na tváři úsměv, aby choť uklidnil. „Dovolíš na chvíli? Potřebujeme si s Marcusem promluvit.“

Marcus se k matce otočil a povzbudivě na ni kývl.

„Příliš ho neunav,“ řekla hraběnka pouze a opustila místnost.

„Kdo tě postřelil?“ chtěl vědět otec.

„Slečna Lathamová, což je, jak jinak, ta mladá žena, která onehdy ráno přinesla balíček.“ Marcus se usilovně snažil, aby jeho hlas zněl nezúčastněně. Být v otcově kůži, také by mu vadilo, kdyby se mu říkaly jen polopravdy a vytáčky. „Vystopoval jsem ji do místa, kde pracuje, sledoval jsem ji až domů a pak jsem ji vylekal, když jsem se náhle vynořil z mlhy. Ukázalo se, že nosí v kabelce pistolí.“

„Chtěla tě zabít?“ Otec sevřel hůl, až mu zběhly klouby na prstech.

„Nejspíš ne,“ zavrtěl Marcus hlavou. Nechápal, kde se v něm bere ta jistota. Nell mu viděla do tváře, a přece mu pořád mířila pistolí na

hrud'. Je možné, aby nevěděla, že je nabitá? „Jenomže mi nepřestává lhát. Chci ji tu den dva nechat a pokusit se z ní vymámit pravdu. Určitě je v té záležitosti s provazem namočená víc, než přiznává. Vím to.“

Marcus se kromě jiného moc dobře pamatoval na pistoli. Byla to kvalitně vyrobená dámská zbraň se slonovinovou pažbou, žádná bouchačka z blešího trhu. Nejlepšími vysvětlením bylo, že je to dárek od Nellina komplíce.

„Kdo za tím ještě v dnešní době může být?“ zamračil se lord Narborough. „Tehdy v čtyřidevadesátém se mohl stát terčem každý z nás, a když byli Hebden a Wardale po smrti, útok bych chápal,“ ztěžka polkl hrabě. Měl co dělat, aby se ovládl. „Tehdy měl kdekdo horkou hlavu.“

Marcus si pomyslel, že poprask kolem vraždy, odhalení okruhu špiónů a výčitky svědomí, které od té doby otce prakticky neopouštěly, by se daly popsat i silnějšími slovy. „Je to skoro dvacet let,“ poznamenal. „Dost času, aby Wardaleův syn vyrostl.“

„Mladý Nathan? Z toho už bude dospělý muž. Když jsem ho viděl naposledy, bylo mu nějakých devět deset. Blond'até dítě s živýma očima. Taková čistá dušička,“ zamračil se hrabě. „Neřekl bych, že –“

„Slečna Lathamová je rozhodně žena,“ poznamenal

Marcus. „A že byl blond'atý? Pak to tedy není ani ten tajemný Nellin snědý muž,“ dodal Marcus rychle, než se hrabě mohl začít zajímat, jak si může být tak jistý Nelliným pohlavím.

„Pokud se tě ovšem nesnaží zmást popisem, který je pravým opakem skutečnosti,“ upozornil ho otec. „Myslíš, že může být jeho milenkou?“

„To ne!“ Marcus se sám polekal ráznosti své odpovědi a rychle se ji pokusil ospravedlnit. „Bydlí v laciném bytě v nuzné čtvrti. Je to slušné místo, ale milenkou by si tam někdo sotva držel.“

„V tom ty se ostatně vyznáš,“ rozesmál se starší muž pojednou. „Už ses domluvil s paní Jensenovou? Musím uznat, že máš dobrý vkus. Ale bude tě to stát spoustu peněz.“

„Ještě ne, otče,“ odvětil Marcus. Nechápal, kde se otec o Perditě dozvěděl, navíc s takovými podrobnostmi. Ale starého hraběte nikdy nebylo radno podceňovat.

„Takže co s ní provedeš?“

„S paní Jensenovou?“ pokusil se Marcus hrát o čas.

„Ne. S touhle slečnou Lathamovou,“ otec pohlédl na syna a jeho inteligentní tvář vypadala pobaveně. Marcus konečně pochopil, odkud se vzala Halova a Honoriina nespoutanost. „Myslíš, že se pokusí zabít někoho dalšího z nás?“

„O tom pochybuju. Tak hloupá není,“ poznamenal Marcus suše. „Zůstane tady. Až se k tomu, kdo za celou záležitostí stojí, donese, že máme v rukou jeho agentku, mohlo by to spustit nějakou reakci.“

„A jak jinak než silou ji tu chceš udržet? Matce by se to nemuselo líbit.“

„Pohrozil jsem slečně Lathamové policií a obviněním z pokusu o vraždu,“ vysvětlil otci Marcus a usmál se, když otec uznale kývl.

„Výborně. A co ona na to?“

„Řekla, že je to *nesmysl*, ale jelikož si právě trhala spodničku, aby mi ovázala ránu, neměla čas to pořádně zdůvodnit.“

„To, že tě nenechala vykrváčet, rozhodně umenšuje její vinu. Mohla klidně předstírat mdloby a nechat tě umřít.“ Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Je tu doktor Rowlands, aby ošetřil lorda Stanegatea, pane.“

„Hned jsem u něj.“ Marcus vstal a položil otci ruku na rameno. „Netrapte se tím, otče. Brzy tomu přijdeme na kloub.“

„Jistě. Ale co se asi dozvíme?“ zamumlal otec v odpověď, ještě než Marcus stačil zavřít dveře.

Nell začínala mít pocit jako šermíř, který stojí proti dvěma protivníkům. Slečna Priceová, ač dokonale zdvořilá, analyzovala každé její slovo a nacházela na něm nedostatky. Nell se zdálo, že už moc nechybí, aby vstala a přímo ji obvinila, že lorda Stanegatea postřelila.

A k tomu si Honorie nepřestávala lámat hlavu, odkud že Nell zná.

„Máte krásný čepec,“ poznamenal v jednu chvíli slečna Priceová.

„Čepec?“ Nell pozvedla ruku a s překvapením zjistila, že jí čepec po všech těch bouřlivých událostech ještě sedí na hlavě. Lord Stanegate jí ho posunul do týla, když ji líbal, a Nell si matně

vzpomínala, jak si ho narazila zpátky, než se zkrvaveným šatstvem vystoupila z vozu.

„Ano. Sláma je spletená velice zajímavým způsobem, hned jsem si toho všimla. Nejste náhodou kloboučnice?“

„Ano, to shodou okolností jsem.“ Sláma? Tak podle té ji tedy vikomt vypátral! Její kousky pokaždé nacházela doma, ať si v práci sebelépe oklepala sukně. Podle úsměvu na tváři společnice Nell poznala, že o Marcusově pátrání ví všechno.

„Ach, už si vzpomínám!“ zvolala Honorie pojednou triumfálně. „To vy jste tehdy ráno přinesla otci ten balíček! Jak kvůli němu papá onemocněl...“ Honorie se zamyslela. „A teď někdo střelil Marcuse a vy –“

„Slečna Lathamová byla jenom posel. Pomáhá mi zjistit, co se tu vlastně děje,“ ozval se ode dveří hluboký hlas a Honorie zmlkla.

Všechny se otočily po hlase. Marcus Carlow byl, díkybohu, už zase oblečený, pod hedvábným županem bylo vidět obvázanou ruku zavěšenou na pásce. Nell při pohledu na něj kupodivu pocítila úlevu. Myslel však vážně, že věří její verzi příběhu s balíčkem? Podle jeho ironického pohledu by řekla, že spíš ne. „Slečna u nás nějakou dobu pobude,“ dodal Marcus.

„To nebude třeba, pane. Už jsem vám řekla všechno, co vím.“

„Ale mě někdo postřelil, slečno Lathamová,“ řekl vikomt s úsměvem a posadil se do křesla. „V nebezpečí byste se mohla ocitnout i vy. Už jsme o tom přece mluvili.“

Nell polilo horko. Napadlo ji, jestli si Marcus vzpomíná na jejich líbání stejně dobře, jako ona. Vždyť na rtech stále ještě cítila jeho chuť...

„Já velice snadno zjistil, kde bydlíte. Zrovna tak by na to mohl přijít kdokoliv jiný.“

Nell se vybavil hrozivý obraz temného cizince. „Tak tedy noc nebo dvě, pokud to lady Narboroughová dovolí,“ souhlasila a z nějakého důvodu se jí zdálo, že se vzdává něčeho víc, než jen pár dnů života.

PÁTÁ KAPITOLA

„Můj milý Carlowe, Marcusi!“ do knihovny vpochodoval lord Keddinton, ztělesnění strohé elegance od povytaženého obočí až po vycházkovou hůlku. „Copak jsem to slyšel o nemocech a zraněních ve vašem domě?“ otázel se bodře.

Marcus vstal, hrabě zůstal sedět s nohama na podnožce. „Může za to nepovedený kanadský žertík a srážka s lapkou,“ mávl rukou vikomt. „Je to jenom škrábnutí.“ Díky tomu, že si v noci odpočinul, dokázal ráno snášet tepající bolest v ráně s jistou nonšalancí. „Dáte si sklenku vína, pane?“

„Děkuji. Jestli ještě máte ten vynikající klaret, nedostanete mě odsud celé dopoledne. Tak lapka, říkáte? Na ulicích dnes vskutku není bezpečno.“ Robert Veryan čili lord Keddinton si udělal pohodlí a díval se, jak Marcus nalévá víno.

Keddinton byl o pět šest let mladší než hrabě a ve vládních kruzích to dotáhl vysoko, ač v dobách, kdy lord Narborough pronásledoval špióny, byl on ve společnosti spojené s tajemstvími a nebezpečím pouhým sekretářem. O jeho přesné úloze se nikdy veřejně nemluvilo, ale šly zvěsti, že ví všechno, hlavně věci, které by lidé nejraději utajili.

„Jste dobře informovaný, pane.“ Marcus mu podal sklenici a druhou postavil k ruce otci. „Jako vždycky.“

„Eh, mimo tyhle zdi se o té záležitosti nemluví, na to bych vzal jed.“ Keddinton přivoněl ke sklenici. „Ale navštívil jsem s drobným dárečkem svou kmotřenku, a ta mi všechno pověděla.“

„A čímpak si Verity zasloužila dárek?“ chtěl vědět hrabě.

„Vůbec ničím – což je ten nejlepší důvod, proč obdarovat dámu, řekl bych. Byla to jenom sada smaltovaných knoflíčků, které jsem ráno zahlédl v klenotnictví. Pouhá cetka.“

„Rozmazlujete ji.“

„Moji kmotřenci mě zajímají. Rád s nimi udržuji kontakt.“

„To musí být celkem náročné,“ poznamenal Marcus. „Máte jich dost.“

„Jsem poctěn důvěrou, kterou ve mně vložili jejich rodiče.“ Keddinton se obrátil k hraběti. „Tak tedy kanadský žertík, říkáte?“

„Bezpochyby v tom má prsty nějaký Halův přítelíček,“ prohodil hrabě. „Poslal Marcovi balíček, který jsem otevřel já. Vypadalo to, že je uvnitř had! Tak jsem se lekl, že to moje zatracené srdce zase začalo dělat divy.“

„A on to nebyl had?“ Veryan odložil sklenku a plně se soustředil na hraběte.

„Ne. Jenom kus nějakého provazu. Jak se daří Felicity a dětem, Veryane?“

Hovor se stočil k rodinným záležitostem. Marcus seděl mlčky a přemýšlel o záhadě provazu. Chtěl s otcem probrat, zda by nebylo dobré se všim se Veryanovi svěřit. Ten člověk věděl o skandálu z čtyřadevadesátého roku úplně všechno. Ukázalo se to o Vánocích, kdy je Veryane navštívil v doprovodu svého nového sekretáře, který se o věc silně zajímal. Zdálo se, že by jim mohl poskytnout celou řadu cenných informací, které by záhadu pomohly vyřešit.

Když se otcův přítel konečně zvedl k odchodu, Marcus se nabídl, že ho vyprovodí.

„Nebyl v tom balíčku žádný vzkaz?“ otázal se Veryan, jakmile za nimi zapadly dveře.

„Ne. Jak už jsem říkal, nějaký vtipálek trochu přestřelil, nic víc.“ Marcus se chtěl nejprve poradit s otcem, než se Veryanovi svěří.

„Ovšem. Vyříd'te, prosím, mé pozdravy matce. Je mi líto, že jsem ji nezastihl.“

Marcus zůstal stát v hale a upíral oči na stolec s táckem na navštívenky, dokud Wellow za návštěvníkem nezavřel dveře.

„Kde je slečna Lathamová, Wellowe?“ Marcus setkání s ní celé ráno odkládal. Díky nočnímu spánku mu nejen polevila bolest, ale také dokázal hledět na svět s mnohem jasnější hlavou. Obzvlášť zřetelně si ovšem vybavoval, jak zuřivě Nell bojovala, aby se vymanila z jeho objetí – pokud to nebylo příliš mírné slovo pro způsob, jak se jí zmocnil. Jistě, zahlédl v jejích očích na okamžik záblesk touhy, to však ještě neomlouvalo skutečnost, že se vrhl na pannu jako hladovějící na krajíc.

Nell nepřišla k snídani. Marcus rozmrzele dospěl k závěru, že se mu nejspíš chtěla vyhnout. Bylo by snazší jí nedůvěřovat, kdyby se všech přehmatů dopustila jen ona. Trpce se usmál nad svými úvahami.

„Slečna Lathamová je sama v bílém salonu, pane. Lady Verity odjela na nákupy s lady Narboroughovou a slečna Priceová doprovází lady Honorii na zkoušce šatů, tudíž se slečna Lathamová uchýlila ke knize, řekl bych.“

Ještě když bral za kliku salonu, napadlo Marcuse, zda by nebylo vhodné zavolat matčinu garderobiérku, aby s Nell nebyli spolu sami. Jenže to by s ní pak nemohl probrat události včerejšího večera.

„Slečno Lathamová.“

Nell seděla vzpřímeně za stolem u okna a jen hlavu skláněla ke knize, takže její šíje tvořila ladný oblouk. Když Marcus promluvil, vzhledla a knihu zaklapla.

„Pane.“

Marcus hleděl na důstojnou mladou dámu před sebou, kterou právě vyrušil při četbě, a vůbec v ní nepoznával unavenou a polekanou kloboučnici. Ona se však vzápětí začervenala a chvatně vstala, čímž vzniklou iluzi rozbila. Poznal, že Nell na prokletý polibek nezapomněla.

„Pane.“ Nell se vikomtovi poklonila, byla si moc dobře vědoma toho, že se předtím zachovala, jako by byla v domě hostem a byli si rovni, když zůstala při jeho příchodu sedět. Předešlého večera dovolila slečně Priceové, aby se o ni postarala a půjčila jí věci na noc. Snídani jí poslali do pokoje a ona ve všem tom pohodlí a přepychu zapomněla, kde je její místo.

Možná je na mně, abych se mu klaněla, ale nedovolím, aby mě využíval. Zvláště po tom, co se stalo včera, řekla si však pevně. Nell toho v noci moc nenaspala. Upírala oči do tmy a přemýšlela, co ji to posedlo, že vikomtovi dovolila, aby se jí dotýkal, a navíc k němu byla zpočátku tak vstřícná.

„Pro vás jsem Marcus,“ opravil ji s tím svým chladným úsměvem na rtech. „Už včera večer jsem vám to ukal. A nemusíte kvůli mně vstávat, Nell. Můžu se posadit?“

„Jistě.“ Bylo absurdní, jak zdvořile se k sobě chovali. „Upřímně doufám, že se vaše zranění přes noc zlepšilo.“ To byla další děšivá představa, která nedala Nell spát: že Marcus dostane horečku, že se rána zanítí, on zemře – a z ní bude vražednice.

„Je to jen trochu nepříjemné, nic víc. Horečku jsem neměl.“

Nell se obezřele zase posadila, ve stejnou chvíli jako on. „Já vás nemůžu oslovovat vaším křestním jménem, pane. To se nesluší. Vyvolávalo by to dojem, že je mezi námi jakýsi intimní vztah...“ Nell došla slova.

„A intimní vztah je po jistých událostech z včerejšího večera to poslední, po čem toužíte, je to tak?“ otázal se Marcus, opřel se a zadíval se na ni přes lesklou desku stolu.

Nell zbledla. Nechápala, jak může být tak přímočarý. „Přesně tak.“

„Omlouvám se. Přestal jsem se ovládat a nemám pro to ospravedlnění. Už se to nestane.“

Instinkt Nell napovídal, aby mu nevěřila, mužům se přece věřit nedá. Marcus na ni však hleděl vážnýma, upřímnýma očima. Nell se zhluboka nadechla, hnulo se v ní svědomí. „Já... nebyla to jen vaše vina. Na okamžik jsem zatoužila po objetí.“

„A pak jste si to rozmyslela?“ Nell si vybavila, jak zuřivě s ním bojovala, a přitom do něj stačilo jednou strčit a byla by volná, tak byl zesláblý. Nebylo nutné ho tlouct pěstí.

„Ehm... ano,“ vypravila ze sebe. „Měla bych se vrátit domů, pane.“

„Ne,“ pronesl přísně a Nell poprvé uvěřila, že by ji dokázal zadržet násilím, kdyby to bylo nutné. „Nejste příliš vstřícná, Nell, a já jsem přesvědčený, že toho víte víc, než jste ochotna mi povědět. Když jsme spolu sami, budete mi říkat Marcusi, to za prvé. Za druhé – je Nell Lathamová vaše pravé jméno?“

„Ano!“ Bylo to její pravé jméno. Tedy alespoň ho užívala už tak dlouho, že byla oprávněná to tvrdit.

Marcus Carlow na ni upřel otevřeně nevěřící pohled, ale nic na to neřekl. Zdálo se však, že dospěl k nějakému rozhodnutí. „Bude to následovně. Dnes odpoledne zajdete se slečnou Priceovou a se mnou

do svého bytu a vezmete si všechny věci potřebné k delšímu pobytu. Také se ujistíte, že jsou v bezpečí vaše cennosti –“

„Já tady nemůžu zůstat několik dní! Mám zaměstnání, o které přijdu, když se tam neukážu. Dneska je díkybohu sobota, ale v pondělí –“

„Napíšu madam Elizabeth a sdělím jí, že si lady Narboroughová žádá vaší přítomnosti,“ pokračoval Marcus, jako by Nell nic neřekla. „Naznačím jí, že když vám místo podrží, bude mít v naší rodině dobré zákazníky.“

Lady Narboroughová a její dcery mu nebudou vděčné, že jim vybírá kloboučnici! Ale třeba tam bude posílat svou milenku, pomyslela si Nell. Vrhla na něho neutrální pohled, pak si ale neodpustila rýpnutí.

„Madam se daří celkem dobře díky zakázkám pro záskoky bohatých městských obchodníků i pro jejich manželky,“ poznamenala. „Ale milenka vikomta třeba vyžaduje kloboučnici vyšší kvality?“

Lord Stanegate – Marcus – se zasmál, což Nell překvapilo. Čekala spíš, že ji pokárá pohledem. „Připomněla jste mi menší obchodní transakci, kterou musím vyřídit. *Záskoky*, to je opravdu kulantně řečeno, Nell.“

„Tak tedy kůstky, lehké děvy, bokovky?“ nedala se Nell. „Jsou tato označení podle vás dost přímočará, můj... Marcusi?“

Marcus se znovu usmál. Měl velice přitažlivý úsměv, zvláště když mu při tom tak potměšile jiskřilo v očích. Nell si domyslela, že v tu chvíli nemyslí na ni. Pocítila záchvěv závesti vůči ženě, na kterou asi vzpomínal.

„Kde jsem to přestal?“ pokračoval Marcus. „Aha, ano. Probrali jsme vaši zaměstnavatelku. Jakým způsobem se vyrovnáváte se svým bytným?“

„Týdně a předem. Ale –“

„Zaplatíme mu, řekneme, na měsíc dopředu, aby vám pokoj nechal.“

„Na měsíc! Ale to je absurdní. Já nemůžu –“

„Na můj vkus příliš často používáte slova *ale* a *nemůžu*, Nell.“

„A co mám tedy říkat? Ano, Marcusi? Pro vás všechno, Marcusi? Cokoliv řeknete, Marcusi, i kdyby to bylo sebeabsurdnější? Vy jste příliš zvyklý, že je vždycky po vašem, pane! Já tady nemůžu zůstat měsíc a taky nezůstanu. To je moje poslední slovo.“

„Nezůstaneme tady, pojedeme na venkov do Stanegate Court, což je naše rodinné sídlo v Hertfordshiru. Tam si můžeme celou hádanku v klidu rozebrat, otec si odpočine – místní lékař je vynikající – a sestry aspoň přestanou matku vláčet po londýnských obchodech.“

„K tomu mě nepotřebujete. Nevím nic víc, než co už jsem vám řekla.“

„Já vám nevěřím. Jste lhářka, Nell,“ prohlásil Marcus a na rtech měl stále ten úsměv, který Nell ještě před chvílí připadal tak přitažlivý. „To víme oba. Máte tajemství, která mi odmítáte prozradit.“

Ale jsou to tajemství, která ani já vlastně neznám a nerozumím jim, pomyslela si Nell. Ráda by ta slova vyslovila nahlas, ale ovládla se. „Nemůžete mě přinutit, abych opustila Londýn a odjela na venkov,“ zaprotetovala nakonec, aniž by se bránila jeho nařčením.

„Ale můžu. Jak byste mi v tom chtěla zabránit? K únosům mladých žen dochází velice často, ale málokdy je někdo unese do pohodlí, kde se s nimi zachází jako s hosty. Poběžíte na policii a budete si stěžovat na vikomta Stanegatea? Budete žalovat, že jsem vás včera večer přinutil vstoupit do domu, kde jste pak musela popíjet čaj a konverzovat s mými sestrami? A po takovém hrubém zacházení jste dostala večeri a jedna z našich služebných si dovolila uložit vás do prachových peřin? Nad takovým příběhem by se jistě zhrzela nejedna otrlá povaha!“

„Nebud'te sarkastický, pane!“ probodla ho Nell pohledem a usilovně přemýšlela, jak se z té šlamastyky dostat. „Ted' vidím, jak jsem byla hloupá, že jsem do vašeho domu kdy vstoupila. Co když se zkrátka seberu a půjdu pryč? Co uděláte?“

Marcus pokrčil rameny. „Jestli se rozhodnete pro útěk, nechám vás naložit do zamčeného vozu a převézt na Stanegate. Tam vás strčíme do domku na našich pozemcích a postavíme k vám stráž. Vy byste ale přece takovou hloupost neudělala, že ne, Nell?“ Ted' už se netvářil ani trochu pobaveně.

„To už by jistě byl důvod ke stížnostem na policii, ale komu by asi tak uvěřili, co myslíte? Nebo byste radši šla domů, bezbranná, a čekala, až si to s vámi váš temný neznámý přijde vyřídit, s vědomím, že já jsem daleko na venkově a nemůžete se na mě obrátit o pomoc?“

Marcusova tiráda o nerovnosti jejich společenského postavení Nell nikterak nepovzbudila. „Vy si myslíte, že za tím vším je něco víc než jen kanadský žertík, vidle?“ vyhrkla Nell konečně, když trochu ovládla zlost. „Jste přesvědčený, že Salterton chtěl vaší rodině opravdu ublížit – a že provaz neměl působit jako had, ale měl nějaký jiný význam. Máte dojem, že víte, co za tím je.“

Ted' se pro změnu nedostávalo slov Marcusovi. Nakonec řekl zachmuřeně: „Možná se mýlím, ale jestli ne, je to nějaká dávná historie, něco jako zlý sen, na který už se mělo dávno zapomenout. Vy toho víte o zasutých zlých snech hodně, vidíte? Cítím to.“

Nell projelo zachvění, jehož si Marcus nemohl nevšimnout. Zbystřil pozornost, jako by jí chtěl číst myšlenky. Tentokrát zasáhl cíl. *Zasutý zlý sen. Ano, přesně to mě trápí. Ale já se tu přece ocitla jen shodou náhod... Pokud tomu tak není, pak Salterton ví, kdo jsem – a zná moje pravé jméno. Ví toho o mojím minulosti víc než já sama,* proběhlo Nell hlavou.

„Vy máte strach,“ prohlásil Marcus.

„Ano,“ přiznala Nell. „Nemám ráda záhady. Nesnáším nejistotu. A tamten muž ve mně vyvolává ty nejhorší představy.“ *A bojím se i vás a vaší rodiny, protože mamá vaše jméno vyslovovala s nenávistí. A přitom jste ke mně všichni tak laskaví, že nevím, čemu mám věřit. Ale muž sedící naproti ní laskavý nebyl. Byl panovačný, nabručený, dominantní v sexu – a přece...* „A vadí mi, že vám nerozumím,“ vyhrkla Nell na závěr, čímž u něj vyvolala další výbuch smíchu. „A nechci, abyste mě unesl, vy ztělesnění arogance!“

„Jediné, co musíte pochopit, Nell, je, že vás ochráním.“

Před snědým mužem možná. Ale kdo Nell ochrání před Marcusem? Věděla, že ji chce ochránit pro svoje vlastní účely, a tušila, že se ještě zdaleka nezmínil o všech, které to jsou.

„Vaše představa bezpečí je jiná než ta moje, Marcusi.“ Nell se podívala, jak snadno si zvykla používat jeho křestní jméno. Ale

představa sídla na venkově byla velice lákavá. Nell úplně viděla velký, bezpečný a teplý dům, kde je kolem spousta lidí a hned se pozná, kdo je cizí.

Nell se snažila přesvědčit sama sebe, že je to jen na pár týdnů a pak se zase vrátí ke svému obvyklému způsobu života. V tom ale nebylo teplo ani bezpečí a byla v něm úplně sama. Čemu by to ublížilo, kdyby si od svého údělu dopřála malý oddech?

„Tak tedy dobře,“ uzavřela Nell nakonec.

„Děkuju. Dneska odpoledne, až se slečna Priceová vrátí, pojedeme do vašeho bytu.“ Z haly se ozvaly kroky a ženský smích. „Ostatně mám za to, že se vrátila právě teď.“

Cesta do Dorset Street měla hned zajímavý začátek. Sotva totiž slečna Priceová dosedla v kočáře na polstrované sedadlo, hned zase s výkřikem vyskočila a vytáhla zpod sukní malou pistoli. „Co je to, pro všechno na světě?“

„Aha.“ Marcus se pro pistoli natáhl a schoval ji do kapsy. „To je zbraň toho lapky.“

„Ten lapka musel mít vkus, že si pořídil dámskou pistoli s rukojetí vykládanou slonovinou,“ poznamenala slečna Priceová, když se zase usadila.

„Bezpochyby ji uloupil své předchozí oběti,“ poučil ji Marcus. Vikomt a slečna Priceová spolu rozmlouvali odlehčeným tónem, jako dva lidé, kteří se dlouho znají a rozumějí si, i když toho nemají mnoho společného, pokud jde o společenské zařazení a zájmy.

Pro Marcuse to bezpochyby musí být úleva, že i když je matka zaměstnaná otcovým chatrným zdravím, jsou sestry v dobrých rukou. Nell mladé ženě až trochu záviděla, když si srovnala její postavení v rodině se svým.

Nenapadlo ji hledat si podobné místo, i když Rosalind to udělala. Srdce se jí sevřelo, když si vzpomněla na sestru, a uvažovala, jako už tolikrát, co se s ní asi stalo. Nell se možná mohla vydat v jejích šlépějích, ale nejprve ji potřebovala matka, zejména v tom těžkém období, kdy zůstaly dočista samy. A když pak truchlila po matčině

smrti, připadalo Nell snazší pokračovat ve vyjetých kolejích a držet se jistoty, jakkoliv byla prostá.

Třeba až tahle podivnost skončí, mohla by si promluvit se slečnou Priceovou a poradit se s ní, jak získat podobné místo. To bylo ovšem možné za předpokladu, že se všechno vyřeší jednoduše a s dobrým koncem a její pověst i tajemství zůstanou netknuté.

„A jsme na místě.“ Marcus pomohl oběma dámám vystoupit a Nell pohlédla na svůj dosavadní příbytek novými očima, jak jej asi musel vnímat její doprovod. Ošumělá fasáda ostře kontrastovala s nablýskanou elegancí Albermale Street.

„Mám štěstí na sousedy,“ poznamenala Nell, když otevřela vstupní dveře a z domu zavanul pach dušeného skopového a cibule a rozlehl se dětský pláč a neškolený mužský zpěv.

„To jste vy, slečno Lathamová, holubičko?“ vystrčila hlavu ze dveří paní Dreweová. Ani přítomnost neznámých lidí ji neodradila. „Já jenom že tu byl pan Westley kvůli nájmu.“

„Před chvílí jsme se zastavili u něj v kanceláři,“ sdělila jí Neil. „Ale děkuju za informaci, paní Dreweová.“

Pár týdnů budu pryč, jedu na návštěvu k přátelům. Pan Westly mi pokoj podrží,“ dodala ještě cestou do schodů. „Takže si nemusíte dělat starosti.“

„Jsou to samí poctiví lidé,“ zamumlala Nell, když začali stoupat do schodů, a snažila se, aby to neznělo příliš omluvně.

„To jistě jsou,“ řekla slečna Priceová taktně. Nahoře v pokoji se usadila u vychladlého krbu, zatímco Marcus se postavil k oknu a záměrně se příliš nerozhlížel po místnosti, která se teď i samotné Nell jevila ještě menší a temnější než dřív. Dala se do balení.

Jejích pár kousků oblečení, kartáč na vlasy a toaletní potřeby se vešly do dvou kufříků, zlatý řetízek a jednoduché, perlami vykládané náušnice už měla na sobě a jedna další taška stačila na knihy. Nell si skousla ret a uvažovala, jestli si má vzít i ostatní věci, předměty, které tak pečlivě schovávala.

„Pane, byl byste tak laskav a odsunul postel ke straně?“ Nočník chválabohu měla uklizený v nočním stolku, takže jeho lordstvo bylo

ušetřeno pohledu na něj. I pokoje jeho služebnictva byly bezpochyby důstojnější než tenhle. „Děkuji.“

Úzká postel snadno popojela po navoskované podlaze a objevila se pod ní tajná skrýš. Nell uchopila nenápadné očko na jednom zkráceném prkně a zatáhla. Skrýš se otevřela.

„To je mazané,“ poznamenal Marcus a taktně se odvrátil, když Nell začala vyndávat ukryté předměty. Byla to taštička s železnou rezervou peněz, kterou si nechávala v pokoji – zbytek skrovných úspor měla uložený v bance –, a pak už jen truhlička, která ukrývala dopisy rodičů a matčin deník.

„Přečti si to,“ naléhala na Nell matka krátce před smrtí. „Přečti si to, a všechno pochopíš. Už jsi na to dost stará.“ Nell k tomu ale nikdy nesebrala odvahy, teď si klekla na tvrdou podlahu, odklopila víko truhličky a nakoukla dovnitř, jestli na zažloutlých stránkách nezahledne jméno *Carlow*. V té rychlosti neobjevila nic, a tak truhličku zamkla, klíček na stuze si pověsila na krk, vrátila prkno na místo a s truhličkou v ruce vstala.

„Vezmu si ještě tohle. Uvnitř jsou matčiny dopisy,“ vysvětlila Nell a doufala, že sentimentální důvody budou dostatečným ospravedlněním toho, že s sebou vláčí otlučenou truhličku.

„Vy jste úplně sama?“ zeptala se slečna Priceová a soucit v jejím hlase vehnal Nell slzy do očí. Přikývla, na chvíli neschopná slova, a druhá žena se odvrátila, zdánlivě proto, aby Marcusovi vyčinila, že si sundal ruku z pásky.

„Slečna Lathamová a já celkem snadno uneseme dva kufříky a truhličku na dopisy,“ upozornila ho důrazně. „No řekněte, slečno Lathamová, proč jen z nás muži neustále dělají takové chudinky?“

„Vede je tomu slušné vychování, galantnost –“ spustil Marcus.

„A touha předvést své silnější svaly?“ přerušila ho slečna Priceová a Marcus se vzdal, zavěsil si ruku zase na pásku a cestou z místnosti jen mlčky volnou rukou popadl tašku s knihami.

Nell chvíli postála u dveří a přemítala, kde se v ní vzalo tak silné tušení, že se sem už nikdy nevrátí. Slečna Priceová zřejmě vytušila její rozpaky, protože se do ní zavěsila volnou rukou a zeptala se: „Je to

všechno? Musíte mi říkat Diano. Na venkově se vám určitě bude moc líbit. Stanegate Court je překrásný.“

„Děkuju. A vy mi říkejte Nell,“ odvětila Nell, a dokonce se jí podařilo vykouzlit úsměv.

Když sešli dolů do haly, paní Dreweová už zase vykukovala ze dveří. „Našel vás ten druhý pán, slečno Lathamová?“ zeptala se a očima přímo hltala každou podrobnost na Marcusově vysoké postavě. „Zapomněla jsem se vás předtím zeptat.“

„Jaký druhý pán?“ zeptala se Nell, ale odpověď si snadno domyslela.

„Takový černý. Vypadal jako cizinec, to vám řeknu. Nejspíš Ital. Šaty měl ale pěkné, jen co je pravda.“

„Ne,“ odpověděla Nell pevně. Vnímala, že k ní Marcus instinktivně přistoupil blíž. „Nenechal mi nějaký vzkaz?“

„Ach ne, panenko. Jenom říkal, že si vás najde, až bude třeba.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Nell cestovala na Stanegate Court v kočáře s Dianou Priceovou a sestrami Carlowovými. V dalším kočáře jeli lord a lady Narboroughovi a za nimi následoval vůz s komorníky a zavazadly.

Marcus jel navzdory chladu v sedle, a Nell tak měla skvělou příležitost, kdyby se jí zachtělo, obdivovat jeho jezdecké umění, ušlechtilého koně, naleštěné holínky a široká ramena pod jezdeckým pláštěm. Podle všeho už odložil pásku na ruku. Nell raději odvrátila zrak a soustředila pozornost výhradně na interiér kočáru. Říkala si, že jí do toho nic není, pokud se Marcus rozhodl zhoršit si zranění takovou námahou. S mužskou pýchou se nedalo nic dělat.

„Marc jezdí raději na koni než v kočáře,“ vysvětlovala Nell Verity, které neuniklo, kam se dívala. „Jezdí moc dobře.“

„To Hal také. Ten jezdí ještě líp,“ poznamenala Honorie hašteřivě. „Hal je náš druhý bratr a je důstojníkem u jezdecktva, slečno Lathamová.“

„Marc jezdí líp než Hal,“ odsekla Verity.

Diana se obrátila k Nell a zvedla oči v sloup. „Oba vaši bratři jezdí jako kentauři,“ prohlásila pak směrem k dívkám. „Také jezdí hlava nehlava a už mnohokrát je přinesli domů na nosítkách. Proto vám doufám nemusím připomínat, Honorie, abyste se je nesnažila napodobit.“

„Slečno Lathamová –“

„Říkejte mi Nell.“

„Ach děkuju, to je mnohem příjemnější.“ Verity byla ještě skoro dítě, sotva dorostla své první sezóně. „Je moc milé, že jste se k nám mohla přidat. Ale nevěděla jsem, že vás Marc zná, takže jak –“

„Verity –“ přerušila ji Diana.

„Nell zachránila Marca před lapkou,“ řekla Honorie a pátravě se zadívala na Nell, která se trochu červenala. „A také otci donesla ten balíček, jenomže –“

„Byla to skutečně nešťastná shoda okolností, že když jí šel váš bratr za to poděkovat, narazil na někoho s pistolí v ruce,“ přerušila ji Diana živě.

„Ach, chápu.“ Verity zmlkla, zjevně vysvětlením uspokojená. Zato Honorie, to bylo neméně zjevné, si dala dvě a dvě dohromady a vyšlo jí nejméně šest. Velice hezká ústa jí zacukala úsměvem a v očích jí blýsklo.

Ona si myslí, že spolu máme pletky, došlo pojednou Nell a zmocnily se jí rozpaky. Přece by si ale nemyslela, že si bratr veze milenkou do domu rodičů?

„Lord Stanegate se obává, že by mě ten muž mohl napadnout, protože jsem byla svědkem jeho útoku,“ vysvětlovala Nell pokud možno klidným hlasem. „Víte, možná bydlí někde blízko mě.“

Zbytek cesty už našťěstí proběhl bez dalšího vyptávání. Hodně tomu napomohly cestovní šachy slečny Priceové a Honoriina taška módních časopisů.

Stanegate Court pro ni byl překvapením. Nell nevěděla co očekávat, ale rozhodně si nepředstavovala nízké malebné sídlo z hrázděného červeného zdiva a se starodávnými střechami, obklopené vzrostlými buky a duby, které přecházely v les na zvlněných kopcích kolem. Marcuse by si spíš dovedla zasadit do chladně honosného domu se sloupopradím a přísně uspořádanými místnostmi.

„Dům je větší, než vypadá,“ poznamenala Honorie, když kočár zastavil před rozložitou dřevěnou verandou. „Zezadu jsou ještě v různých podivných úhlech přistavěná další křídla. Máme s mamá za to, že by to tu chtělo zbourat a přestavět v modernějším duchu, ale papá a Marcem o tom nechťejí ani slyšet.“

„Ale vždyť takhle je dům naprosto dokonalý,“ vydechla Nell, když vystoupila z kočáru a zůstala stát, aby se mohla stavbou pokochat, zatímco ostatní ženy pokračovaly ke vchodu. „Překrásný.“

„Myslíte?“ Nell se otočila a uviděla Marcuse s otěžemi v ruce. Byl trochu pobledlý a pravou ruku měl zasunutou pod kabátem, aby si mohl podpírat zraněnou paži.

Nell jeho otázku ignorovala. „Neměl jste jezdit na koni,“ zamračila se na něho. „Určitě jste si v rání přivodil zánět.“

„Vaše obavy by zněly upřímněji, kdybyste sama nebyla původkyní mého zranění,“ odušil Marcus mrazivě. Nell poznala, že je unavený a má bolesti. Jako správný muž to ovšem nehodlal přiznat, jen se ho zmocnila špatná nálada.

„Bylo by pro mě nanejvýš nepříjemné, kdybyste umřel,“ nedarovala mu to Nell. „A kromě toho jste si za to zranění mohl jenom sám!“

„Dal jsem vám snad do ruky nabitou pistoli?“

„Nevěděla jsem, že je nabitá,“ zaprotestovala Nell.

„Ale jděte. Já nejsem včerejší.“ Marcus podal otěže čekajícímu podkonímu. „Děkuju, Haversi.“ Zamračeně se díval za odcházejícím koněm. „Žádná inteligentní osoba u sebe nenosí pistoli, když neví, jestli je nabitá.“ Otočil se a pohlédl Nell do tváře. „A bez ohledu na to, co snad tajíte, Nell, vy inteligentní rozhodně jste.“

„Když jsem tu pistoli našla, zmáčkla jsem kohoutek – samozřejmě jsem při tom mířila ven z okna – a nic se nestalo. Kohoutek musel být zaseknutý a uvolnil se, když jsem se snažila vytáhnout klíče z kabelky.“

Vykročili k domu, ale Marcus nevypadal příliš přesvědčeně.

„Dovedu si představit, jak jste seděl na koni, míle a míle, a byla vám zima a rameno vás bolelo, ale paličatě jste vydržel a teď jste rozmrzlý,“ poznamenala Nell. „Připadá vám podezřelé, že jsem u sebe měla zbraň, a domníváte se, že jsem radši měla jako pravá dáma počkat, až mě někdo přepadne, a pak začít ječet v naději, že mi nějaký galantní zachránce přispěchá na pomoc. Jenomže v mém světě, pane, se to rytíři na bílých koních právě nehemží a bezbranné ženy se o sebe musejí postarat samy. Dobré odpoledne,“ pozdravila zdvořile majordoma, který stál přímo ve dveřích a vypadal polekaně.

„Watsoně, slečna Lathamová bude bydlet v modrém apartmá pro hosty. A vyberte nějaké děvče, které jí bude k ruce.“

„Jistě, pane. Lord Narborough se uchýlil do svých pokojů. Madam poslala pro lékaře. Nicméně,“ dodal rychle, když Marcus tiše zaklel a zamířil ke schodům, „domnívám se, že je to spíš preventivní opatření, pane. Jeho lordstvo bylo, ehm, ještě před chvílí zjevně v kondici.“

„Svědčí to lordu Narboroughovi na venkově?“ odvážíla se zeptat Nell, kterou v danou chvíli daleko víc trápil zdravotní stav hraběte než hádka s jeho synem.

„Mamá je radši, když je ve městě, protože doktoru Rowlandsovi víc důvěřuje. Otec je ale spokojenější na venkově. Sestry jsou zoufalé, že jsme je vytrhli z příprav na sezónu. Slečna Priceová bezpochyby není nejšťastnější, že musí zápolit s jejich náladami,“ prohlásil Marcus příkře. Majordomus, který vycítil, jaké je ve vzduchu napětí, se vytratil kamsi do zadní části haly s trémovým stropem.

„A vy?“ otázala se Nell, která si připadala jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Na jedné straně ji trápila Marcusova špatná nálada, na druhé ji hnětlo vlastní špatné svědomí ohledně jeho zranění. „Vy jste nespokojený, pane?“

Následovalo delší ticho, jako by jeho lordstvo v duchu počítalo. „Já, slečno Lathamová? Byl jsem přinucen odjet z města právě ve chvíli, kdy mě čekala podle všeho příjemná jednání s mou budoucí – jak bylo to úžasné slovo, které jste onehdy použila? Aha, už vím, *záskok*. Tedy se záskokem. A netvařte se tak pobouřeně, že se o ní zmiňuju. Vy jste o těchto věcech začala mluvit první. Navíc mám v rameni díru, která bolí jako čert.“ Nell otevřela ústa, ale zase je zaklapla, když Marcus dodal: „A neříkejte mi zase, že jsem dneska neměl jezdit na koni, nebo se ošklivě pohádáme. Mám na krku protivné sestry, úzkostnou matku a ulhanou, taj– nůstkářskou kloboučnici. Tedy ano, Nell. Dalo by se říct, že právě neskáču radostí.“

„V tom případě si vám dovoluju doporučit, abyste si udělal výčet všeho dobrého, čeho se vám v životě dostalo, pane. Nebude toho málo,“ odušila Nell. „Já sama se usilovně snažím najít něco, co bych si mohla započítat pro sebe. A teď prosím, abych se směla odebrat do svého pokoje. Bezpochyby se uvidíme u večeře.“

„Nebo až se rozhodnete povědět mi pravdu,“ odsekl Marcus.

Marcus sledoval, jak Nell hrdě odplouvá po kamenných dlaždicích jako uražená vévodkyně, a spolkl zaklení. Na nedobrovolnou

návštěvníci byl opravdu hezký pohled. Šaty měla možná obnošené, ale nesla se jako dáma a v bocích se pohupovala přímo neodolatelně.

Marcus se probral a luskl prsty na lokaje. „Pomozte mi z toho zatraceného kabátu.“ Vztekla si přiznal, že Nell měla pravdu. Jízda na koni byla hloupost. Zachoval se stejně jako bratr Hal, kterého sám za podobné výstřelky kritizoval.

Bylo načase chtě nechtě si připomenout, že jako starší bratr má zodpovědnost, že je na něm, aby rodinu udržel pohromadě. Neslušelo se, aby dováděl s mladými ženami v kočárech a nechával do sebe střílet. Ostatně by se měl také lépe ovládat a zbytečně nevyvolávat hádky.

„Pošlete mi mého komorníka,“ přikázal úsečně a zamířil ke schodišti. Nutně se potřeboval vykoupat, nechat si převázat ránu, převléknout se a v klidu si popřemýšlet. „A Andrewesi,“ vzpomněl si ještě, „musíme se postarat o slečnu Lathamovou. Požádejte Wilkinse a Trevora, ať dohlédnou na to, aby... se neztratila. Kamkoliv se vydá, je třeba mít ji na očích. V tomhle domě člověk snadno zabloudí,“ dodal Marcus, když viděl, jak se lokaj snaží skrýt údiv.

Marcus otevřel dveře svého pokoje a s překvapením zjistil, že u krbu sedí matka. „Mamá?“

„Otec odpočívá a čte si.“ Matka si pohrála s volánem na sukni. „Cestou jsem měla čas na přemýšlení. Proč jsi s námi vlastně vzal slečnu Lathamovou?“

„Protože mám obavu o její bezpečnost,“ odvětil Marcus co možná nevzrušeně, přistoupil ke krbu a natáhl ruku k teplu ohně. Matka ho sledovala s ustaraným výrazem. Marcus se rozhodl, že nebude chodit kolem horké kaše. „Máte strach, že jsem si pod vaši střechu přivedl milenkou?“ zeptal se zpříma.

„Eh, tedy... To samozřejmě ne, ty bys přece něco takového neudělal. Jenom je to opravdu dost zvláštní, můj milý. Působí sice jako velice dobře vychovaná a kultivovaná mladá dáma, ale přece jen je to kloboučnice.“

„Které však může hrozit nebezpečí, že ji u domu napadne násilník. Mamá, tohle není záležitost, jakou bych s vámi normálně probíral, ale

když už jste na to narazila, řeknu vám, že jsem v jednání s jistou paní Jensenovou.“

„To je úžasné.“ Hraběnka vstala, tvář jí plála červení a podezřele dlouho si rovnala a uhlazovala sukně. „Odpusť, můj milý. Neměla jsem zapomenout, že z mých dvou synů jsi ty ten rozumný!“

„To je v pořádku, mamá,“ odtušil Marcus, a ač neměl ve zvyku dávat najevo své city, překvapil matku i sám sebe, když se sklonil a políbil ji na tvář. „Buďte na slečnu Lathamovou vlídná, udělejte to pro mě. Byl bych rád, aby se tu cítila příjemně. Nemohla by jí děvčata třeba půjčit jedny dvoje šaty?“

Marcus byl přesvědčený, že příjemně uvolněnou Nell snáz zlomí. Jen ať si odpočine a užije si trochu přepychu. On se k ní bude chovat vlídně, a až Nell ztratí ostražitost, hbitě na ni zaútočí.

Nell se posadila na kraj ohromné postele s nebesy, rozhlížela se po místnosti a jen doufala, že nevypadá moc užasle. Miriam, služebná, kterou jí poslali, právě ve vedlejší místnosti vybalovala její skrovný majetek a klábosila s jiným děvčetem, které vzápětí s úklonou odcupitalo, bezpochyby proto, aby informovalo zbytek služebnictva, jak chudá je nově příchozí. Nell si povzdechla.

Mezi těžkými závěsy na oknech bylo vidět šerící se zvlněnou krajinu a park, na stěnách visela ve zlacených rámech zátiší a portréty. Nábytek byl zjevně francouzský a ryze dámský a kroky tlumil vysoký koberec.

K pokoji přiléhala převlékárna s vlastním klozetem, vanou a skříní, do jaké by se vešlo o sto víc šatů, než kolik jich Nell vlastnila. Byla z toho užaslá, a přitom jí to všechno připadalo až bolestně známé. Matně si takový pokoj vybavovala z dob, kdy byla ještě docela malá. Byla v něm maminka, mladá, krásná a rozesmátá, s pánem, který nemohl být nikdo jiný než papá, a Nell, Nathan a Rosalind za nimi přišli, aby jim popřáli dobrou noc. Nell byla hluboce přesvědčena, že dokud byl tatínek naživu, bývalo to u nich vždycky takové – teplo, pohodlí a veselo.

Také to tam stejně vonělo. Potpourri, santálové dřevo na nábytku, jabloňová polena v krbu. Dávno zapomenuté vůně, stejně jako tehdy v knihovně lorda Narborougha. To všechno znamenalo, že její rodina

kdysi musela být bohatá. Hodně bohatá. Nell najednou pochopila, proč ji maminka tak úzkostlivě vedla k vybranému chování, které se vůbec nehodilo do prostředí, v jakém spolu později žily.

Miriam mezitím postavila na stůl otlučenou truhličku na dopisy, opatrně, jako by to byla skříňka s drahými šperky. Nell sáhla na klíček zavěšený na krku a otočila jím mezi prsty. Přemýšlela, zda má otevřít truhličku a přečíst si dopisy i deník. Nevěděla, jestli je horší znát pravdu, nebo si ji jen představovat.

Do pokoje se vrátila druhá služebná a přes ruku měla přehozené nějaké šaty. „Lady Honorie a lady Verity se domnívají, že byste si třeba ráda vypůjčila nějaké róby, slečno Lathamová, když se vám ztratila zavazadla. A od ševce právě přišly nějaké střevíce, o kterých se lady Verity domnívá, že by vám mohly padnout.“

Nell upustila klíček zpátky pod živůtek a vstala. Bylo jí dopřáno, aby si alespoň před služebnictvem zachovala tvář. Usmála se a snažila se nedat najevo příliš velké nadšení z krásných šatů z lehounkých látek, kašmírového šálu a úplně nových hedvábných punčoch, které ležely navrchu.

„Večeře bude za hodinu a půl, slečno. Budete se teď chtít vykoupat a převléknout?“

„Ano. Děkuji.“ Nell potřebovala čas, aby si zvykla na nové šaty a nacvičila si, jak by se měla usmívat a klábosit o zdvořilých nicotnostech, aby dokázala přežít první stolování v tomhle pohádkovém světě, do něhož ji vrhl Marcus Carlow.

Ale jakmile byla převlečená a ocitla se ve skvostném pokoji sama, nedokázala myslet na etiketu. Skříňka na dopisy, která trůnila na naleštěném stole jako ropucha, ji přitahovala přímo magickou silou.

Nell se třásla ruce, když ji odemykala. Nevěděla, jestli začít deníkem, nebo dopisy. Nakonec se rozhodla pro jeden dopis, ten nejposlednější, na víc jí stejně nezbyval čas. Zažloutlý papír byl převázaný vybledlou růžovou stužkou. Když Nell dopis rozložila, ukázal se rázný mužský rukopis.

Newgateská káznice.

Nell leknutím papír upustila, pak se ale donutila ho zase zvednout.

16. března 1795

Má nejdražší, zítřek bude mým posledním dnem na tomto světě. Vzdal jsem se naděje, že se George Carlow smiluje a pokusí se mě zachránit. Dokázal by to, kdyby chtěl, to vím. Má styky dost vysoko, stačilo by, aby vypověděl pravdu o tom, co se stalo. Proč to nechce udělat, nevím. Je to snad kvůli tomu, že jsem hřešil, dopustil se hříchu, který jsi mi i ty, má lásko, odpustila? Je snad jeho puritánský odpor k nevěře natolik silný, že mě nechá pověsit, i když ví, že ten těžký zločin, za který mě odsoudili, jsem nespáchal? Nebo je za tím ještě něco jiného?

Nemohu tomu uvěřit. Druzí mě ale považují za zločince. Je-li za tímhle propletemcem lží opravdu George, musíš být opatrná. Nevěř nikomu a ze všech nejméně právě Georgovi. Bude se ti snažit namluvit, že se musel řídit svým svědomím a smyslem pro čest, a proto zradil svého nejstaršího přítele. Jen doufám, že v sobě bude mít tolik cti, aby se tu zítra neukázal. Nechci předstoupit před Stvořitele s jeho tváří obtisknutou v paměti.

Tvých peněz se nesmějí dotknout. Sebrali mi titul, pozemky, majetek, jméno – a vezmou mi i život. Tvoje věno je však v bezpečí, nikdy jsem na něj nesáhl. Víš, kam jít, kde se skrýt a začít nový život.

Snažně prosím, nechod' sem zítra. Chci mít jistotu, že jsi s dětmi a že alespoň vy jste v bezpečí. Polib je za mě. Řekni jim, že je otec miluje stejně jako jejich matku. Ne vždycky jsem ti svou lásku dostatečně prokazoval, ale teď se ti z ní z celého srdce vyznávám.

*Tvůj oddaný manžel až do smrti i po ní,
William*

Otce oběsili za něco tak strašného, že ho zbavili i titulu. Oběsili ho. Tak proto ten hedvábný provaz. Nell si v tu chvíli vzpomněla, že šlechtice nevěší na obyčejném konopném laně.

Upustila dopis. Sněhl se na vyšívání přehoz na posteli, ale tentokrát ho Nell nezvedla. Papá šel na smrt v přesvědčení, že ho George Carlow – tedy hrabě Narborough, ten milý, těžce nemocný

pán – mohl zachránit, a podezíral ho, že měl nějaký strašlivý důvod pro to, aby to neudělal.

Otec byl matce nevěrný s nějakou jinou ženou a matka mu odpustila.

Nell upřela prázdný pohled do zdi. Spousta věcí najednou dávala smysl: matčina nemluvnost, rezervovanost vůči sousedům, jejich tichý způsob života v ústraní. Skutečnost, že se příjmy pocházející z jakéhosi tajemného účtu začaly tenčit, když tři děti vyrostly a náklady na domácnost se zvýšily, až ustaly úplně. Matčina zatrpkllost a smutek.

Znali snad Nathan a Rosalind pravdu? Kdyby k té tragédii nedošlo, Nathan by zdědil titul a panství. Nell si prisunula truhličku a prohrábla štůsek dopisů. Po chvíli našla jeden starší, který byl ještě v obálce s adresou. *Hraběnka z Leybourneu*, stálo v ní. Všechno do sebe zapadalo. Nell si v tu chvíli vzpomněla, jak kdysi, když byla malá holčička, začal v její přítomnosti někdo mluvit o hraběti z Leybourneu a matka ho rázně umlčela.

Tak tedy otec byl hrabě. A oběsili ho. Nell věděla, že s otcovou smrtí souvisel nějaký skandál a že byla tragická, ale tohle by ji nikdy, ani v nejčernějším snu, nenapadlo. Z hrdla se jí vydral vzlyk, ale slz se jí nedostávalo. Možná to bylo způsobené prožitým šokem, ale mysl měla zcela jasnou, a když ukládala dopis zpátky do truhličky, ruce se jí vůbec netřáslly.

Sama sebe nabádala k odvaze. Ostatně dopis byl klíčem k pochopení také mnohem novějších událostí. Už jí nepřipadalo jako náhoda, že se zapletla do nepříjemnosti se záhadným balíčkem pro hraběte Carlowa. Kdosi se rozhodl připomenout mu dávný skandál, tahal zpovzdálí za nitky a Nell netušila, kdo to je, ani proč to dělá.

A to měla za chvíli sejít do jídelny, konverzovat a sedět u jednoho stolu s mužem, který zůstal stát stranou a nechal popravit jejího otce. Pokud bylo otcovo podezření oprávněné, mohl mít lord Narborough na svědomí něco mnohem horšího než jen zradu přítele. Nell se rozhodla, že nesmí prozradit, co ví. Kdyby Marcus Carlow zjistil, kým doopravdy je, nabyl by přesvědčení, že měla v úmyslu přivodit jeho otci smrt, aby se celé rodině Carlowových pomstila.

Věděla, že přijde den, kdy bude moci dát průchod svým emocím a znovu oplakat svou minulost i rodiče. Teď však, pod přísným Marcusovým dohledem, nesměla dát najevo nejmenší slabost.

SEDMÁ KAPITOLA

Marcus pozoroval, jak Nell uzobává večeři, a říkal si, že šaty snad doopravdy dělají člověka. Služebná Nell načesala a ta v Honoriiných večerních šatech z jantarově žlutého hedvábí – díky němuž se její oči jevily ještě zelenější a její hnědé vlasy měly medovější odstín – vypadala každým coulem jako urozená mladá dáma na stejné úrovni s jeho sestrami. V tu chvíli si ale Marcus také uvědomil, že do té doby zcela přehlížel její kultivovaný projev a zjevnou skutečnost, že má vzdělání. Ano, teď je možná kloboučnice, ale nebyla jí vždycky. Slečna Lathamová se narodila jako lady a dostalo se jí odpovídajícího vychování. Tedy další tajemství, další lži.

Nell byla velmi bleďá a vyhýbala se Marcusovi pohledem, což byl celkem výkon, neboť seděl u večeře přímo proti ní. Vzhledem k tomu, že bylo přítomno pět žen a jenom dva muži, byla společnost u stolu nutně nevyvážená. Marcus byl vržen mezi Verity a Dianu Priceovou, přičemž proti němu seděla Nell a Honorie. Otec, kterému bylo naštěstí lépe, zaujal místo v čele stolu, matka, elegantní jako vždy, seděla naproti němu na druhém konci.

Nell se sice důsledně vyhýbala pohledem Marcusovi, jako by však nemohla odtrhnout oči od jeho otce, a tvářila se při tom velice vážně a v očích měla otázku. Sledovala snad, jestli se u něj neprojeví známky slabosti, protože měla strach, zda mu doručený balíček nějak vážně neublížil?

V jednu chvíli si zamyšleně skousla plný spodní ret a to drobné gesto upoutalo Marcusovu pozornost k jejím ústům. Slabiny mu zaplavil příval tepla. Nejspíš udělal nějaký výraznější pohyb, protože Nell mu konečně pohlédla do tváře a zarděla se. Marcus nevěděl, co z jeho obličeje vyčetla, že jí to způsobilo takový ruměnc. Vzápětí se odvrátila a zaposlouchala se do Veritina brebentění o jejím prvním plese, kdy měla vstoupit do společnosti, Marcus ale cítil, že ve skutečnosti stále upírá pozornost k němu.

Nell během večeře skoro nepromluvila, což by se dalo vysvětlovat jako nesmělost mladé ženy, jež se náhle ocitla ve společnosti, která se

vymyká jejímu postavení. Jenomže bylo zcela zjevné, že Nell Lathamová zná pravidla chování vybraných kruhů. U stolu prostřeného k formální večeři neudělala jediný chybný pohyb a z jejího přístupu k sloužícím bylo znát zdvořilé sebevědomí ženy, která je na domácí personál zvyklá. A přece bydlela v chudičkém podkroví. Její rodina musela být dobře situovaná – co asi způsobilo její pád?

Marcus viděl, jak Nell poděkovala číšníkovi, že jí dolil sklenku vína, a usmála se na něho, úsměv jí však rázem zmizel ze rtů, když opět zalétla pohledem k otcí.

„Slyšela jsem od paní Poulsonové, že se lady Wyvetonová vrátila do svého sídla,“ poznamenala Marcusova matka. „Její hospodyně říkala paní Poulsonové, že madam je ve velice špatném rozpoložení, chudinka.“

Zmiňuji se o tom,“ dodala lady s očima upřenýma na své dcery, „protože nemám ráda, když se něco špitá za jejími zády. Je lepší říct otevřeně, co se stalo, a diskrétně se s tím vyrovnat, než čelit klepům a spekulacím.“

„Wyveton by si zasloužil napráskat bičem,“ pronesl hrabě zlostně. „Takhle se zaplést s vdanou ženou, navíc přímo před nosem vlastní manželky. A ještě k tomu je to její vlastní sestřenice. Nechutné.“

To už Nell na hraběte zírala zcela nepokrytě. Hleděla na něj zpříma, čelo zamračené, a pokud se Marcus nemýlil, vyjadřoval její výraz jen těžko skrývanou zlost.

„Dojde k rozvodu, papá?“ zajímala se Honorie, oči navrch hlavy nad představou něčeho tak hrozného.

„Snad ne. Ale budiž to pro vás obě ponaučením, abyste si pečlivě vybíraly společnost, ve které se budete pohybovat. Bylo to zbrkle uzavřené manželství a jako takové také ztroskotalo.“

„Podle vás se ten muž tedy dopustil něčeho neodpustitelného, pane?“ otázala se Nell nečekaně. Byla to první poznámka, kterou za celý večer pronesla, tedy kromě žádostí o máslo a sůl a tichá slova díky. Všichni na ni zůstali překvapeně zírat. „Nenašla by se snad nějaká polehčující okolnost, třeba kdyby se kál?“ nenechala se Nell odradit.

„Je to neodpuštělné, bez ohledu na okolnosti,“ odvětil hrabě, celý brunátný v obličejí. „Takové věci vždycky vedou k úpadku a neštěstí. Kdysi jsem znal jeden případ –“ zarazil se a potřásl hlavou. „Navštívíte lady Wyvetonovou, má drahá?“

Konverzace se stočila do bezpečnější oblasti, ale Marcus nespouštěl Nell z očí. Bylo zcela absurdní, aby se zastávala nevěrníka. Většina žen by se postavila na stranu manželky a odsoudila by manžela. Měla snad Nell někdy pletku s ženatým mužem?

Matka ještě před večeří Marcuse upozornila, že by nerada viděla, aby otec zůstal po jídle sedět u stolu s karafou vína, a tak ho po jedné skleničce odlákal do salonu s příslibem hry v karty. Nakonec si ale Verity u otce vyprosila lekci šachů, takže měl Marcus volný prostor k pozorování své kořisti.

Matka, Diana Priceová a Honorie byly zabrané do veledůležitého rozhovoru ohledně rób na rodinný ples. Nell seděla vedle nich se zdvořile zúčastněným výrazem ve tváři, avšak s pohledem obráceným do sebe. Copak se asi odehrávalo v té krásně načesané hlavě?

„Slečno Lathamová?“

Nell sebou trhla. „Pane?“

„Nechtěla byste se projít po galerii?“

„Přiznávám, že trocha pohybu před spaním by mi přišla vhod, zvláště po té dlouhé cestě.“ Vstala, ale potom zaváhala. „Jenomže vy byste měl odpočívat, pane. Vaše zranění –“

Marcus měl ruku zasunutou do mezery mezi knoflíky fraku, protože mu hrdost nedovolila, aby zasedl k večeři s rukou na pásce, a rameno ho teď ukrutně bolelo. „Skoro o něm nevím,“ zalhal. Nell se zatvářila pochybovačně, ale přijala nabízené rámě a nechala se doprovodit ke dveřím.

„Váš dům je fascinující,“ prohodila tónem, který naznačoval, že je odhodlaná držet se zdvořilostní konverzace. Marcus ji provedl halou a zamířil ke schodišti s bohatě vyřezávanými sloupky zábradlí. „Je tudorovský?“

„Převážně. Postavil ho jeden můj předek, první vikomt. Panství a titul byly darem Jindřicha VIII. Jako projev vděčnosti za to – jak praví rodinná legenda že se tento můj předek oženil s královou milenkou,

která mu začala být nepohodlná, když se dvořil Janě Seymourové. Legenda pochopitelně také praví, že milenka byla těhotná.“

Nell se na Marcuse pátravě podívala, jako by se snažila odhadnout, zda nenese nějaké znaky podobnosti se zlotřilým monarchou. „Nebohá žena. Doufám, že vašeho předka měla aspoň trochu ráda.“

„A s nevěrným králem soucit nemáte?“ napůl zažertoval Marcus. Nell zaškobrtla o schod a Marcus ji chytil za paži, aby neupadla. Pomyslel si, že má ruku dost hubenou, částečně to však bylo proto, aby nevnímál povědomý pocit v slabinách, který v něm ten dotyk vyvolal.

„Dokážu si představit, že vždycky dostal, co chtěl,“ řekla Nell a proběhlo jí zachvění, které se přeneslo až do Marcusovy ruky, která jí stále lehce spočívala na paži. „On měl obrovskou moc a ženy, které si povolal do svého královského lože, byly bezmocné.“

„Ale předtím jste se zastávala nevěrníka, o kterém mluvil otec...“

„Každý případ je jiný, jako je jiný každý člověk. Někoho odsoudit, aniž byste se ho snažil pochopit, je kruté,“ prohlásila Nell naléhavě a tváře měla uzardělé.

„Chcete říct, že z vás mluví zkušenost?“ zeptal se Marcus s úmyslem vyprovokovat ji, aby polevila v ostražitosti.

„Myslíte s nevěrou? Chcete naznačit, že jsem snad byla něčí milenka?“ Nell setřásla Marcusovu ruku. Uvědomila si, že mu dovolila, aby ji držel příliš dlouho, protože se jí zdálo, jako by v něm měla oporu, ale teď si za to v duchu vyhubovala. „Myslíte, že jsem Saltertonova milostnice? Tohle se mi snažíte naznačit?“ Při představě snědému muži s tou jeho výhrůžnou vizáží a kočičí elegancí tanečníka se otrásla.

„Nenarodila jste se pro život, jaký vedete,“ vypálil Marcus a zvědavě čekal, co jeho výpad vyvolá.

„A co přesně to o mně vypovídá? Kromě toho, že jsem měla smůlu?“ chtěla vědět Nell. „Doručila jsem balíček a vy teď máte za to, že vás to opravňuje k tomu, abyste zpochybňoval moji morálku a šťoural se mi v životě?“ Nell napadlo, jestli by stejně rozohnila, kdyby byla neodhalila nešťastné propojení mezi jejich rodinami. „Nejste o

nic lepší než Jindřich VIII. – panovačný, arogantní a vždy připravený povyšovat se nad ženu.“

„Dělám, co je třeba, abych ochránil svou rodinu,“ prohlásil Marcus suše, ale tváře měl zarudlé a oči mu zlostně blýskaly. „Dříve nebo později mi povíte, co chci vědět.“

„Až vytáhnete palečnice?“ vyhrkla Nell, prudce otevřela nejbližší dveře a prošla jimi. „Nebo mě uvrhnete do vězeňské kobky? Tenhle dům nějakou určitě má – soudím tak už podle hlídačů, kteří mě neustále špehují, kamkoliv se hnu.“

„Ti strážci tu jsou kvůli vaší bezpečnosti. A dům vězení nemá, což mě upřímně mrzí,“ prohlásil Marcus a znělo to až nebezpečně opravdově.

„O tom ani trochu nepochybuju – ach!“ Nell se ocitla v galerii. Po její levé ruce se táhla dlouhá řada oken obrácených do černé zimní noci a napravo byla souvislá řada portrétů vyplňujících prostor mezi dřevěným ostěním, které člověku sahalo do pasu, a bohatě zdobeným stropem. Tu a tam byly na zdi mezi obrazy upevněné rozsvícené svícný a v jednom místě stál krásně vypracovaný kamenný krb. Nell, dočista očarovaná, zapomněla na jejich spor a jen stála a dívala se.

„Pojďme vyhlásit příměří a prohlédnout si obrazy,“ navrhl Marcus, který se zastavil po jejím boku. Ani se jí nedotkl, ale vykročil pomaličku vpřed s pohledem obráceným vzhůru k portrétům. „Tohle je první hrabě. I hlupák, který měl geniální nadání podlézat královně Anně. Tohle je ta žena tudorovského vikomta se svým nejstarším synem.“

„Který ovšem vůbec není podobný Jindřichovi VIII.,“ poznamenala Nell.

„Všechna miminka vypadají jako Jindřich VIII.,“ odušil Marcus. „Tyhle portréty pocházejí ze začátku osmnáctého století.“ Nell si poslušně prohlédla množství důstojných mužů v úchvatných kabátcích a vzosných parukách a jejich dámy, které vystavovaly svá poprsí na odív víc, než bylo podle Nell nezbytně nutné.

„A můj otec,“ pravil Marcus a zastavil se pod vyobrazenou postavou mladého muže, který držel za uzdu bujného hřebce a za ním se vlnila krajina. V dálce bylo vidět dům.

Lord Narborough v těch dobách býval krásný muž. „Jste mu hodně podobný,“ poznamenala Nell. Nezmínila se však o tom, že muž na obraze vypadá, jako by si s ničím na světě nelámал hlavu, zatímco ten skutečný vedle ní se často mračí, až se mu mezi obočím dělají dvě hluboké vrásky. Navíc měla Nell dojem, že se mračí hlavně na ni.

„Děkuju, ale to mi lichotíte. I když mám stejnou barvu vlasů jako on,“ uzavřel Marcus. „A tady na konci jsme všichni společně.“ Rodina na obraze sestávala z mladého páru, přičemž dáma držela na ruku malé děťátko – což musela být Verity –, malého chlapečka a děvčátka, kteří si hráli se štěnětem – Honorie a nepřítomný Hal – a vážného chlapce, který se opíral o područku matčina křesla. Z toho vyplývalo, že se Marcus mračil už ve věku devíti nebo deseti let.

„Krásné,“ pochválila Nell obraz zdvořile. Někde musel existovat, teď už dávno ztracený, portrét její vlastní rodiny. Vybavila si, jak musela sedět bez hnutí matce na klíně, uplacená sladkostmi. „Kdy ten obraz vznikl?“

„Ve čtyřidevadesátém. Mně bylo devět. Krátce poté otec začal být... churavý.“

Rok před tím, než tatínka pověsili. Byl mamince nevěrný i v době, kdy společně pózovali na rodinný portrét? Byl to on, na koho lord Narborough odkazoval při večeři? A odsuzoval snad lord Narborough jeho hřích natolik, že mu odmítl pomoci, i když šlo tatínkovi o život? Nebo za tím bylo něco víc? Nell věděla, že si musí přečíst matčin deník a všechny dopisy, i když to možná bude hodně bolestné. Jakmile jednou otevřela Pandořinu skříňku, nemohla dále zavírat oči před skutečností. Náhle pocítila záchvěv žalu, díky němuž málem vypadla ze své pečlivě hrané role důstojné dámy.

Ve tváři se jí však nejspíš přece jen odehrála jakási změna, když se odvrátila od portrétu šťastné rodiny ve sluncem zalité zahradě, protože Marcus ji náhle uchopil za ruku. „Copak se děje, Nell?“

„Vy zkrátka víte, kam patříte, vidíte?“ vyhrkla a v hlase se jí ozýval smutek a nejistota. „Víte, kde máte kořeny a kdo jste.“

„Ovšem.“ Marcus byl zmatený. Přirozeně vždycky věděl, kým je. O něčem takovém by Marcuse Carlowa nikdy nenapadlo pochybovat. „A vy snad ne?“

Nell najednou stála sotva krok před ním a on měl ruku položenou na jejím rameni. V tu chvíli se jí jevilo jako ta nejpřirozenější věc na světě vztáhnout ruku a položit mu dlaň na hrud' a pak – ani nevěděla, jak se to stalo, ale najednou se opírala čelem o chladivé hedvábí jeho vesty.

Marcus byl silný, mužný a spolehlivý. Nell měla chuť se ho dotýkat, nasát něco z jeho síly a jistoty do sebe. Toužila po objetí, po tom, aby ji někdo silnější a mocnější, než je ona sama, ujistil, že všechno bude v pořádku, že už se nemusí rvát s životem, že vždycky bude dost peněz na jídlo i na nájem, že neexistují žádná tajemství. Chtěla, aby jí někdo řekl, že minulost je minulost a už jí nemůže ublížit. Aby jí říkal sladké lži a utěšil ji. Věděla, že jsou to jen sny, že se může spoléhat jediné sama na sebe, ale stejně...

„Nell?“ oslovil ji Marcus hlasem lehce zdušeným jejími vlasy a s nádechem něhy, jakou u něho zatím nezaslechla. Něco se v ní rozvíbrovalo, až hluboko v morku kostí, jako by to vyzváněl ohromný zvon a ona ho spíš cítila než slyšela.

„Jenom potřebuju obejmout,“ vyhrkla proti své vůli a vzápětí na sobě ucítila Marcusovy paže.

„Tíše, tíše.“ Marcus ji lehounce kolébal ze strany na stranu, dlaní jedné ruku spočíval na jejím zátylku, druhou ji objímal kolem ramen. „Jen to pusťte ven, Nell. Nemusíte *pořád* bojovat.“

Tak on mi rozumí! Je tak těžké být sama, člověk je tak osamělý. Žije v takovém chladu, pomyslela si Nell. Zvrátila hlavu, aby mu pohlédla do očí a pověděla mu to, ale nebylo třeba slov, protože Marcus jí přitiskl rty na ústa a něžně ji líbal, až ji ukolébal do snu o bezpečí a jistotě.

Jeho rty Nell nádherně hrály a hladily ji a jemně se k ní tiskly, až s povzdechem otevřela ústa. Zaplavil ji pocit, jako by se vrátila domů, a plně se oddala jeho síle a teplu a cítila, jak jí tělo ta je a rozhořívá se plamenem, a Marcus ji nepřestával jen držet v náruči a prokládal polibky tichými konejšivými slůvky.

Postupně se mu však zrychlil dech, cítila, jak se mu tělo vypjalo, a rukou, kterou ji dosud jen ochránářsky objímal, ji začal hladit po zádech a klouzal stále níž, dokud nenašel oblínu jejího stehna, křivku

pasu a pak kopeček řadra. V tu chvíli se z něj stal obyčejný muž, jen další chlap, který chce její tělo, její tajemství, který chce, aby se vzdala.

„Ne!“ Odstrčila ho od sebe, stejně zoufalá, jako se cítila onehdy v kočáře, panika jí svírala plíce, srdce jí divoce tlouklo v krku. „Přestaňte! Hned přestaňte!“

Marcus rozhodil rukama a s potemnělým pohledem a opuchlými rty ustoupil zpět. Nell napadlo, že její rty musejí vypadat stejně. Ten pošetilý polibek nebyl jen lehký dotek rtů.

Bylo to šílenství, že na chvíli ztratila ostražitost, že se poddala důvěře a snění. Nebylo možné spoléhat se na nikoho jiného než sama na sebe. Nikdy. Uvěřit čemukoliv jinému mohlo znamenat jediné zklamání. Jak jen si mohla dovolit takovou slabost?

„Nell?“ Marcus k ní vztáhl ruku, ona ho však rázně odstrčila.

„Ne. Ne. Jsem unavená. *Unavená*. Nemyslela jsem... Jak vám má věřit? Komukoliv z vás?“ Otočila se a utíkala pryč. Věděla, že Marcus stojí na místě a dívá se za ní.

Marcus ztěžka dosedl do jedné z lenošek před krbem a oběma rukama si prohrábl vlasy. V rameni mu škusalo bolestí, ale vůbec to nevnímal. Co jen se to před chvílí stalo? Bylo to víc než pouhý polibek a daleko víc než obyčejná snaha utěšit ženu, která se zdála být nešťastná a nejistá. Nechápal, proč to udělal. Strašlivě po ní zatoužil. Chtěl ji utěšit, chtěl ji ochránit, a přitom cítil neovladatelnou potřebu se jí zmocnit.

Celé tělo měl rozechvělé touhou. Po chvilce soustředěného úsilí se mu podařilo je zvládnout, dech se mu zklidnil a napětí v slabínách povolilo. *Mysli*, nabádal se. *To má být tvoje silná stránka*.

Nell dojal rodinný portrét. *Vy víte, kam patříte, kde máte kořeny a kdo jste*. Z toho vyplývá, že ona to neví. Ať už vedla dříve jakýkoliv život, který jí dal její vybrané způsoby a vzdělání – teď je pryč a Nell se nemá o co opřít, každou bitvu svádí sama, cítí se osamělá a touží po útěše.

Není to ale ten druh útěchy, kterou si přinášejí dvě vzájemně propletená těla. Marcus věděl, že ve chvíli, kdy jeho polibky začaly

značit něco víc než jen touhu utěšit ji, Nell ztratil. Bylo to rázné a jednoznačné odmítnutí, žádný stud nebo panenské zděšení z první zkušenosti s mužskou touhou.

A přece Marcus nemohl uvěřit, že je v lásce zkušená. Její polibky a reakce byly čistě intuitivní, ne naučené. Jako jediné přijatelné vysvětlení se Marcusovi jevilo, že je zamilovaná do svého snědého cizince, a když se objímá s jiným mužem, má pocit, že svou lásku zrazuje.

Marcus natáhl nohy k ohni, zvrátil hlavu a opřel si ji o opěradlo lenošky. Navzdory usilovné snaze ovládnout se měl stále ještě erekci, díky níž se mu nesesedlo právě pohodlně, rameno ho bolelo jako čert a vůbec nevěděl, co si má s Nell počít. Napadalo ho jen, že by se s ní měl vyspat, což ovšem pochopitelně nepřípadalo v úvahu.

Velmi po ní toužil. Vůbec jí nevěřil, ale toužil po ní. A část její bytosti, i když si to odmítala přiznat, toužila po něm. Pocítil v sobě náznak uspokojené mužské ješitnosti a musel se sám sobě v duchu vysmát. Záhy však zase zvažněl. Bylo třeba dívat se na věc střízlivě. Ať už je Nell Lathamová kdokoliv, je zapletená do podvodů a lží. Dokud nebude znát její tajemství, zůstane Nell nebezpečím pro jeho rodinu. Proto také ji přivedl pod jejich střechu – aby ji měl na očích. Marcus jen doufal, že zvolil správnou strategii.

Uběhly čtyři dny a Nell se trochu uvolnila. Dokonce se naučila nevnímat lokaje, který neustále postával za dveřmi jejího pokoje, a kamkoliv se hnula, nenápadně cupital za ní.

Lady Narboroughová už nebyla tak odtazitá a chovala se k ní přirozeněji. Nell polila horko, když si uvědomila, že paní domu si asi ze začátku myslela, že si její syn přivedl domů milenkou. Honorie a Verity Nell přijaly jako další přítelkyni. Když si připomněly, z jakých pochází poměrů, taktně se vyhýbaly zmínkám o penězích a společenském postavení. Přitom jí půjčovaly svoje šaty a různé ozdůbky, jako by byla stejně urozená, jako byly ony, a její zavazadla se opravdu ztratila.

Marcus se vyhýbal sebemenšímu přímému kontaktu s ní, pokud to bylo jen trochu možné, ale Nell neustále cítila, že ji sleduje.

Nepřestával ji zkoumavě pozorovat a Nell nevěděla, co na ní hledá. Když se procházela v zahradě – teple zachumlaná a s rukama v ohromném módním rukávníku zapůjčeném od Honorie – stačilo vzhlednout a uviděla ho, jak hloubá na terase. Když vytūkávala pár tónů na klavír ve snaze vzpomenout si na něco z dávných lekcí hudby, Marcus seděl opodál skrytý za hradbou *Timesů*. A když na něj ze samého zoufalství upřela oči, aby mu ukázala, že si je jeho sledování vědoma, zažehla se mu v očích žhnoucí jiskra, o které se jí zdálo ve snu.

Nell zase z bezpečné vzdálenosti sledovala lorda Narborougha. Každý den přečetla několik dopisů a od otcova posledního drásavého psaní na rozloučenou se postupně propracovávala zpátky časem. Nenalezla však nic, co by odkazovalo k povaze otcova domnělého zločinu, totožnosti jeho milenky, nebo důvodu, proč ho lord Narborough nechal napospas. Zdálo se, že ve vězení strávil celé měsíce, a dopisy obsahovaly převážně znepokojené dotazy ohledně rodiny a srdnaté pokusy popsat vězeňský život jako snesitelný.

Lord Narborough, muž, jehož měla téměř dvacet let po nešťastné události možnost pozorovat v jeho vlastní domácnosti, byl laskavý ke svým dcerám, zjevně stále hluboce miloval svou ženu a pyšnil se svými syny. Personálu velkého domu vládl pevnou rukou, ale spravedlivě, a bylo zřejmé, že každého sloužícího zná nejen podle jména, ale je mu známa i jeho rodinná historie. Všechna tato zjištění svědčila v jeho prospěch, na opačnou miskou vah bylo možné položit jen jeho výbuch ohledně nevěrného manžela. Podobný názor by však patrně zastávala většina lidí, i když možná méně vehementně.

Z náhodného rozhovoru s mladými dívkami se Nell dozvěděla, že panství je obrovské, dobře prosperuje a nikdy tomu ani nebylo jinak. Dospěla k závěru, že v případné zradě nemohly hrát roli peníze. Více se potřebovala dozvědět přímo. Obrnila se a zavedla hovor s hrabětem, nechala se přesvědčit, aby si s ním zahrála vrhcáby, a zjistila, že má hostitele čím dál tím raději. A zdálo se, že také on si ji oblíbil.

„Slečna Lathamová by ti ve vrhcábech provětrala peněženku,“ dobíral si třeba Marcuse jednou večer po hře s těsným výsledkem. „A je trpělivější než ty. Vůbec nevzdychá, když si rozmýšlí další tah.“

„To není netrpělivost, pane,“ poznamenala Nell a úkosem se podívala po Marcusovi. „To je strategie. Lord Stanegate se vás snaží vyvést z rovnováhy.“

„To by si mohl zkusit. Pojd' sem, chlapče, vezmi to za mě.“

„To ne,“ zaprotestoval Marcus. „Slečna Lathamová proti mně použije zase svou strategii.“

„Žádnou nemám,“ bránila se Nell.

„Samé lži,“ pravil Marcus odlehčeným tónem, ústa se mu smála, ale oči měl temné. „Dívala byste se na mě těma svýma zelenýma očima, až bych nedokázal napočítat do pěti.“ A s těmi slovy Marcus rázným krokem opustil místnost. Otec jen naoko pobouřeně zamlaskal nad takovým nepokrytým flirtováním a Nell zůstala sedět dočista zkoprnělá.

Tak uplynul první týden a Nell si zvykla na chod domácnosti a stala se její součástí: vyřizovala pochůzky pro lady Narboroughovou, když dovolilo počasí, jezdila na návštěvy s jejími dcerami a ráda si předčítala se slečnou Priceovou nebo hrála s hrabětem vrhcáby. A každé ráno, než vstala, vytáhla ze zánadří klíček, odemkla truhličku, přečetla další tři matčiny dopisy a připomněla si, co jsou její hostitelé zač a že by jim neměla věřit.

Marcus ji přestal vyslýchat, což bylo málem stejně zneklidňující jako jeho otázky. Nell intenzivně vnímala jeho přítomnost. V sobotu ráno, když si kartáčovala vlasy, přistihla se, jak si vysnívá jeho objetí, polibky, a nakonec ji dokonce napadlo, jaké by to asi bylo milovat se s mužem, jako je on.

Předehra by byla... příjemná. Nell se pousmála nad lak umírněným výrazem. Samotný akt by samozřejmě nic příjemného nebyl, ale bolest a lačnou obhroublost by jí třeba vynahradil, až by ji potom vzal zase do náruče. Zavřela oči a vybavila si, jaké se jí zmocňovaly pocity, když se mu opírala o hrud', jaká síla sálala z jeho paží, když ji objímal, a jak byl navzdory své velikosti a síle něžný.

Poležel by s ní chvíli, až by bylo po všem, držel ji v náručí, hladil po vlasech a šeptal jí láskyplná slůvka?

Podobné myšlenky jí vydržely až ke dveřím jídelny, kde se podávala snídaně. Lord Stanegate, na hony vzdálený roztouženému milenci z jejích představ, pořádal plátky svíčkové a vedl vášnivou politickou debatu se svým otcem, který podrážděně mžoural do novin. Tato skutečnost se natolik lišila od Nelliných představ, že se ani nezačervenala a s úsměvem usedla ke stolu.

„Přišla pošta, pane.“ Watson pokynul lokajovi, aby vrchovatý stříbrný tácek s dopisy položil na stůl hraběti k ruce.

Lord Narborough odložil rozečtené noviny a pustil se do třídění pošty, dopisy pro manželku a dcery kladl zpátky na tácek, aby jim je lokaj mohl odnést, pár obálek podal také slečně Priceové a Marcusovi. Nell se pustila do své omelety, zatímco ostatní začali rozlamovat pečeti a vzájemně si sdělovali novinky.

„Maria Hemmingfordová dostala průušnice,“ informovala je lady Narboroughová. „To je ale nepříjemné, takhle před začátkem sezóny!“

„Modistka nemůže najít vhodnou látku k tomu proužkovanému hedvábí, Honorie,“ řekla Diana a podala dívce došlé vzorky látky. „Chce vědět, jestli vám to bude stačit takhle.“

„Nevíte něco o rodokmenu Nutleyho kočárových koní?“ zeptal se Marcus otce. „O nic nejde, jenomže můj agent tvrdí, že – otče?“

Ostatní ženy, zabrané do prohlížení vzorků hedvábí, si změny v Marcusově tónu nepovšimly. Ale Nell už ho slyšela takhle mluvit. Hrabě vytřeštěně zíral na list papíru, který držel rozložený v ruce. Něco z něj vypadlo – na stole ležela zelená snítka, jakoby porostlá jehličím. Její vůně dolehla až k Nell: pepřné aroma léta a horkých dnů.

„Rozmarýn,“ pronesla Nell, když vůni poznala. „Ten bývá na upomínku, ne?“

Oba muži se rázem otočili, a když na ni upřeli své břidlicově šedé oči, jejich podoba byla rázem zcela zjevná. „A copak si pamatujete vy, slečno Lathamová?“ zeptal se Marcus tvrdým tónem. Nell si uvědomila, že záhada právě vstoupila do druhého dějství, že snítka znamená další výhrůžku. A ona podle všeho vyslovila něco, co vůbec říkat neměla.

OSMÁ KAPITOLA

Lord Narborough chvilí jen seděl a mlčky se díval na voňavou snítku, kterou držel v ruce. Potom ji upustil zpátky do papíru, v němž byla zabalená, posbíral si svou poštu a vstal. Byl bledý, ale držel se zpříma, a Marcus, připravený ho zachytit, spustil vztaženou ruku.

„Omluvte mě, drahá,“ oslovil hrabě svou ženu. „Marcusi, zašel bys se mnou do pracovny, prosím?“

„Samozřejmě,“ odvětil Marcus bez zaváhání. Dobře si všiml, že Nell kromě své krátké poznámky už nepromluvila. Pokud o celé záležitosti něco věděla, musela být rozhodně dobrá herečka. Marcus se na ni zamračil, rozzlobený sám na sebe, že by jí chtěl věřit.

Otce však, to bylo zjevné, pohružka rodině paradoxně posílila, a když se teď vzpamatoval z prvotního otřesu, objevil se mu na tváři odhodlaný výraz. Marcus se rozhodl, že nebude vyvolávat povyk.

„Jak řekla slečna Lathamová, rozmarýn je upomínka,“ poznamenal, sotva za nimi zapadly dveře. „Říká něco vám, otče?“

„Ach ano.“ Hrabě se posadil za dubový stůl a pokynul Marcusovi, aby si sedl naproti němu. „Toho večera, kdy zemřel Kit Hebden, jsem ho ještě živého přistihl spolu s Wardalem. Prali se přímo pod okny mé pracovny. To už jsem ti ostatně vyprávěl.“

Marcus přikývl.

„Bylo krátce po bouřkové přeháňce, všechno bylo zmáčené vodou, ale vzduch byl kupodivu horký a všechny vůně stoupající ze zahrady byly obzvlášť výrazné. U zdi, přímo u toho francouzského okna, rostl rozmarýnový keř.“

„Už tam není,“ poznamenal Marcus.

„Nechal jsem ho vykopat. Hebden s Wardalem se do něj tehdy svalili, všude byly zlámané větvičky a lístky, nakonec jsme jimi byli pokrytí. Kdykoliv jsem od té doby ucítil rozmarýn, vždycky jsem si na to vzpomněl.“ Pozvedl větvičku ze stolu a přivoněl k ní. „Tahle vůně byla cítit, a s ní pach krve, jako když se rozžhaví kov. Původně jsem se s nimi s oběma měl setkat v Albermale Street, abychom projednali pátrání po špiónovi – zrádci v našich řadách –, kterého jsme se společně snažili vysledovat. Potom jsem ale dostal vzkaz, abych se

dostavil do kanceláře pro zahraniční záležitosti. Nějaký úředník se dopustil chyby ohledně vzkazu, který mohl počkat až do rána, nebo to možná bylo schválně tak navlečené, aby mě odlákali z domu – často jsem o tom přemýšlel.“

„Vrátil jste se domů a zašel do pracovny, kde jste našel francouzské okno otevřené,“ přikývl Marcus. Otec mu příběh vyprávěl před Vánocemi, kdy Veryan přivedl na návštěvu svého nového asistenta a mladý muž se na dávnou historii podrobně vyptával.

„Hebden mi zemřel v náruči na zmáčené dlažbě. Jediné, co řekl, bylo *Verity... veritas*. Nedávalo to žádný smysl, blouznil, Verity byla tehdy ještě děťátko. Wardale, který tam stál s nožem v ruce a celý potřísněný Hebdenovou krví, dokázal na svou obhajobu říct jenom to, že Kita už našel s nožem v hrudi a jen mu ho z rány vytáhl, aby mu pomohl. Nechtěl říct, kde byl, ale snadno jsem si to domyslel. Byl s Amandou, Kitovou ženou.“

„Takže ten nevěrník, o kterém jste mluvil tehdy u večeře, byl William Wardale, tedy lord Leybourne?“ Tuto významnou skutečnost otec z příběhu při předchozím vyprávění vypustil.

„Ano. Hebden sám samozřejmě nebyl žádný svatoušek. Když měl za to, že je jeho žena neplodná, přinutil ji, aby vychovávala jeho levobočka. Už to dostatečně vypovídá o jeho charakteru. Byl liška podšitá, ale do svědomí bych mu sahat nechtěl. Mozek mu pracoval na plné obrátky, ale byl jenom baron. Byl přesvědčený, že my dvě hrabata sice máme své tituly, ale intelektem se mu nemůžeme rovnat.“

Otec pokrčil rameny. „Matematika a tajné kódy nikdy nebyly moje silná stránka. Ale navzdory tomu, jak byl arogantní a jak zanedbával svou ženu, stejně to byl náš kolega a přítel. Wardale neměl Amandu co svádět.“

„Třeba potřebovala útěchu a on jí ji poskytl,“ zamyslel se Marcus nahlas, přičemž měl před očima docela jinou ženu. „Byl to snad dostatečný motiv k vraždě? Člověk by řekl, že vraždit bude chtít Hebden, ten byl přece ukřivděný.“

„Jestliže byl tím zrádcem právě Wardale, mohl to být motiv,“ pronesl otec zvolna. „Oba jsme věděli, že Kitovi už to nebude dlouho

trvat a rozluští klíčové kódované dopisy. Alespoň nám to tvrdil. A až by to udělal, prozradila by se totožnost zrádce.“ Hrabě přiblížil rozmarýn k plameni svíčky a z větvičky se stala hromádka voňavého popela. „Po Kitově smrti se jeho poznámky ani žádné dopisy nenašly. Stopa vychladla a špiónovy aktivity ustaly.“

„Jak se ostatně dalo čekat, když byl ve vězení,“ poznamenal Marcus.

„Přesně tak. Jak jsem měl Wardalea hájit? Jak jsem mohl neříct, co jsem viděl? Byl to můj nejlepší přítel – ale zabil mi téměř před očima člověka a podle všeho zrazoval svou vlast. Co jsem mohl dělat?“

Bylo to dávné prokletí, které otce připravilo o klid v duši i o zdraví a nikdy ho neopouštělo.

„Upřímně řečeno vůbec nic,“ prohlásil Marcus, stejně jako tehdy, když příběh slyšel vůbec poprvé. A myslel to upřímně. „Takže to bychom měli hedvábný provaz, na kterém se věší šlechtici, a větvičku rozmarýnu na připomínku toho posledního nešťastného souboje. Teď už není pochyb, že je tu souvislost s Hebdenovou smrtí, hledáním zrádce a Wardaleovou popravou.“

„Ale kdo to posílá – a proč právě teď?“ Hrabě si prohrábl vlasy.

„Dostáváme se tím zpátky k Wardaleovu synovi, je to tak? Jedině tak bych si dokázal vysvětlit to načasování – dítě vyroste v muže a dlouho potlačovaná nenávist se v něm změní v touhu po pomstě.“

„A tvoje slečna Lathamová by měla být jeho společnice? Tomu se mi nechce věřit. Je to velice příjemná mladá žena.“

„To byla Lucrezia Borgia podle všeho taky,“ odušil Marcus temně. Věděl, že nesmí polevit v ostražitosti, i když mu tělo říkalo, aby Nell důvěřoval, a jeho mysl byla nakloněná tělo poslechnout. „Podle mého názoru něco tají a je toho víc.“

„Ten dopis nebyl ofrankovaný,“ pleskl hrabě o stůl složeným listem papíru. „Nenese žádnou známku, že by prošel poštou.“

„Někdo ho přinesl osobně. Mohla to být ona – všude po zahradě roste rozmarýn. Přeptám se na to Watsona.“

„Marcusí.“ Lord Stanegate se zastavil s rukou na klíce dveří. „Není třeba, aby se o tom všem dozvěděla matka.“

„Jistě, otče. A vy... jste v pořádku?“

„Ano, děkuju. Kupodivu jsem se už dlouho necítil tak dobře,“ zavrtěl hlavou a na rtech se mu objevil tak vzácný úsměv. „Je to jako za starých časů, kdy jsem se měl komu svěřit. Jsem rád, že tě tu mám.“

V Marcusovi se něco pohnulo.

„Já jsem při vás, otče.“

„Já vím. Opírám se o tebe víc, než bych měl. Ale teď nejde o hospodářství, tohle je nebezpečná záhada. A čert mě vem, vzpomínky jsou bolestné – ale baví mě to.“

„To jsem rád.“ Marcus ztěžka polkl a rychle vyšel z místnosti, než se mu do očí nahnou slzy.

Nell za sebou tiše zavřela dveře zimní zahrady. Konečně se jí podařilo oklamat lokaje a ukrást si chvilku pro sebe, aby mohla popřemýšlet o záhadě s rozmarýnovou větvičkou, která lordem Narboroughem tak otrásla. Vůbec to nedávalo smysl. Význam hedvábného provazu se dal vystopovat, ačkoliv Nell stejně nechápala, proč se právě teď někdo snaží deptat Carlowovy připomínkou smrti jejího otce.

Nell se také proklínala, že jí uklouzla ta nešťastná poznámka o rozmarýnu a upomínce, když z tváří obou mužů bylo znát, že s rozmarýnem je něco v nepořádku.

A ať už to bylo cokoli, Marcus z toho bezpochyby bude zase vinit ji.

„Watsoně?“ ozval se náhle někde nedaleko Marcu– sův hlas. Nell hbitě uskočila a schovala se za mohutné brnění, které stálo u zdi. Marcus zatím uprostřed haly zastavil komorníka.

„Ano, pane?“

„Jde mi o tenhle dopis, který ráno přišel jeho lordstvu. Někdo ho donesl osobně, je to tak?“

„Přesně tak, pane. Mladý Francis, Potterův syn, ho donesl ke kuchyňským dveřím.“

„To je ten hajný? Zjistěte, kdo mu ho dal, Watsoně.“

„Už jsem se o to zajímal, pane. Nemám rád, když do domu chodí pošta tímhle způsobem. Podle Andrewese, který dopis od chlapce

převzal, ho mladému Potterovi předal dnes ráno jakýsi muž a dal mu nějaké drobné od cesty.“

„Někdo cizí.“

„Přesně tak, pane. Přejete si, abych se na to ještě vyptal?“

„Bud'te tak laskav. Hodil by se nám přesnější popis.“ Nell se už už chtěla vyplížit ze svého úkrytu, ale strnula, když Marcus pokračoval: „Neviděl jste brzy po ránu slečnu Lathamovou? Nevyšla si třeba ještě před snídaní na čerstvých vzduch?“

„Myslíte, že mohla být svědkem předání, pane?“ Nell si trpce pomyslela, že komorník je dobře vycvičený. „Pokud vím, neopustila slečna Lathamová od chvíle, kdy si šla lehnout, až do snídaně svůj pokoj. Ale ještě se pozeptám, pane.“

Nell počkala, až komorník odejde, pak bez rozmyslu opustila svou skryš: „Marcusi!“

Otočil se na patě a vrhl na ni zamračený pohled. Nell plácla první, co jí slina přinesla na jazyk: „To se nikdy nepřestanete škaredit?“

K jejímu překvapení se Marcus rozesmál a rázem se proměnil v okouzlujícího a jakoby mladšího muže. „Je toho hodně, nad čím se musím škaredit, Nell.“

„Je vašemu otci zase špatně? Ten rozmarýn byla další výhrůžka, vidíte?“

„Ano. Ale do otce kupodivu ta záhada vlila nový život.“

„Pane,“ ozvalo se jim za zády, a když se otočili, uviděli, že se k nim opět blíží Watson. „Osobně jsem si promluvil s mladým Potterem, pane, poflakoval se po kuchyni. Toho muže neznal, ale podle řeči a oblečení soudí, že to byl nějaký sloužící. Prý měl malou, hubenou postavu a hnědé vlasy.“

„Děkuju, Watsone.“ Marcus vzal Nell za loket a provedl ji nejbližšími dveřmi do menšího pokoje s dřevěným ostěním. „Takže to tedy nebyl váš snědý cizinec.“

„Co když někoho poslal?“ Nell se posadila na okraj ohromné dubové komody. „Pane – tedy Marcusi. Jak vás mám přesvědčit, že o celé té záležitosti už nic nevím?“

Potíž však byla v tom, že toho věděla až dost. Zнала temnou a bolestnou kapitolu z minulosti rodiny Carlowových. Věděla, že lord

Narborough znal jejího otce a nějakým způsobem měl podíl na jeho smrti. Udělal si snad lord Narborough v životě ještě další nepřátele? Nell už si byla téměř jistá, že si ji temný cizinec nevybral za posla náhodou. Kdyby Marcusovi pověděla o svém původu, nejspíš by mu to pomohlo záhadu vyřešit, zároveň by mu tím však poskytla důkaz, že je do záležitosti zapletená.

„Já jsem jenom kloboučnice. Nevím, kdo to všechno dělá,“ řekla nakonec. „Kdybych mohla, pomůžu vám.“ Jak to Nell vyslovila, málem tomu sama uvěřila. Ostatně to záleželo na tom, co vyplyne z dopisů – jestli lord Narborough jejímu otci zkrátka nedokázal pomoci, nebo jestli za tím bylo něco horšího.

„Musíte mi dovolit, abych se vrátila domů. Nemůžu tu zůstat. Potřebuju si vydělávat na živobytí.“

Marcus se prudce odvrátil od okna. „Chcete zpátky do té podkrovní díry? Snažit se uživit, dokud máte bystré oči a šikovné prsty? A co potom? Co s vámi bude za deset let, Nell? Za dvacet?“

„Nějak se protluču. Musím. Tisíce žen to dokážou.“ Tichý hlásek kdesi uvnitř však Nell našeptával, že chudoba je zlá a samota ještě horší.

„Jsou i jiné možnosti,“ prohlásil Marcus.

„Služba v něčí domácnosti?“

„Jste přitažlivá žena. Kdybyste nebyla tak štíhlá a tolik ustrašená, byla byste krásná.“

„Chcete říct, že bych měla prodávat svoje tělo?“ zeptala se Nell trpce.

„Najděte si ochránce.“

Nell se přinutila pozvednout k němu oči. „Nabízíte mi snad *obchod*, pane?“

„Možná.“ Přistoupil k ní blíž, až se jí téměř dotýkal koleny. Nell sevřela oběma rukama okraj komody a rozpoutal se v ní vnitřní boj.

Marcus Carlow byl silný a vlivný muž. Ochránil by ji – dokud by zůstala jeho milenkou. Byl by jistě štědrý, a pokud by se uskrovnila, dokázala by si našetřit. Byl přitažlivý. *Velice* přitažlivý. Což byl také důvod, proč takové nehorázné nabídce věnovala byt' jen jedinou myšlenku.

Na druhou stranu už měla dost samoty a každodenního boje o tu trochu jídla a aspoň náznak důstojnosti. „Proč bych to měla být právě já?“ vydechla. „Myslela jsem, že máte novou milenkou.“

„Zatím ne.“ Marcus se naklonil ještě trochu blíže. „A ptáte se proč vy? To kdybych věděl. Říkám si, že vám nemůžu věřit, a přece vám vidím na očích spíš strach než prohnatost. Jste na můj vkus moc štíhlá, nesnažíte se mě nijak zvábit, a přece, když jsem vás políbil, zažehla jste ve mně jiskru, která hrozí, že od ní shořím.“

Nell mu jako uhranutá hleděla do naléhavých temných očí a srdce jí bušilo jako zvon. Marcus jí nohou rozevřel kolena a vtiskl se mezi její stehna, až jí rozechvělé údy prostoupilo jeho teplo a smysly jí omámila jeho vůně.

„Vyzařuje z vás jakási čistota, Nell,“ zamumlal Marcus a pohladil ji po tváři.

Nell se zachvěla. *Čistota. Tak on si myslí, že jsem panna. Já nemůžu... Chci ho. Co je na tom špatného. Ale musím mu něco povědět.*

„Marcusi.“ Vzal ji za bradu a pohlédl jí do očí. „Já... nejsem panna.“

Marcus stál dlouho bez hnutí, pak se od ní prudce odvrátil. „Takže jsem měl pravdu. Jste jeho milenkou!“ Z jeho hlasu zaznívalo upřímné roztrpčení.

„Čí milenkou?“ Vtom jí došlo, koho má Marcus na mysli. „Tak vy si myslíte, že jsem jeho děvka? Saltertonova děvka?“

„Tohle slovo nevyslovujte,“ obrátil se k ní Marcus zlostně. „Takhle o sobě už nikdy nemluvte!“

„Proč ne?“ Nell sklouzla z komody. „Vždyť přesně to si o mně myslíte a přesně to jste ze mě chtěl udělat. Nebo jste takový pokrytec, že si to nedokážete přiznat? Děláte unáhlené závěry, bez důkazů mě obviňujete, nenecháte mě nic vysvětlit. Zklamal jste se, tak se uchylujete k obviňování. Chtěl jste pannu, vidíte? To ostatně chtějí všichni muži. Já ale panna nejsem, takže se můžete vrátit ke své drahé a zkušené milence a užívat si její dovednosti a triky. Asi to nebude tak vzrušující jako strach, křik a bolest, ale nějaké to uspokojení vám to snad přinese.“

„Pro boha živého, Nell!“ Stála před ním a celá rozzechvělá lapala po dechu zlostí i ohromnou úlevou, že to všechno ze sebe konečně dostala. Marcus k ní vztáhl ruce. „Nell, pojdte sem.“

„Ne.“ Máchlá po něm rukou a spíš náhodou než záměrně zasáhla jeho tvář. Zůstali na sebe zírat, zatímco v místnosti ozvěnou dozníval zvuk políčku. „Ne.“

Strach a křik a bolest... Ta slova nepřestávala Marcusovi bzučet v uších a byla palčivější než otisk Nelliny dlaně na tváři či pnutí ve slabínách. Znásilnil ji snad někdo? Tak možná proto se tak zuřivě bránila jeho laskání...

„K čertu!“ zaklel Marcus do prázdna, když v pokoji doznělo prásknutí dveří. Dobře věděl, čeho se dopustil. Vyvolal u ní trýznivou vzpomínku. Nabídl jí vztah založený na sexu, a přitom to bylo to poslední, co Nell mohla potřebovat. Tvářil se, jako by si s ní mohl dělat, co chce.

Rázně zamířil ke dveřím, pak se zastavil. Nell si patrně ze všeho nejvíc potřebovala promluvit s jinou ženou, ale v celém domě nebyla žádná, kterou by dobře znala. A on jí právě dokázal, že jemu důvěřovat nemůže.

Nell utíkala po schodech a rázně si stírala z tváři slzy. *K čertu s ním!* Byla přesvědčená, že když teď Marcus ví, co se jí přihodilo, bude jí pohrdat. Koneckonců chyba byla samozřejmě vždycky na straně ženy, ženy, která z celé záležitosti vyšla společensky odepsaná.

Nell silou vůle zadržela slzy, přestala vzlykat a rozhlédla se kolem sebe. Byla někde v prvním patře, ale v rozrušení minula odbočku do křídla, v němž byl její pokoj, a teď byla ztracená. Starý dům vibroval jako živoucí bytost. Chodby, propojené rozličnými schodišti, se zdánlivě nekonečně větvily a ústily do nich řady dveří, které nejspíš vedly do dalších a dalších místností a chodeb.

Nell náhodně otevřela jedny dveře a ocitla se v nevelké knihovně. U okna stál stůl, v krbu hořel oheň a ve vzduchu se vznášela příjemná vůně knih. Nell si řekla, že se alespoň pokusí uklidnit četbou. Došla k polici s koženými hřbety a začala si je prohlížet.

Po chvíli zjistila, že se jedná spíše o pánskou literaturu. Namátkou otevřela *Dostihový kalendář* pro rok 1810, pak ho zase vrátila zpátky. Těžké svazky klasiků ji také příliš nevábily. Při jedné zdi stála zasklená vitrína a Nell ji zkusila otevřít. Byla zamčená. Knihy uvnitř vypadaly všechny stejně, na hřbetech byly označené jen zlatě tištěným datem. Nell usoudila, že jsou to deníky.

S povzdechem vytáhla svůj promáčený kapesník a pořádně se vysmrkala.

„Jestli hledáte poezii a romány, tak ty jsou v hlavní knihovně v přízemí, slečno Lathamová,“ pronesl najednou hluboký hlas za jejími zády.

„Ach!“ Nell přímo nadskočila a rychle se ohlédla. „Ach, lorde Narboroughu, moc se omlouvám. Netušila jsem, že tu někdo je. Já jenom –“

„Hledala jste místo, kde byste se mohla na chvíli schovat?“ Odložil knihu, vstal z hlubokého ušáku a podal jí velký bílý kapesník. „Vezměte si tohle.“

Nell se ani nesnažila předstírat, že je všechno v pořádku, přijala kapesník a přitiskla si ho k červenému nosu.

„Děkuju, pane.“

„Stýská se vám po domově?“ potrásl hrabě hlavou. „Nebo je za tím Marcus?“

„Ano. Nevěří mi a bohužel jsme se... pohádali. Před chvílí jsem mu dala políček,“ vysypala ze sebe Nell jedním dechem.

„To mu bezpochyby jen prospělo. Zazvoňte na zvonek, buďte tak laskavá. K tomu budeme potřebovat šálek kávy. Jen se posaďte, má milá.“

„Ale vy mi nerozumíte, lorde Narboroughu,“ zaprotestovala Nell, i když netušila, co vlastně by mu měla říct. Že jí jeho syn nabídl jistou dohodu a ona až příliš dlouho váhala, než ho odmítla?“

„Máte něco společného s tím provazem nebo rozmarýnem u snídaně?“ otázal se hrabě nečekaně.

„Ne!“ Nell se kousla do rtu. „Jsou věci, které bych si ráda nechala pro sebe, a to v lordu Stanegateovi vzbouzí podezření. Ale dávám vám

své čestné slovo, pane, že o tom, proč jste ty záhadné předměty dostal, nevím nic víc, než co už jsem řekla.“

„V tom případě už se tedy o tom nemusíme dál bavit. Ah, Andrewsi. Kávu a sušenky, prosím. A ještě něco. Kdyby se někdo – kdokoliv – ptal po slečně Lathamové, od snídaně jste ji neviděl.“

„Spolehněte se, pane.“

„Tak tedy.“ Hrabě se usadil zpátky do křesla a zadíval se na Nell. „Povězte mi, jak se dělá klobouk.“

„Ale to vám nemůže být k ničemu dobré, pane.“

„Ale může. Máte vůbec ponětí, kolik mě každý rok stojí klobouky pro tři dámy? Zajímá mě, do čeho vlastně dávám peníze.“

Než zazněl gong k obědu, Nell zapomněla na Marcuse, svoje trápení i na to, kdo vlastně je ten muž sedící před ní. Popíjeli spolu kávu a snědli všechny sušenky. Hrabě se jí vyptával na klobouky, dobíral si ji a pověděl jí o čerstvém vrhu štěňat, na která se může zajít podívat do stáje. Nell se zajímala o historii domu a zjistila, že hrabě ji má v malíčku.

„Víte,“ poznamenal lord Narborough v jednu chvíli, „někoho mi připomínáte. Škoda že si nevzpomenu koho. Váš úsměv je mi nějak povědomý...“

„Ach.“ No ovšem: *mamá*. Nell vždycky všichni říkali, že je věrnou podobou své matky, jen barvu vlasů zdělila po otci. Uvědomila si, že jestli lord Narborough znal tak dobře jejího otce, mohl znát i matku. „Poslouchejte – nebyl to gong k obědu?“

Lord Narborough se přestal probírat pamětí a vstal. „To tedy byl. Půjdem dolů?“

Nell sešla po jeho boku ze schodů, u stolu se však uchýlila mezi Verity a Honorii. Marcus ale u oběda chyběl. Asi po půl hodině, kdy se Nell dělalo špatně pokaždé, když se otevřely dveře, vysvobodila ji Honorie, která poznamenala: „To ale od Marcuse nebylo hezké, že si takhle odjel do Aylesbury a ani se nás nezašel zeptat, jestli nepotřebujeme něco koupit.“

„Jel do banky, drahoušku,“ poznamenala její matka. „A pak večeří u Wallaceových. Nemůžeš čekat, že se kvůli tobě bude někde přehrabovat v pentlích.“

„Ale jestli jel k Wallaceovým, mohl mě vzít s sebou,“ nedala se odbýt Honorie. „Neviděla jsem Georgianu už celou věčnost.“

„Určitě se rozhodl až na poslední chvíli, že opravdu pojede. Pokud vydrží počasí, pozveme příští týden Georgianu a Harriet k nám.“

Nell si pomyslela, že se Marcus neplánovaně rozjel do města, aby se jí vyhnul. Otřásla se při pomyšlení, co asi vyčte z jeho očí, až ho příště potká. Bude v nich lítost? Nebo snad znechucení?

Toho večera si šla Nell lehnout brzy. Byla tak zmatená ze svých pocitů vůči lordu Narboroughovi, že se nemohla dočkat, až si přečte další dopisy. Hrabě jí byl sympatický a vzbuzoval v ní důvěru. Není přece možné, aby se v něm tolik mýlila...

Deník ležel až na dně skříňky. Nell chvíli nerozhodně postála, než po něm sáhla. Saténové desky měl vybledlé, a když ho otevřela, vypadla z něj vylisovaná květina a rozpadla se na prášek.

Nell se odhodlaně pustila do čtení, v ruce velký kapesník od hraběte.

O hodinu později knížku odložila, s očima suchýma a zcela konsternovaná. V roce 1795 byl její otec, William Wardale, hrabě z Leybourne, odsouzen za vraždu. Probodl Christophera Hebdena, barona Framlinghama, a to na zahradě londýnského domu Carlowových. Přímo při činu, s rukama ještě od krve, ho přistihl lord Narborough. Žena, s níž měl pletku, byla Hebdenova manželka Amanda. A nejhorší na tom celém bylo, jak psala matka, že byl podezřelý ze špionáže pro Francouze, i když to nikdy nevešlo ve všeobecnou známost.

Toto a jméno jeho milenky se nějak podařilo udržet v tajnosti. Otec byl zbaven titulu i panství, což znamenalo, že její bratr Nathan zcela přišel o dědictví. A tak otce pověsili.

Nell zcela otřesená uložila deník zpátky do truhličky a zase ji zamkla. Teď už nepochybovala, že do záležitosti s provazem byla zavlečena záměrně. Ale proč by to někdo dělal? Jestli byl její otec

vinen, pak za své zločiny draze, avšak po zásluze, zaplatil a s ním i celá rodina.

A jestli byl otec nevinný, proč za ní ten dotyčný nepřišel a nepověděl jí to? Vypadalo to, jako by se někdo chtěl pomstít oběma rodinám.

Hodiny začaly odbíjet půlnoc. Lord Narborough chodíval spát pozdě. Nell napadlo, že by ještě mohl být vzhůru, a rozhodla se jít za ním, prozradit mu, co je zač, a požádat ho, aby jí vypověděl pravdu.

Když došla po špičkách ke dveřím jeho pokoje, ozval se náhle zevnitř zvuk, jako by se tříštilo sklo, po kterém následovalo ticho. Nell zůstala nerozhodně zírat na dveře. Pak ji napadlo, že hrabě třeba omdlel, a vzala za kliku.

V ložnici se nic nedělo, jen z postele se ozývalo pravidelné oddechování. Pak ale Nell ucítila chladný závan od okna, v rohu místnosti zaznamenala nějaký pohyb a zahlédla povědomou siluetu. Ještě než jí zhasla svíčka, uviděla záblesk kovu a kdosi ji srazil k zemi. Všechno se s ní zatočilo a svět se propadl do tmy.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„Dobrou noc, Andrewsi.“ Marcus počkal, až za ním sloužící zamkne a vrátí se do noční vrátnice u hlavních dveří. Když procházel halou ke schodišti, začaly hodiny ve všech koutech domu odbíjet půlnoc.

Ani příjemná návštěva u Wallaceových nedokázala rozptýlit jeho obavy z rána. Stále ještě nevěděl, jak se má k Nell chovat, a to jindy nebýval tak bezradný.

Hnětlo ho, že nezjistil dřív, jak se to s ní má. Omlouval sám sebe jedině tím, že ho Nell od samého počátku přitahovala, a to mu zatemnilo úsudek. Sotva se na ni podíval, zatoužil po ní, přitom však věděl, že to není správné. A tak sám sebe přesvědčil, že se jí nedá věřit, aby nějak posílil svou slabou vůli. Nebylo moc příjemné něco takového si přiznat. A už vůbec nevěděl, jak to podat, až se jí bude omlouvat.

V Londýně by touhle dobou noc byla ještě mladá, matka se sestrami by se bavily někde na večírku a on sám by byl v některém ze svých klubů. Ale toho večera se všichni podle všeho rozhodli jít spát časně. Dům byl tichý a ani pode dveřmi matčiny ložnice neprosvítalo světlo, když je míjel. Marcus tiše prošel ještě dál chodbou, zabočil za roh a strnul.

Dveře otcovy ložnice byly dokořán a za nimi se ozývalo tiché sténání. Marcus se rozeběhl a vrazil do pokoje. Otce nebylo nikde vidět, jen záclony vlály v chladném lednovém větru a plamen svíčky v lucerně, kterou Marcus držel v ruce, se zatřepetal. Na zemi vedle prádelníku ležela schoulená Nell. Když na ni vytřeštil oči, zavřela oči, jako by ho nechtěla vidět.

Marcus prudkým pohybem rozhrnul závěsy kolem otcova lože a uviděl otce v nočním čepci, jak klidně oddychuje na polštáři. Zatímco se na něj Marcus díval, maličko se zavrtěl, pak se ale zase začalo ozývat pravidelné pochrápávání. Na nočním stolku stála lahvička s

matčinou oblíbenou medicínou na prohloubení spánku. Byl to rodinný recept.

Marcus tiše zatahl závěsy a vrátil se k Nell. U ruky jí ležela smyčka svinutá jako had. *Další kus hedvábného provazu!*

V Marcusovi se cosi zlomilo. Bez dalšího váhání Nell popadl a postavil ji na nohy. Zapotácela se a ruce jí zůstaly bezvládně viset podél těla, jako by se rozhodla čelit mu naprostou pasivitou.

„Já se sám sebe snažil přesvědčit, že vám mám věřit,“ procedil skrz zuby a zatřásl jí. „A pak vás tady přistihnu, jak pouštíte do domu svého zatraceného komplice. Kde je?“

Nell pomalu otevřela oči, jako by i ona v sobě měla medicínu na spaní. Ve světle lampy vypadaly její zelené oči jako černé.

„Proč bych při tom měla rozbít okno?“ otázala se a v slabém hlase jí zaznívala zlost. „A proč v patře?“

Marcus ji pustil a šel okno zavřít. Malá tabulka nejbliž kličky byla rozbitá. Pod nohama mu zakřupal sklo. Vyklonil se ven a zjistil, že okno někdo musel rozbít zvenku. Pod oknem se po zdi jako pevný žebřík pnula letitá vistárie a pár jejích šlahounů bylo čerstvě odtržených.

„To byste opravdu nemusela,“ odtušil Marcus a bylo mu zle z vlastní podezíravosti. Ve chvíli, kdy se otočil, začala se Nell zcela neelegantně sesouvat k zemi po leštěných dveřích prádelníku a držela se při tom za hlavu. Potom Marcus uviděl na jejích prstech krev.

„Ach bože, Nell.“ Zachytil ji v podpaží a opřel si ji o sebe. „Kde jste zraněná? Ukažte mi to!“

„Hlava, tady,“ zamumlala. Probral se opatrně prsty záplavou jejích vlasů, až nahnatal bouli. Nell sebou trhla, když se dotkl rány, a jemu se na ruce objevila krev. Nezdálo se ale, že by měla proraženou lebku, a bylo dobré znamení, že zůstala při vědomí.

Marcus ji vzal do náruče. Potřeboval se přesvědčit, že je zranění opravdu jen povrchové, a na to nebylo v otcově ložnici dost světla. Marcusův pokoj byl nejbliž, a když do něj Marcus vstoupil, našel v křesle pospávajícího Allsopa. Komorník se hned probral a vyskočil: „Ach, pane, mám poslat pro doktora?“

„Slečna Lathamová se zranila na hlavě. Nevím jistě, jak moc je to vážné. Podejte sem lampu a další svíce, ať můžu ránu prohlédnout.“ Nell v jeho náruči byla úplně malátná, Marcus nevěděl, jestli je to šokem, slabostí nebo ztrátou vědomí. Nad pravým uchem měla vlasy spleené krví a Marcus jí je jemně rozhrnul, aby viděl na zranění. Boule byla velká jako slepičí vejce a na ní zela tržná rána.

„Není to tak hluboké, nebude třeba to šít. Podejte mi teplou vodu a obvazy. Nell!“ Nell otevřela oči a zamrkala na něho. Marcus ji opřel o polštáře. „Podívejte se mi do očí, ukažte, jaké máte zorničky.“ Nell poslušně udělala, co po ní žádal. „Kolik vám ukazuju prstů?“

„Tri.“ Nell z něj nespouštěla oči. „Byl to ten snědý muž... Salterton. Poznala jsem ho podle způsobu chůze. Lord Narborough...“

„Vzal si lektvar na spaní. Všechno zaspal,“ ujistil ji Marcus, právě když komorník přinesl vodu. „Allsope, někdo se pokusil vloupat do ložnice jeho lordstva. Naštěstí šla právě kolem slečna Lathamová, uslyšela třesk skla a útočníka vyrušila, on ji ale ještě stačil srazit k zemi. Počítám, že alespoň dnes v noci už se nevrátí, ale pro jistotu buďte tak hodný a ustele si v převlékárně jeho lordstva. Vezměte si z mého stolu pistoli.“

„Jistě, pane,“ prohlásil komorník, jako by měl dojít do haly pro poštu, a poroučel se. Marcuse se pojednou zmocnily pochyby, jestli dokáže Nell ošetřit, aniž by jí ublížil.

„Nechcete, abych poslal pro doktora?“

„Ne –“ zavrtěla Nell hlavou a oči měla už zase zavřené. „– zbytečné cavyky.“ Chvilí zůstala nehnuté ležet, pak dodala s nejistým úsměvem: „Bojím se doktorů.“ Marcus se na ni soucitně zadíval. Byla statečná a nečekaně silná, ale nemělo se stát, aby jí někdo ublížil. Představa, že ji kdosi uhodil, pro něj byla téměř nesnesitelná.

„Já myslím, že vy se nebojíte ničeho, Nell,“ prohlásil a snažil se, aby jeho hlas zněl povzbudivě. „Ukažte, jestli vám dokážu aspoň ránu vyčistit a zastavit krvácení. Ráno uvidíme, jak vám bude.“ Sotva to dořekl, uvědomil si, v jaké jsou nepatřičné situaci. „Nechcete, abych vzbudil slečnu Priceovou nebo mamá?“

„Měly by strach o lorda Narborougha,“ zamumlala Nell. „V noci všechno vypadá hrozivější. Nechte to být. Já vám věřím.“

Marcusovi její prohlášení příliš nepomohlo. Jak jen si tím mohla být tak jistá? „Je vám zima.“ Uvědomil si, jak se Nell chvěje pod tenkým plédem, do kterého byla zabalená. „Dejte to ze sebe pryč. Dám vám svůj župan – Allsop ho nechal nahřát u krbu.“

Pomohl jí plédu se zbavit, přitom si všiml, jak je vetchý, avšak každé sebemenší dírka byla pečlivě zalátaná. Představil si Nell, jak sedí sama v tom ponurém podkroví a látá si prádlo, které na ní nikdo ani neuvidí, jen aby neslevila ze svých standardů.

Marcus sám sebe proklel, jak ho mohlo být jen okamžik napadnout, že je Nell něčí milenkou. Všechny její věci vypovídaly o dlouhém a osamělém boji s chudobou.

Rozhodl se, že jakmile se dostane do nějakého dobrého londýnského obchodu, koupí jí něco teplého, elegantního a hezkého na sebe.

Nell jen ležela, bylo jí mdlo a strašlivě se jí točila hlava. Díky tomu všemu jí bylo úplně jedno, že leží v Marcusově posteli a má na sobě jeho župan. Marcusovi se v ruce zaleskl nožík, kterým nařezával obvazy. „On... měl nůž,“ vzpomněla si.

„O tom nepochybuju,“ odvětil Marcus a jemně jí rozhrnul vlasy.

„Myslíte, že chtěl lorda Narborougha zavraždit?“

„Na zemi tam ležel další kus hedvábného provazu. Možná se pletu, ale mám za to, že nás chce vyděsit, ne zabíjet. Ale ozbrojil se pro případ, že by byl odhalen. Nehýbejte se.“ Nell cítila, jak jí přes ucho stéká teplá voda, skousla si ret a snažila se ležet v klidu. „Bolí vás to?“

„Štípe to,“ přiznala Nell. Marcus byl neskutečně jemný, dotýkal se velkýma rukama její hlavy, jako by byla malé děťátko. Nell se pokusila trochu zaostřit zrak a dívala se, jak namáčí plátno do vody, plně soustředěný na práci. Sundal si na to kabát a vyhrnul rukávy, takže mu byla vidět silná předloktí porostlá tmavými chloupky.

Nell náhle dostala chuť pohladit ho. Zvedla ruku, ale vzápětí ji zase spustila. *Nesmím se ho dotýkat*, přikázala si. „Já jsem ho dovnitř nepustila, Marcusi. I když vám musí připadat podezřelý, jak jsem se ocitla v pokoji jeho lordstva.“

„A jak jste se tam ocitla?“ Nell mu neviděla do tváře, před očima měla jen jeho hrud', jak se nad ní skláněl.

Kdyby mu teď ještě ke všemu pověděla pravdu, hned po čerstvém útoku, uvěřil by, že je nevinná? Když se dozvěděl, že není panna, okamžitě dospěl k závěru, že je Saltertonovou milenkou. Když ji před chvílí objevil v otcově pokoji, bez váhání ji obvinil z nejhoršího. Jak by ho asi mohla přesvědčit o svých dobrých úmyslech, když by se dozvěděl, kdo byl její otec? Strašlivě ji ale hnětlo, že musí Marcusovi lhát.

„Nemohla jsem usnout. Váš otec mi předtím vyprávěl historii domu a byly to velice romantické příběhy. A tak jsem se rozhodla, že se trochu projdu po galerii. Když jsem mýjela dveře ložnice lorda Narborougha, zaslechla jsem zvuk rozbíjeného skla, jenom takové křupnutí do ticha. Otevřela jsem dveře, abych se přesvědčila, že je všechno v pořádku, že třeba hrabě neutrpěl další záchvat, a ten muž mě napadl. Byla tam tma,“ dodala. „Zhasla mi svíčka, ale poznala jsem ho. Salterton má pohyby jako elegantní šelma.“

„Poplází se jako zmrzačená kočka, až se mi dostane do ruky,“ prohlásil Marcus téměř věčně, což působilo o to hrozivěji. Zasypal Nell ránu hojivým bylinkovým práškem. „Dám vám na to polštářek a obvaz. Nakonec to není tak zlé, jak to vypadalo s tou krví. Spíš takové hlubší škrábnutí, ale budete vypadat jako pirát. Opravdu se držíte statečně, Nell.“

Hlava Nell dost rozbolela a tepající bolest jí připomněla Marcusovo zranění. Od příjezdu na panství na něm nebylo vůbec poznat, že je zraněný, a přece ho rameno muselo bolet víc než ji hlava. Pod jeho jemnou košilí nebyl znát ani obvaz. Nell se přistihla, jak upírá pohled na jeho široká ramena a rozhalenku u krku.

„Bolí to,“ přiznala. „Ale dovedu si představit, že ve srovnání s vaším ramenem to nic není.“

„Od mužů se očekává, že budou podobné věci snášet,“ odvětil Marcus krátce, plně soustředěný na ovíjení obvazu kolem Nelliny hlavy. „Ale co je to za prevíta, který uhodí ženu?“

Obvaz byl skoro hotový a Marcus už nemohl dál předstírat pohroužení do ošetrovatelských úkonů.

Vstal, odnesl umyvadlo s vodou, a když se vrátil, posadil se k Nell na postel. „Musím se vám omluvit, Nell,“ pohlédl jí do očí.

„Opravdu?“ Nell vůči Marcusovi v nočním soukromí jeho pokoje cítila vřelou náklonnost, avšak právě to ji paradoxně ponoukalo k tomu, aby mu nic neusnadnila.

„Za ten návrh, který jsem vám dal dneska ráno. Neměl jsem to dělat. A potom jsem ukvapeně dospěl k závěru, který byl naprosto neopodstatněný. Urazil jsem vás, a navíc jsem nedokázal včas poznat, že vás potkalo něco... hrozného.“

„Ano.“ Nell ze všeho nejvíc toužila zavřít oči a spát, ale Marcus se jí omluvil a ona ho nechtěla jen tak odbýt. „Měla jsem – *mám* – bratra a sestru. Ale když mi bylo sedmnáct, ztratily jsme s nimi s maminkou kontakt. Bratr jednoho dne zkrátka zmizel, přitom maminka byla nemocná a neměly jsme peníze. Náš bytný mi řekl, že nás nechá u sebe dál bydlet zadarmo, když... se s ním vyspím. Odmítla jsem. Zbytek si můžete domyslet.“ Nell si toho nechtěla připomínat víc, než bylo nezbytně nutné.

„Jak se jmenoval?“ Nell ucítila bolest v ruce a zjistila, že jí Marcus bezděčně tiskne prsty. Po chvíli si to sám uvědomil a tiše zaklel.

„Proč?“

„Ten chlap si zaslouží, aby s ním někdo zatočil. Postaral bych se, aby něco takového už nikdy nemohl nikomu udělat.“

„Harris,“ řekla Nell. To jméno ji dlouhá léta strašilo jako přízrak a bylo pro ni vysvobozením, že si o tom mohla s někým promluvit. Zlé kouzlo jako by se náhle zlomilo a přízrak nad ní ztratil svou moc. Najednou dokázala na bytného pohlížet jako na nepříjemného a násilného hlupáka a přestala v něm vidět všudypřítomného netvora, který se jí v průběhu nejedné bezesné noci vtíral do vzpomínek a dělal jí ze života peklo.

„Ten už bude dávno pryč. Musely jsme s maminkou odejít. Přestěhovaly jsme se, ale jí se pak přitížilo. Byla to hrůza, a když bylo po všem a já měla jistotu, že nejsem s Harrisem těhotná, uvědomily jsme si, že jsme ztratily kontakt s druhými dvěma členy rodiny. Nebyla to právě hezká část Londýna, v níž jsme se ocitly,“ dodala ještě Nell a bylo to hodně mírné označení té vykřičené čtvrti. „Modlím

se a doufám, že sestra má pořád ještě důstojné zaměstnání. Bratr může být třeba po smrti, nevím.“

„Ach Nell. Tehdy v tom kočáře a pak na galerii.“

Nechoval jsem se zrovna jemně. Dovedu si představit, že nechcete, aby se vás ještě někdy v životě nějaký muž dotkl.“ Pustil jí ruku, ale Nell se ho znovu sama chytila.

„Také jsem si to myslela,“ souhlasila a zvolna se začala propadat do snů. „Ale zjistila jsem, že přijde na to, co je to za muže.“

Marcus mezitím už napůl stál. Při jejích slovech sebou trhl a nechtě jí volnou rukou přejel po řadru. Nell otevřela oči a Marcus rychle ucukl. „Moc mě to mrzí, Nell, to nebylo schválně.“

Oba jako by v tu chvíli přestali dýchat, stále se však drželi za ruce. Nakonec Nell dokázala promluvit: „Já vím.“ Marcus nad ní stál, vysoký a silný a plný obav o ni, na košili její krev, jak se o něho opírala, než ji ošetřil.

Nell cítila, jak se jí do očí derou slzy, a ztěžka polkla, aby je zaplašila. „Víte, už je to hrozně dávno, co mě někdo jen tak vzal do náruče. Myslím... myslím, že by to bylo hezké.“

„Hezké.“ Marcusovi se vyhladilo zamračené čelo. „Vy byste chtěla, abych vás držel v náručí?“

„Hmm. V náručí. V posteli.“ Nell měla už zase hrozně těžká víčka a pokoj začal zvolna odplouvat do dálky a s ním i její povědomí o tom, co se sluší. Věděla, že by po Marcusovi neměla něco takového chtít, ale nějak si nedovedla vzpomenout, proč vlastně. „Myslím, že bych si pak připadala v bezpečí. Asi bych pak dokázala usnout.“

Nell skoro spala. Marcus naprosto přesně věděl, co by měl udělat. Měl by ji vzít do náruče, odnést ji do jejího pokoje, zazvonit na služebnou a jít pryč.

A kdyby se v noci probudila, sama, v bolestech a vystrašená, že by se útočník mohl vrátit? To by ho nemělo trápit. Důležité bylo jen zachovat dekorum a chovat se řádně.

„Ale, k čertu s tím,“ zamumlal nakonec Marcus a stáhl si holínky. Rozhodl se zůstat v noci s Nell a dokázat jí, že muž dokáže být k ženě také vlídný, a to bez postranních úmyslů.

Nell konečně spala, medově hnědé vlasy rozhozené po polštáři, na hlavě šišatý obvaz a tvář jako z vosku. Marcus odhrnul příkrývky na druhé straně postele, opatrně tam Nell přesunul a pak vklouzl vedle ní, stále v kalhotách a v košili.

Nebylo úplně jednoduché ovinout kolem Nell paži, aniž by se dotýkal jejích prsou nebo jí mačkal hlavu, nakonec to ale přece dokázal. Ve výsledku mu Nell spočívala levou tváří na rameni a jednu ruku měla položenou přes jeho hrud'. Marcus tušil, že sám bude mít do rána ruce dočista odumřelé, ale odměnou mu za to byla těsná blízkost Nellina hebkého hřejivého těla, hebký dotyk jejích vlasů, který cítil na krku, a její studené nohy, které si důvěřivě přitiskla k jeho nohám navlečeným do ponožek.

„Spíte?“ zamumlal.

„Ano,“ odvětila Nell a Marcus se musel usmát, když se k němu přivinula ještě blíže. „Vy tak hřejete, Marcusí.“

„A vy máte hrozně studené nohy.“ Jenomže to už Nell doopravdy spala a Marcus cítil na hrudi pod rozhalenou košilí její pravidelný dech. Takhle nevinně ještě nikdy s žádnou ženou nespal. Tedy s takto nevinnými úmysly, opravil se v duchu. Co cítil, mělo k nevinnosti daleko, a přece přímo netoužil hladit ji a líbat a rozněcovat v ní vášně. Nejvíc z ní vnímal drobné prochladlé nohy, dotek poněkud hubených boků a temné stíny pod očima s dlouhými řasami. To všechno mu připomínalo, že potřebuje pořádně vykrmit a odpočinout si. Byla to připomínka, že má u sebe právě Nell.

Toužil se o ni starat, hýčkat ji a rozmazlovat. A milovat se s ní, až by zapomněla na toho odporného chlapa, který ji pronásledoval životem a působil jí všudypřítomný strach, až by zapomněla na všechno kromě jeho těla, vůně jeho kůže a žáru jeho úst.

„Eh, to se ti podařilo, hochu,“ zamumlal Marcus do tmy, když pocítil bolestně naléhavou erekci, kterou si svými představami přivodil. *Mysli na Saltertona, myslí na otce, myslí na to, co budeš dělat ráno*, nabádal se. Nakonec se mu podařilo usnout.

Nell probudila čtyři jemná cinknutí hodin na nočním stolku. Zůstala ležet a nechápavě mrkala do světla lampy, kterou nechal

Marcus hořet. Teď spal a tiskl k sobě Nell svou pravou paží. Musela tak u něj ležet už celé hodiny, v teple a bezpečí.

Nell zrudly tváře, když si vzpomněla, jak ho požádala, aby u ní zůstal, aby s ní spal. Aby ji držel v náručí. Nejspíš byla na pokraji horečky, že se opovážila něčeho takového.

Marcus zůstal oblečený. Cítila na nohou silnou látku jeho kalhot, bokem se tiskla k jeho košili. Instinktivně k němu pojala důvěru a on byl opravdu jemný a starostlivý, pravý opak Harrise, pravý opak toho, co byla připravena očekávat u všech mužů.

Nell si všimla, že se Marcus mračí i ze spánku, a usmála se, když na jeho čele uviděla dvě typické vrásky. Začínala mít tenhle jeho výraz ráda. Už z něj neměla strach, spíš jej brala jako důsledek starosti o rodinu, starosti o ni. Marcus zkrátka nedokázal být ke svým bližním lhostejný.

Nell se maličko zavrtěla a sykla, když ji zabolelo v zavázané hlavě a když ucítila, jak má strnulý krk. Napadlo ji, jestli by jí Marcus ukázal své vlastní zranění a dovolil jí, aby se podívala, jak se mu hojí.

Dospěla k závěru, že spíš ne. Usmála se, když si vzpomněla, jak hrdě své zranění nesl, jak přehlížel bolest a zlobila ho vlastní slabost. Tuhle slabost nakonec překonal jen silou vůle, nedopřál svému tělu čas na odpočinek.

Nell se odvážila pohladit ho konečky prstů po hrudi. „Marcusi,“ zašeptala už zase se zavřenými víčky, „lásko...“

DESÁTÁ KAPITOLA

Odbíjení hodin vytrhlo Marcuse ze snu o Nell, ve kterém ho hladila po celém těle, na kůži cítil její hřejivé rty, její vlasy ho hedvábně hladily a šeptala mu láskyplná slůvka...

Marcus otočil hlavu na polštáři. Čtvrt na pět. Věděl, že z nějakého důvodu musí vstát časně, jen se nemohl honem upamatovat proč.

Pak se po jeho boku kdosi pohnul, hebký a teploučký, a těsně se k němu přivinul. *Carlowe, ty idiote*, vyčínil si Marcus v duchu. Nechápal, co si předešlého večera asi tak myslel, že z téhle situace vzejde, nakonec ale dospěl k závěru, že patrně nemyslel vůbec. Řídil se jen svými pocity a pudy, které se mu teď, v kalném světle úsvitu, jevíly značně nízké.

Nell nebyla žádný sen. Ležela s ním v jeho posteli, kam ji uložil, když nebyla díky svému zranění schopna rozlišovat, co je správné a co ne. Navzdory tomu, že si počínali zcela nevinně, to pro ni byla naprosto kom–promitující situace.

Tedy byla by, kdyby Nell byla urozená dáma. Jenže Nell byla kloboučnice, pracující děvče. Její pověst noční epizodou nemohla výrazně utrpět, zato s Marcusem to bylo horší. Syn hraběte a dědic titulu se nemohl oženit s kloboučnicí, tedy aspoň pokud mu záleželo na jménu rodiny a byl dbalý svých povinností a odpovědnosti vůči dědictví.

Jenomže v danou chvíli nesl zodpovědnost za Nell, teď víc než kdy jindy. Marcus nehnuté ležel a snažil se vymyslet způsob, jak z nastalé situace co nejlépe vybruslit. Nejdůležitější bylo dostat Nell zpátky do jejího pokoje. Pak po ní bude muset ve svém pokoji zahladit všechny stopy, postarat se, aby Allsop držel jazyk za zuby, vymyslet nějaké věrohodné vysvětlení, jak Nell přišla ke svému zranění, aby se matka a sestry nepolekaly, vysvětlit všechno otci, zorganizovat v domě účinnou stráž...

Zatraceně. Sto a jedenkrát zatraceně. Co když se teď na něj Nell pověsí, co když si bude myslet, že by po uplynulé noci měl – co?

Vždyť její pověst ve skutečnosti nijak neutrpěla – tedy pokud se nikdo nic nedozví. Nakonec stejně není panna. V duchu si za takové úvahy ušetřil pořádný štulec. *Kruci*. Ještě před týdnem by celou věc bez nejmenších výčitek svědomí uzavřel s tím, že žena v jejím postavení bude muset být ještě vděčná, když ji vyplatí. Jenomže tohle nebyla jen tak ledajaká žena, to byla Nell, a navíc mu svědomí dosti bolestně našeptávalo, že jeho dřívější názory rozhodně nebyly nic, na co by mohl být pyšný.

Nell se znovu pohnula a zpod přikrývky k němu zavanula hřejivá vůně spící ženy a zaplnila mu nosní dírký jako nějaká opojná esence. Jeho tělo na to zareagovalo okamžitým vzrušením, což mu od pocitů provinilosti také neulevilo. Marcus tiše zaklel. Vyklouzl z postele, našel Nellin šál a odhrnul přikrývku.

„Nell?“

„Hmm?“

„Vstávejte, musíte zpátky do svého pokoje.“ Boty, měla nějaké boty? Marcus našel její pantoflíčky a snažil se na ni pokud možno nedívat, když se posadila a začala si protírat oči.

„Au,“ postěžovala si, pak si nejspíš teprve uvědomila, kde je. „Ach.“ Byl na ni opravdu boží pohled. Kdyby situace nebyla tak vážná, Marcus by se při pohledu na její žensky stydlivou tvář v kombinaci s šišatým obvazem musel smát. „Jemináčku.“

Marcus se snažil tvářit neutrálně, aby si nemyslela, že se jí vysmívá. „Přesně tak. Jemináčku,“ řekl.

„Neměla bych tu zůstat.“

„*Svatá pravda*,“ souhlasil Marcus důrazně a měl co dělat, aby potlačil úsměv. Nell se začervenala. „Myslíte, že dokážete jít, nebo vás mám přenést?“

„Určitě můžu chodit, děkuju,“ prohlásila Nell pojednou odměřeně. „Ale měla bych si přes sebe radši vzít svůj šál.“

Marcus jí ho podal a otočil se, když Nell vstala z postele. Za chvíli se ozvalo klapnutí pantoflíček.

„Hotovo?“

„Dokážu jít sama, děkuju.“

„Ale co vaše hlava –“

„Bolí. Patrně stejně, jako bolí hlava vás.“

„Mě?“

„Předpokládám, že jste musel být včera večer opilý, pane, jinak bych neskončila ve vaší posteli,“ nechala se Nell slyšet.

„Vy jste tu chtěla zůstat, slečno Lathamová.“

„Dostala jsem ránu do hlavy,“ odsekla. „Mám za to, že jsem díky tomu za svoje jednání nebyla zodpovědná. Zato vás do hlavy nikdo nepraštil. Komu o tom hodláte říct?“

„Že jste strávila noc v mojí posteli?“ Konverzace se poněkud začala vymykat Marcusovým původním představám. Nell rozhodně nevystupovala jako křehká, žadonící žena, na jakou byl připravený.

„Ne,“ pohlédla na něj výsměšně. „Měla jsem na mysli toho vetřelce.“

„Nikomu jinému kromě otce. Allsop je naprosto diskrétní.“

„Výborně. Povím Miriam, že jsem večer uklouzla a narazila si hlavu o šatník.“

„A sama jste se obvázala a ani ji nezavolala?“ Marcus začínal být podrážděný. Sice nestál o to, aby se mu Nell zoufale vrhla na hrud' a dožadovala se kdovíčeho, její chladná věcnost mu však z nějakého důvodu neméně hýbala žlučí. Vždyť strávila noc v jeho náruči, prokristovy rány! Ženy ho po podobné zkušenosti obvykle dokázaly aspoň trochu ocenit.

Nell si odvinula obvaz a opatrně si z rány odlepila zkrvavený polštářek plátna. „Dám si na to kapesník, pak mi spíš uvěří, že jsem se ošetřila sama. A pokud jde o to, že jsem nezavolala služebnou – vždyť nejsem zvyklá na takový komfort a neodvážila jsem se nikoho tak pozdě budit, pane.“

„Dneska budete hezky ležet v posteli,“ nakázal jí Marcus a měl co dělat, aby ji nepopadl, nepřehodil si ji přes rameno a neodnesl zpátky do jejího pokoje dřív, než na něj vyrukuje s nějakou další rozumnou a chladně vykalkulovanou poznámkou.

„To znělo spíš jako příkaz, než doporučení, pane.“ Nell se usmála, zjevně odhodlaná dohnat ho k zuřivosti. „Rozhodně nechci působit lady Narboroughové starosti. Uvidíme se u snídaně.“ U dveří se Nell ještě zastavila a tentokrát v jejím úsměvu nebylo ani stopy po ironii.

„Děkuju vám, Marcusi, že jste se o mě včera v noci tak postaral. Byl jste velice milý.“

A pak byla pryč, načež Marcus jen stál a měl pocit, jako by mu někdo uštědřil políček a vzápětí ho na ránu políbil, aby ho to tolik nebolelo. Podíval se na hodiny. Půl páté. Za chvíli se dá do práce nejmladší služtička, rozdělá oheň v kuchyni a prostře k snídani. Marcus se rozhodl, že sejde dolů a požádá ji, aby mu uvařila do konvice kávu. Nevypadalo to, že by ještě dokázal usnout.

Lord Narborough vrhl na syna s opuchlými nevyspalými očima dosti káravý pohled, když se Marcus objevil ve dveřích jeho pokoje hned v závěsu za sloužícím, který přinesl tác se snídání.

„To bude všechno, Felling, děkuji.“ Hrabě počkal, až komorník vyjde z místnosti, pak tázavě povytáhl obočí. „Můžeš mi vysvětlit, proč jsem ráno po probuzení našel v pokoji rozbité okno a v převlékárně tvého komorníka?“ otázal se Marcuse. „A proč ty vypadáš, jako bys celou noc nespál?“

Marcus došel k prádelníku a shýbl se pro hedvábný provaz. V rohu ležel Nellin noční čepec, cudný jako pro jeptišku. Marcus ho zvedl a strčil si ho do kapsy.

„Měl jste v noci návštěvu. Přišla zvenku po vistárii.“ Marcus hodil provaz na postel.

„A já tu spal po té matčině medicíně a přišel jsem tak o vzrušující zážitek,“ postěžoval si lord Narborough a zadíval se na rozbitou okenní tabulku. „To nemohlo nadělat velký hluk. Asi bych to zaspal stejně. Kdo udělal poplach?“

„Slečna Lathamová šla právě náhodou kolem, když mířila na noční prohlídku galerie. Vaše vyprávění o domě ji zjevně natolik nadchlo, že si je chtěla ještě oživit.“

Hrabě s třesknutím odložil šálek. „Slečna Lathamová se s tím zlosynem střetla?“

„Potmě. Srazil ji k zemi, naštěstí chvíli předtím, než jsem já šel kolem do svého pokoje. Slečna Lathamová má rozseknutou hlavu, ale naštěstí to není nic vážného. Matce řekne, že upadla a uhodila se. To je skoro pravda a nebudeme aspoň lekat ostatní.“ Marcus se podíval na

otce, co tomu říká. Zjevně přijímal nezvyklá odhalení dobře. „Nell má za to, že útočník měl nůž.“

„Vážně? Myslíš, že mě chtěl zapíchnout?“ Zdálo se, že hraběte ta představa vcelku pobavila.

„Pochybuju. Spíš bych řekl, že nás chtěl jen vylekat a nechat tu provaz.“ Marcus vyhlédl z okna. Zahrada se zdála být v nezvyklém nepořádku, stejně jako jeho myšlenky. „Myslel jsem, že mu odjezdem z Londýna narušíme plány, ale zjevně se tu pohybuje stejně jistě jako v ulicích.“

„Kdyby šlo jenom o nás, mohli bychom ho snadno vlákat do domu.“ Hrabě odložil tác se snídaní a vstal. Bos a v noční košili si prohlédl rozbité okno. „S tolika ženami pod střechou to ale není možné.“

„Souhlasím. Musíme se spolehnout na obranu. Promluvím s hajnými a zahradníky, aby v noci postavili kolem domu hlídky.“

„To ale nevyřeší problém, kdo a proč to dělá,“ promnul si otec zamýšleně ušní lalůček.

„Pravda. Jistí si můžeme být tím, že to souvisí s Wardalem a jeho případem,“ uvažoval Marcus nahlas cestou ke křeslu, do kterého se posadil. Otec se zatím vra til s šálkem kávy do postele. „Musíme se pokusit vymyslet, kdo by to asi tak mohl být.“

„Jako nejpravděpodobnější se jeví nějaký Wardaleův příbuzný,“ řekl hrabě a nasypal si do kávy lžičku cukru. „Je tu jeho syn, pochopitelně. Druhé dvě děti byly dívky, ale předpokládáme, že se třeba vdaly. Hebdenův malý synek zemřel krátce po vraždě. Jeho žena Amanda se znovu provdala za nějakého venkovského šlechtice. Nejspíš spolu měli nějaké další děti, ale proč by se někdo z té rodiny obtěžoval tuhle záležitost otevírat?“

„A není možné,“ začal Marcus opatrně, „že Wardale pracoval ještě s někým dalším?“

„Tehdy tomu nic nenasvědčovalo,“ zamračil se lord Narborough. „Ale určitě o tom případu existuje složka. Veryan byl v té době důvěrným královým sekretářem, bude vědět, jak se k ní dostat.“

Marcus vstal. Byl neklidný a potěšilo ho, že bude mít něco na práci. Potřeboval nějakou činnost. Popravdě řečeno by se nejraději na někom dopustil násilí. „A taky si promluví s hajnými.“

„Ten dopis nech na mně,“ řekl otec a zatahal za šňůru zvonku.

„V tom případě ho tedy odvezu na poštu.“ Potřeboval se projet na koni. Tryskem. Fyzicky se vybít. Když za sebou zavíral dveře, jeho rameno bolestivě zaprotestovalo. Marcus ho ignoroval.

Nell seděla na sedátku v arkýři Honoriiny ložnice a dívala se do parku, který se svažoval k řece. Sestry Carlowovy a Dianu Priceovou vnímala jen napůl. Bolest v hlavě se ustálila na tupém, nepříliš silném tepání a Nell se podařilo přesvědčit, že bouli nepotřebuje zavázat.

Verity se skláněla nad stolem, okusovala koneček pera a psala dopis, jak informovala svou sestru, Rhysu Morganovi. „Už jsem o něm neslyšela aspoň dva měsíce,“ stěžovala si. „Doufám, že je v pořádku.“

Honorie se otočila od šatníku. „Ty ho ještě pořád miluješ, Verity? Vždyť pro tebe není dost dobrý.“

„Ne, už ne,“ odpověděla rázně Verity, ale začervenala se. „Z toho jsem dávno vyrostla. On je dalším z kmotřenců lorda Keddintona, víte,“ vysvětlila Verity Nell. „Dřív jsem si ho chtěla vzít za muže – když jsem byla malá – protože se mi líbil ve své uniformě, ale teď jsme jenom přátelé. Píšu mu.“

„Verity píše každému,“ utahovala si z ní Honorie a přetáhla si přes hlavu jezdecký úbor, který si chtěla zkusit, ale nepodařilo se jí zapnout knoflíčky. „Už se do toho nedostanu,“ poznamenala. „Vyrostla mi prsa.“

„Mohly bychom ho nechat povolit,“ řekla Diana, otočila živůtek do rubu a začala zkoumat švy.

„Mně se ta jantarová barva stejně nikdy moc nelíbila.“ Honorie vzala úbor a přešla k Nell. „Nell by ale slušela. Jezdíte na koni, Nell?“

„Ano,“ odpověděla Nell, než jí došlo, že kloboučnice se asi na koních běžně neprohánějí. „Ale už víc jak deset let jsem na koni neseseděla.“

„Jezdit člověk nezapomene,“ prohlásila Honorie vesele. „Zkuste si to, a jestli vám to padne, můžeme si někdy vyjet.“

Nell připadalo, že bude nejjednodušší, když udělá, co se po ní chce. Alespoň se od ní nebude čekat žádná duchaplná konverzace, když bude zápolit s širokými sukněmi a složitě vrstveným živůtkem. „Potřebujete dospod kombiné,“ poučila ji Diana a vytáhla jedno z hromady prádla.

Nell uvažovala, co by tomu asi řekl Marcus, kdyby viděl, že se vymaškařila jako dáma do sedla. Nejspíš by se mu to moc nelíbilo, pokud by si jí vůbec všiml. Nell si povzdechla. Ráno se probudila s nádherným pocitem, že jí je někdo nablízku a má o ni zájem, Marcus ji však vzápětí úsečnými slovy a s chladným pohledem vypakoval do vlastního pokoje.

Za denního světla bezpochyby zalitoval, že podlehl náhlému popudu, vzal ji do náruče a pomohl jí přečkat noc. Pak se patrně bál, že Nell po něm bude něco chtít nebo bude kdovíco očekávat.

Anebo v noci ještě přemýšlel a začal ji znovu podezírat. Ostatně její vysvětlení, jak se ocitla v pokoji lorda Narborougha, muselo znít značně nevěrohodně.

„...jestli vám padnou.“ Honorie držela v ruce jezdecké boty. „Zrovna jsem si na ně vzpomněla. Mám je už léta a vy teď určitě máte menší nohu než já.“

„Omlouvám se. Chvíli jsem nějak nevnímala.“ Nell si natáhla holínky a pokusila se usmát na svůj odraz v zrcadle. I v dobách, kdy bydleli ve skromné najaté vile, povzbuzovala matka děti, aby jezdily na koních, i když najaté herky byly čím dál tím dýchavičnější a kulhavější s tím, jak se ztenčovaly jejich úspory. Když teď Nell uviděla v zrcadle sebe samu před deseti lety, skoro očekávala, že se odněkud objeví matka, urovná jí sukně a napomene ji, aby neskákala přes živé ploty. „Děkuju vám.“

Nell se shýbla, aby si holínky zase stáhla, když vtom slečna Priceová u okna poznamenala: „Zdá se, že lord Narborough a lord Stanegate někam pojedou. Podívejte, podkoní vyvádí Corintha.“

„To je báječné, můžeme jet všichni. Zrovna jsem dopsala dopisy.“ Verity seskočila ze židle a běžela k oknu. Zatahala za šňůru zvonku.

„Lady Verity?“ Lokaj odvrátil pohled od kupy dámského spodního prádla na posteli.

„Pošlete do stájí a nechte osedlat Firefly, Sapphire a ještě jednu klidnou kobylku, prosím. Vyjedeme si s lordem Narboroughem.“

„Jeho lordstvo nikam nepojede, lady Verity. Domnívám se, že pouze lord Stanegate se chytá na poštovní úřad.“

„Verity,“ připomněla jí Diana Priceová, „slíbily jste s Honorií lady Narboroughové, že s ní za půl hodiny vyrazíte na návštěvu lazaretu.“

„Ach,“ zatvářila se Verity zklamaně. „Máte pravdu. Ale to nevadí, Nell, vy můžete stejně jet. Vezměte si Firefly, to je moje kobylka a je moc hodná. Vyřiďte to prosím ve stájích, Trevore.“

„Já –“ chtěla protestovat Nell, ale pak to vzdala. Jízda na poštu se nejevila jako příliš náročný výkon, který by nemohla zvládnout. A skýtala jí tak příležitost vyvrátit rozličné Marcusovy domněnky, i kdyby musela podstoupit pokořující doznání, že ho opravdu požádala, aby s ní zůstal přes noc, ale že od něj v důsledku toho rozhodně vůbec nic neočekávala.

Včera v noci mu tak krásně žhnuly oči, když se na ni podíval, a byl k ní nádherně něžný. Nell se bála, aby jí tu milou vzpomínku dneska nepokazil nějakými pichlavými poznámkami.

„Ještě klobouk!“ Honorie se za ní vrhla ke dveřím, v jedné ruce klobouk s nízkým dýnkem, v druhé jehlici do vlasů. „A rukavice a bičík.“

Nell zamířila dolů ke stájím a celou cestu váhala, jestli je to opravdu tak dobrý nápad. Co jestli si nevzpomene, jaké se koni dávají povely? Co když ji Marcus úplně zdeptá?

„Á, tak tady jste, slečno Lathamová,“ zahlaholil Marcusův podkoní Havers, který držel u hlavy pěknou hnědku. „Jeho lordstvo odjelo dřív, než k nám dorazil vzkaz lady Verity, ale ještě je na dohled.“ A taky že ano, opodál na kočárové cestě bylo vidět Marcuse, který se vzdaloval rozvázným krokem na bujném koni s ocasem tak dlouhým, až si s ním ometal spěnky.

Podkoní pomohl Nell nasednout. „Je to hodná kobylka, slečno, nemusíte se bát.“ Nell ucítila, že její ruce a nohy si pamatují, co mají dělat. „Naklusejte si, a brzy ho doženete,“ řekl muž a pleskl kobylku

po zadku. „Je dost živá,“ zavolal ještě, když se Firefly rozběhla přes dvůr. „Ale to zvládnete!“

Dost živá? To tedy Firefly rozhodně byla. Sotva uviděla hřebce před sebou, dala se do cvalu. Nell se pevně chytla hrušky sedla a jen se utěšovala, že houpavý cval je mnohem pohodlnější než kodrcavý klus. *Zvládnou to, už jsme ho skoro dohnaly...*

Jenže to už Marcusův kůň vpředu dojel na konec parku a Marcus, místo aby projel bránou a pokračoval dál po cestě, najednou koně stočil, pobídl ho, přeskočil s ním břevno, které vyplňovalo mezeru v živém plotu, a zmizel na druhé straně.

Břevno mohlo být nějaký metr vysoko. *To nezvládnou!* zaúpěla v duchu Nell a vši silou zatáhla za otěže. Bezvýsledně. Údajně hodná Firefly zjevně poznala, jak je její jezdce nejistá, a rozhodla se převzít velení. Udělaly pár dlouhých skoků a za chvíli už svištěly vzduchem.

„Aúú!“ Kobyłka ladně přistála na druhé straně, ale u Nell se o nějaké eleganci rozhodně mluvit nedalo. Sevřela hrušku sedla, tvrdě dopadla zadní částí do sedla, klobouk se jí svezl na nos a jen s hrůzou čekala, kdy sebou plácne na tvrdou zem.

Když po chvíli s překvapením zjistila, že se stále ještě drží v sedle, popostrčila si klobouk zpátky na místo a znovu pevně uchopila otěže. Firefly dál vytrvale cválala a vpředu bylo dosud vidět elegantní Marcusovu postavu, i když se blížil k svažité louce, která, jak se Nell obávala, spadala k řece. Marcusův kůň se teď už hnal tryskem.

Firefly prodloužila krok, zatímco Nell zvažovala své možnosti. Tahat za otěže nemělo smysl a seskočit by bylo příliš nebezpečné. Tudíž jí nezbyvalo než zůstat v sedle a vychutnávat si jízdu. Hřebec v dálce se pojednou vzepjal a dlouhým obloukem se přenesl přes něco, co musela být voda. Jeho jezdec mu seděl na hřbetě jako přibitý a na druhé straně ho ještě pobízel do svahu nad řekou.

„Tohle skákat *nebudeš*.“ nařídila Nell kobyлке přísně a pořádně jí přitáhla otěže. Firefly zlostně sklopila uši a nezpomalila, skočit ale také nemohla. Cvailem přeběhly široký mělký potok, až se bláto a ledová tříšť rozstříkávaly do všech stran.

„Tak, a teď si ho klidně chytej,“ řekla Nell, pustila otěže, pevně se chytila sedla a nechala kobytku, ať je po jejím. Ještě chvíli se o překot hnaly krajinou, když vtom se před nimi objevily domy a hřebec začal zpomalovat, až se zastavil před hostincem, který současně sloužil jako stanice poštovních dostavníků, kam lidé nosili poštu. Firefly nejspíš poznala, kde jsou, a zvolnila do klusu.

Ve dvoře hostince se Nell konečně podařilo kobytku zastavit. Zcela vyčerpaná se hrbila v sedle a klobouk, zpod něhož jí visely uvolněné vlasy, měla na stranu. Osazenstvo hostince ustalo v rozličných činnostech a všichni ji němě pozorovali. Marcus se otočil v sedle, aby se podíval, co se stalo tak zajímavého, dlouze a nevěřicně se na ni zadíval a pak trpitelsky zavřel oči.

„Vyzabila jsem si na vyjížďku,“ řekla Nell a cítila, jak jí v hrudi bublá jakýsi neznámý pocit, který hrozil, že se z ní nekontrolovatelně vyvalí ven. Ve chvíli, kdy se jí klobouk s konečnou platností svezl a spadl do bláta, konečně poznala, co to je. Smích.

Nell si nedokázala vzpomenout, kdy naposledy se jí chtělo tak smát. Ne se usmívat a dělat zdvořilá gesta, ale hlasitě se rozesmát. Rozhodně už to bylo hodně dávno.

Sledovala, jak Marcus otevírá oči, a v koutcích úst jí zacukalo. Seděl na svém ušlechtilém koni, dokonale upravený a elegantní, a nevěděl, co si s udýchanou, rozcuchanou a zablácenou Nell počít.

Ta už se déle neudržela. Předklonila se v sedle, zalapala po dechu a rozesmála se, až jí slzely oči a bránice ji bolela.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

„Nell?“

„Ano?“ vypravila ze sebe s námahou.

Jeho lordstvo sesedlo z koně a stálo teď u hlavy její kobyly, ruku na otěžích a rty pevně semknuté. „Proč se na tom koni chováte tak hystericky?“

„Protože to je legrační?“ zkusila to Nell a tiše škytla. „Vy vypadáte tak –“ Máchla rukou ve snaze najít to správné slovo, ale když se jí to nepodařilo, raději si jen otřela oči. „A já tak –“

„Rozhodně. Také pro váš vzhled nedokážu najít to správné pojmenování,“ poznamenal Marcus přísně. A vtom si Nell všimla, jak mu jiskří v očích a v koutcích úst mu chtě nechtě cuká. „Obávám se, že se vám Veritina kobyly trochu vymkla z ruky. Netušil jsem, že je to tak bujně zvíře.“

„Nebo já tak špatná jezdýkyně,“ uznala Nell sebekriticky, přehodila nohu přes hrušku sedla a dovolila Marcusovi, aby jí pomohl na zem. Zvedl ji jako nic, což znamenalo, že je skutečně tak silný, jak vypadá, nebo že ona by potřebovala přibrat.

Marcusovi se nějak podařilo okamžitě zajistit soukromý salonek a vmanévroval do něj Nell dřív, než oba podlehlí svému pobavení. „Ach Nell.“ Marcus sklesl na první židli, skryl tvář do dlaní a rozesmál se, až se zajíkal. „Vypadáte, jako by vás vláčeli křovím. A ten nemožný klobouk!“

„Ten je Honorie,“ vyhrkla Nell polekaně a rozhlédla se, kam se klobouk poděl.

„Obávám se, že už mu není pomoci,“ vykoktal Marcus se smíchem a Nell se k němu musela přidat. „Nebojte se, koupím jí nový. Ale jak vás proboha napadlo, že umíte jezdit na koni? A jak jste vůbec toho koně dostala ze stáje?“

„Já umím jezdit,“ prohlásila Nell hrdě. „Jenom jsem už dlouho nejezdila. A Verity s Honorií si myslely, že bych měla jet s vámi. Ale pravda je, že mě aspoň přestala bolet hlava.“ Nell si překvapeně ohmatala bouli.

Marcus přešel k ní a opřel se o roh stolu. „A jakpak se taková kloboučnice naučí jezdit na koni?“

„To bylo dávno, když jsme ještě měli nějaké peníze. Jezdili jsme všichni, samozřejmě na hrozných nájemních koních.“ Nell trošku zaváhala. „Nemusela jsem vždycky pracovat, abych se užívala. Maminka měla nějaké úspory.“

„Ještě jsem se vás nezeptal na vašeho otce.“ Marcus s ní mluvil vlídně, hlas dosud ochraptělý od smíchu.

„Ach, už je to dávno, co zemřel.“ Nell se nepříjemně sevřel žaludek. „Dlouho před tím, než... než nám začalo být tak zle.“ Nebyl důvod, proč by jí Marcus neměl věřit. Takové příběhy byly na denním pořádku. „Spravoval nějaké pozemky,“ přidala Nell ještě informaci, která se aspoň částečně blížila pravdě.

Občas jí připadalo, že si dokáže vybavit rozlehlý park, hájky stromů, stáda srnek. Někdy si byla téměř jistá, že určitá vůně růží za horkého letního dne v ní vyvolává skutečnou vzpomínku, ne jen touhu po ztraceném ráji.

„Je mi to líto, Nell.“

Vzhledla k němu a překvapilo ji, jak vlídně se dokáží dívat jeho jindy tak přísné oči a jak něžný výraz se může usadit na jeho smyslných rtech. „Já –“ Nějak se stalo, že k němu vztáhla ruku a on ji objal a přitáhl k sobě, takže stála mezi jeho rozevřenými koleny.

„Přeslaská Nell.“ I tentokrát zněl jeho hlas ochraptěle, už to ale nebylo od smíchu. Sklonil hlavu a políbil ji. Pomaloučku polehoučku jí hladil rty svými ústy a Nell se náhle zmocnila smyslná touha, která ji svou prudkostí až šokovala. Ruce i nohy jí ztěžkly a krev se jí rozproudila, cítila její tepání až hluboko uvnitř, kdesi dole.

Nell se zachvěla a chtěla se k němu přitisknout blíž, on ji však vzal za ramena a nedovolil jí to, sám se dotýkal jen jejích úst a mezi polibky jí kladl otázky, kterým rozuměla jen napůl.

Když Marcus pozvedl hlavu, byla Nell stejně udýchaná jako po své divoké jízdě. „Chtěla jsem s vámi mluvit,“ vypravila ze sebe. „Chtěla jsem mluvit o věřejší noci. Je mi líto, že jsem vás dostala do tak nepříjemné situace. Chci, abyste věděl, že bych toho nikdy

nezneužila... Že od vás nic nečekám. Vůbec nic.“ Jenomže Marcus ji právě políbil. Copak *to* asi mělo znamenat?

„Já vím,“ řekl Marcus, uchopil těžký pramen jejích vlasů a nechal si ho proklouznout mezi prsty. „Dokážu poznat nevinnost.“

„Ale já nejsem nevinná,“ spustila Nell. O nevinnost ji obral Harris.

„Jste,“ trval na svém Marcus. „Co vám udělal někdo jiný, to se nepočítá, Nell.“

„Takže mi tedy věříte?“

„Zbavuji vás podezření, že se mě snažíte poblouznit, a že jste něčí milenkou. Věřím, že jste včera nepustila do domu Saltertona.“ Marcus se na ni trochu trpce usmál a pohladil ji prstem po tváři. „Ale vím, že ještě pořád máte nějaká tajemství.“

„Ach.“ Nellino náhlé odhodlání svěřit se lordu Narboroughovi nedožilo rána a na to, aby se svěřila nyní, rozhodně sílu neměla. „To vy určitě taky. Každý má nějaká tajemství. Proč jste mě teď políbil, Marcus?“ nedokázala se nezeptat.

„Nevím,“ odpověděl Marcus a rázně vstal. „Asi se mě zmocňuje šílenství. Zdá se, že jste poztrácela všechny vlásenky.“

Náhlý obrat k banálnímu tématu dodal Nell odvalu. „Ach, úplně všechny. Svážu si vlasy do ohonu kapesníkem.“ Nad krbem viselo skvrnité zrcadlo. Nell se k němu otočila a prohrábla si zacuchané prameny. Bála se jen, aby se v zrcadle nesetkali s Marcusem očima.

Aspoň že k ní byl upřímný – ví, že něco skrývá. A políbil ji, aniž by věděl proč? Nell pochybovala, že by Marcus Carlow někdy nevěděl, co dělá. Třeba to byl jenom chtíč a on ji nechtěl lekat. Ať už ale byla pravda jakákoliv, ranní odtažitost byla pryč a s ní i nepříjemný pocit, který celý den tlačil Nell v žaludku jako kámen.

„Co vaše zranění? Měl jsem se vás zeptat už dřív, ale když jsem vás viděl na tom koni, úplně se mi to vykourilo z hlavy.“ Marcus zůstal na místě, nepřiblížil se k Nell ani o krok.

„Když se dotknu boule, zabolí. Nic víc. Tak, to bude muset stačit.“ Nell si dokončila účes, stejně ale pořád vypadala jako rozevlátá cikánka.

„Unavila vás vaše divoká jízda?“ zeptal se Marcus.

„Zítra asi budu pěkně namožená,“ přiznala Nell trpce. „Ale unavená nejsem.“

„Tak to si můžeme cestu domů trochu prodloužit,“ navrhl jí Marcus. „Přes lesy a pak na Strážný vrch, hezky polehoučku. Výhled odtamtud se vám bude líbit.“

Než jí Marcus stačil pomoci, dovedla si Nell Firefly k nástupní rampě, podkasala si zablácené sukně a sama nasedla. Když teď měla kobyłka společnost, chovala se, jako by ji ve snu nenapadlo rozběhnout se horempádem krajinou.

„Teď působíme velice důstojně,“ poznamenala Nell, když volným krokem vyšli ze dvora na silnici.

„Já tedy určitě,“ odušil Marcus. „Ovšem jako džentlmen si nedovolím vyjádřit, jak působíte vy, slečno Lathamová.“

Nell už poznala, jaký má Marcus humor, a přestávalo ji pomalu lekat, když se mračil. „Zmínil jste se o jakémsi křoví,“ připomněla mu nevinně. Marcus se zatvářil pobaveně, než mu tvář zase zvažněla.

Vedl je přes pole k bukovému lesu, který se táhl do příkrého kopce. Koním na klikaté stoupající cestě šustilo pod kopyty loňské listí.

Nad hlavami jim zakřičela sojka a z lesa bylo slyšet rány sekerou.

„To jsou naši dřevorubci,“ poznamenal Marcus, když se Nell otočila po zvuku. „Připravují dříví na topení. Teď tudy.“

Zajeli hluboko do lesa, kolem se tyčily šedé kmeny buků jako sloupové v katedrále. Vzduch hořce voněl dřevem a zetlelým listím, jak stoupali stále výš.

Najednou vyjeli na mýtinu porostlou jen nízkou trávou skvrnitou žlutými kvítky, které se zjevně nezalekly ani chladu. „To je jako vyjet na hlavu nějakému plešatci,“ uklouzlo Nell, když dorazili na mírně zaoblený vrchol.

„Nebud'te k našemu Strážnému vrchu neuctivá,“ pokáral ji Marcus s úsměvem. „Tady hořely vojenské vatry. Podívejte, je odsud vidět na míle do údolí.“ Marcus seděl na koni s rukou v bok, zcela uvolněný a zjevně ve svém živlu.

„Hmm. Sluníčko.“ Nell obrátila tvář ke slunci. Nehrálo, ale ve srovnání s londýnským smogem to byl hotový přepych.

„Jestli to dojde až sem, bude sněžit,“ ukázal Marcus na velký temný mrak na obzoru. „Hodně se ochladí.“

Stáli na okraji srázu, po němž vyjeli nahoru. Působil jako útes, ale místo moře se pod ním rozprostíralo údolí.

„Tamhle hoří nějaké ohně,“ ukázala Nell na stužky dýmu stoupající v dálce k obloze. „Rozdělavají je dřevorubci?“

„Možná. Nebo cikáni. Pořád tudy procházejí. Některé skupiny známe, jiné ne.“ Marcus se odmlčel, zaklonil hlavu a zadíval se na káně, které jim kroužilo nad hlavou. Vtom Nell zachytila jakýsi pohyb na okraji lesa na protějším kopci a na mýtinu tam vyšla postava. Tmavovlasý muž, pružný, oblečený ve volných kalhotách a černém kabátě, vyrazil rázným krokem, pak strnul a ostržitě jako jelen se rozhlédl kolem sebe. Nell měla pocit, jako by se jí podíval přímo do očí.

Zalapala po dechu, křečovitě sevřela otěže a Firefly zafrkala a pohodila hlavou. Marcus ji chytil za ohlávku.

„Copak je?“

„Já... nic. Nedávala jsem pozor a asi jsem jí škubla udidlem.“ Nell nechápala, proč tentokrát zalhala. Ale muž byl dávno pryč a Marcus by si stejně myslel, že se jí to jen zdálo. A nejspíš také ano. Vždyť z lesa na tomtéž místě právě vyšly tři srny, a ty by se přece nezdržovaly v blízkosti člověka. Mohla za to snad rána do hlavy? Až na to, že by Nell odpřisáhla, že ten podivně oblečený člověk byl Salterton.

Temný cizinec. Také Marcus byl přesvědčený, že ho zahlédl, ale ovládl se a nedal nic najevo. Poznal, že mu Nell lhala, avšak nechal si to pro sebe. Proč to asi udělala? Už už se jí přímo zeptal, pak ale otázku spolkl. Napadlo ho, že možná zjistí víc, když bude předstírat, že nic neviděl. Sledoval je Salterton, nebo to byla jen náhoda? Intuice Marcusovi napovídala, že pokud jde o tajemného snědého muže, není náhoda vůbec nic.

Oblékl se jako Rom, což byl pro člověka jeho vzezření mazaný převlek. Místní lidé, kteří měli z kočovníků tak trochu strach, nepoznali, kdo je kdo.

„Je čas vydat se nazpátek,“ řekl Marcus a otočil svého koně. Nell se začínala v sedle trochu choulit, ale když si všimla, že se na ni Marcus dívá, statečně se napřímila. Zjevně se dnes ještě neměla vydávat na vyjížďku a Marcus si říkal, že zítra jí asi nebude moc dobře, byl ale vděčný za tu chvilku, kdy se spolu tak od srdce zasmáli. Už dávno ho něco tak nepobavilo, snad od doby, kdy Hal odešel z domova.

Vrátil se pohledem k Nell. Od toho dne, kdy ji poprvé spatřil, trochu přibrala a křivky se jí zaoblily. Byla krásná. Možná jí chyběla nacvičená gesta a dokonalá upravenost slečen ze žurnálů, ale pro Marcuse byla mnohem přitažlivější její přirozenost.

Jeho hřebec využil chvilkové pánovy nepozornosti, otočil hlavu a otřel se čenichem o krk Firefly, která sebou trhla, a udělal pár rychlejších kroků.

„Přestaň flirtovat, ty starý divochu,“ napomenul ho Marcus a přitáhl koni otěže. Nell po jeho boku se tiše zasmála a sám Marcus měl co dělat, aby se ovládl.

V duchu zaklel. Nell ho přece jen sváděla. Nekladla mu obvyklé léčky, nezkoušela na něj žádné triky. Pokaždé když už si myslel, že se ve svých obviněních vůči ní mýlil, stalo se něco, co v něm vzbudilo nové podezření, a přece o ní nedokázal přestat přemýšlet tím nejnerozumnějším možným způsobem. A také se podle toho choval. Rád by věděl, proč ji ještě v hostinci políbil, protože z každého takového polibku si odnášel vzpomínku, která mu v noci nedala spát, a přitom jeho otázky zůstávaly nezodpovězené.

Nell by to nikdy nepřiznala nahlas, ale když se dostali na dohled od domu, výrazně se jí ulevilo. Byla celá rozbolavělá, od hlavy až po paty. Když projížděli dvorem před stájem, pozvedla ale hrdě bradu, a dokonce se dokázala usmát na štolbu, který si přišel pro Firefly.

Marcus seskočil ze sedla a vztáhl ruce k Nell, aby jí pomohl také sesednout. Když ji oběma rukama chytil kolem pasu, měla z toho takový pocit důvěrnosti, až se jí zadrhl dech v hrdle. Byla na rozpacích a připomínala si, že je běžné, aby téměř neznámí pánové či štolbové takto pomáhali dámám, a Marcus tudíž nad tím nejspíš vůbec

nepřemýšlí a nic to pro něj neznamená. Začala zvolna klouzat ze sedla, ale ještě než se nohama dotkla země, přestala dýchat úplně.

Kdo by si jen pomyslel, že ty břidlicově šedé oči dokáží tak žhnout? V jednu chvíli se Marcusovi dokonce otřela nadry o kabát, on ji však pouštěl k zemi nekonečně pomalu. Nell cítila, jak se jí rozevírají rty a víčka jí těžknou, nedokázala se mu však přestat dívat do očí. Jenomže pak náhle žár v Marcusových očích vystřídaly pochyby a Nell popadla dech, až se jí zatočila hlava. Najednou stála na zemi a nevěděla, jestli se jí to všechno jenom nezdálo.

„Marcusí?“

„To nic. Namohl jsem si rameno. Měl jsem nechat Haverse, aby vám pomohl sesednout.“

Zjevně to byla lež a Nell zcela zmátla. Poznala už Marcuse Carlowa natolik, aby věděla, že jen tak dobrovolně nepřizná tělesnou slabost. Zhlédl snad také tajemnou postavu na kopci? A jestliže ano, proč nic neřekl? *Protože je rozhodnutý ti nevěřit*, odpověděla Nell sama sobě. *Nejsi urozená dáma, a proto jsi podezřelá. Lord Narborough se možná nedopustil křivdy, když tatínka popravili, ale rozhodně se provinil podezíravostí a nedostatkem důvěry ve svého přítele. A jaký otec, takový syn.* Alespoň že už jí Marcus znovu nenabídl, aby se stala jeho milenkou.

Ale když pak sešla dolů k večeři, vykoupaná, převlečená a odpočatá, byl Marcus už zase v dobrém rozpoložení. Vlastně celá rodina působila radostně a harmonicky. Vzápětí se ukázalo, že za to může výrazné zlepšení nálady lorda Narborougha.

„Papá se cítí mnohem lépe,“ zašeptala Verity, která se do Nell zavěsila a vedla ji k pohovce. „Slyšela jsem, jak říká Marcusovi, že špetka nebezpečí člověku vlije do žil život, a vůbec tomu nerozumím. Jaké nebezpečí? Mohl tím snad myslet Marcusovo zranění, ale to mu sotva vlilo život do žil...“

„To tedy opravdu ne,“ souhlasila Nell upřímně.

„Ale u mužů jeden nikdy neví. Třeba se bavili o nebezpečné sázce nebo kohoutích zápasech.“

„Ach, ano,“ souhlasila Verity, jako vždy připravená myslet si o každém jen to nejlepší. „Užila jste si vyjížďku?“

Při večeři bylo u stolu tak živo, že Nell neměla příležitost pohroužit se do vlastních úvah. Pomalu se začínala vyrovnávat se skutečností, že její otec byl popraven. Po celou dobu dospívání si byla v hloubi duše vědoma, že něco je velmi v nepořádku, ale uvědomila si to až nyní. Způsob, jakým otec zemřel, ji vlastně zase tolik nepřekvapil. Když byla ještě tak malá, že takovým věcem nemohla rozumět, někdo něco o otci řekl a informace se Nell nejspíš zasula do podvědomí; ale ani jako dospělá se k ní nechtěla vracet.

Ted' sledovala, jak se lord Narborough baví s Honoríí, a uvažovala, jak by se měl člověk zachovat, když jeho nejlepšího přítele obviní z vraždy a možná i špionáže.

Měl by mu přece pomoci, aby unikl trestu, ne? Ale co když se oběť také řadila mezi vaše přátele, a vy jste navíc přesvědčení, že ten prvý je zrádce? Bylo by nečestné pomoci mu? Nell už poznala, jak choulostivá záležitost je mužská čest.

Po jídle pánové dříve než obvykle vstali od portského a všichni přešli do salonu, kde Honorie preludovala na klavír. Verity se k ní připojila a společně předvedly překrásný jímavý duet. Dokonce i lord Narborough se pro ten večer vzdal vrhcábů.

Potom přesvědčili hraběnku, aby zasedla ke klavíru, Marcus se ale ke zpěvu přemluvit nenechal.

„A co slečna Lathamová?“ otázal se náhle hrabě a obrátil se k Nell, která seděla v potemnělém koutě místnosti. „Nezahrajete nám?“

„Obávám se, že bych to nedokázala, pane.“ Matně si vzpomínala, že v salonu mívali klavír, ale prodali ho jako jednu z prvních věcí. „Ale zpívat umíte?“ nedal se lord Narborough odbýt. „To ano,“ připustila Nell váhavě. „Jenže hlas mám neskolený a už hodně dlouho jsem nezpívala –“ Nezpívala od té doby, co maminka onemocněla. Maminka měla překrásný hlas a podobně hezky zpívala i Ro–salind. Svůj vlastní výkon ovšem Nell nedokázala posoudit.

„Tak to zkuste teď,“ přidala se k manželovi lady Narboroughová.

Nell vstala, nechtělo se jí kazit nevinnou zábavu. „Tak dobře, ale neručím za výsledek. Doufám, že v okolí nezačnou výt psi.“

Na pianu ležel štůsek písňových not. Verity je před Nell rozložila, a ta se mezi nimi se zamyšleně skousnutým rtem snažila najít něco

známého a jednoduchého. „Tak třeba tuhle.“ Nell podala list Honorii, která ho vložila do stojánku na noty a začala hrát předehtu. Nell se zhluboka nadechla, upřela oči na zátiší zavěšené na protější zdi a dala se do zpěvu.

Časně ráno za úsvitu, zpívala panna v údolí.

Ach neopouštěj mě, nezrazuj,

jak mohls tak ranit pannu ubohou?

Vzpomínáš, cos přísahal své Marii, přísahu věrnosti žes jí dal?

Ach, neopouštěj mě...

A tentokrát se k refrénu přidaly také Honorie s Verity a opět zmlkly, aby Nell mohla sama dozpívat žalozpěv panny. Když utichly poslední tóny písně, lady Narboroughová obdivně zatleskala.

Ale když se Nell rozhlédla po místnosti, všimla si, že hrabě na ni zírá, jako by ji vůbec neviděl, ale soustředil se na něco ve veliké dálce. Marcus střelil očima od Nell k otci.

„Otče?“

„Kouzelné, slečno Lathamová, opravdu kouzelné,“ pravil hrabě nakonec, jako by se probudil z transu. „Připomněla jste mi... dávné časy.“ Vstal a obrátil se ke své choti. „Omluvte mě, drahá. Půjdu si, myslím, lehnout.“

Nell ještě asi deset minut vydržela Marcusovy pátravé pohledy, než se sama nechala slyšet: „Jsem dost unavená z vyjížděky. Omluvíte mě laskavě?“

Dávné časy, znělo Nell hlavou, když stoupala do schodů. Píseň, kterou před chvílí zazpívala u klavíru, patřila k matčiným oblíbeným. Podobal se snad její hlas natolik matčinu, že svým zpěvem vyvolala v lordu Narboroughovi zasuté vzpomínky, nebo to byl všechno pouze její výmysl a hrabě se jen zachoval jako starší unavený člověk, jemuž zdraví neslouží zrovna nejlépe?

Marcus ale nebyl unavený ani nemocný. Proč jen jí nedokázal uvěřit, že nechtěla nikomu ublížit a nikdy neměla zlé úmysly? Jeho podezření už v ní nevzbouzela jen obavy, přímo ji bolela. Nell si uvědomila, že touží, aby ji měl Marcus rád a věřil jí. A jakási bláznivá část jejího já, která se vznášela někde mimo skutečnost, si ještě stále

optimisticky vykreslovala, že by se mohla dočkat i něčeho víc, že by ji Marcus mohl... milovat.

Nell se tak zachvěla rukou, až se plamínek svíčky, kterou v ní držela, zatřepetal a zhasl. Zůstala stát na potemnělém odpočívadle a v duchu si opakovala slovo *láska*. Podle všeho jí vážně hrozilo, že se do Marcuse Carlowa osudově zamiluje, a nic šílenějšího už se jí snad ani nemůže stát.

Jsem dcerou popraveného, zneuctěného člověka a nemám ani groš. Zrovna tak bych mohla fantazírovat o tom, že se provdám za krále Měsíce, snažila se Nell vrátit na zem. Jenomže král Měsíce byl nekonečně daleko, toho se nemohla dotknout, nikdy ji s bezstarostnou arogancí nepolíbil a nepřipravil o poslední kousky zdravého rozumu, které jí ještě zbývaly. Král Měsíce s ní nespál v jedné posteli, takže nevěděla, jak vypadá čerstvě po probuzení, kdy se mu štíhlá tvář modrá ranním strništěm.

Nell si uvědomila, že nemůže nikdy Carlowovým prozradit, co je zač. Ne proto, že by se obávala jejich hněvu nebo výčitek, ale protože by nesnesla pohled na Marcusův výraz, až by zjistil, že ho vždycky podváděla; nedokázala by čelit jeho konečnému odmítnutí.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

17. ledna

Bylo to už dvanáct dní, kdy se Nell převrátil svět vzhůru nohama, téměř dva týdny od chvíle, kdy poprvé uviděla Marcuse Carlowa a on jí sebral srdce. Nell vyšla ze salonku, kde se podávala snídaně, a usmála se na Trevora, který upravoval otočný kalendář na stolku v hale. Sama nechápala, kde se v ní bere takový klid.

Jak to, že se jí její vnitřní boj neodráží ve tváři? Z nějakého záhadného důvodu dokázala fungovat, aniž si na ni všichni ukazovali prstem, že je domýšlivá, hloupá a bláznivě zamilovaná ženská, která si nemá co myslet, že by jí muž jako vikomt Stanegate mohl její city někdy oplácet.

„Dobré ráno, slečno Lathamová. Přes noc zesílil mráz,“ poznamenal lokaj a ještě urovnal kalendář i stříbrný tácek na dopisy. „Je opravdu zima, a jestli se chytáte na procházku –“

Venku se ozval dusot koňských kopyt a lokaj se vrhl ke dveřím. „Omluvte mě, slečno Lathamová.“

„Kdo je to?“ Hned za Nell se ze salonku vynořila Honorie s nezbytným módním časopisem v ruce a odřízla Nell ústupovou cestu. Carlowovi možná dokázali přenést přes srdce, že v domě hostí kloboučnici, ale představovat ji svým známým určitě netoužili.

„Nevím,“ odpověděla Nell, zatímco Trevor už otvíral dveře, v nichž se objevila zachumlaná beztvará postava, a když ze sebe shodila objemný cestovní plášť, objevil se štíhlý elegantní muž, kterému nejspíš ještě nebylo padesát.

„Lord Keddinton,“ zvolala Honorie s úsměvem, avšak bez výraznějšího nadšení. „Vybral jste si na návštěvu velice chladný den, pane. Řekla bych, že papá je v pracovně.“

„Kmotříčku!“ Verity pána přivítala s neskrývanou radostí. „Kde se tu berete?“

„Mé milé dívky.“ Pán políbil Verity na tvář a usmál se na Honorii, poněkud déle spočinul pohledem na Nell. „Včera odpoledne jsem přijel z města a zůstal jsem přes noc u přátel v Berkhamstedu. Musím s vaším otcem ještě vyřídit nějakou drobnou obchodní záležitost, než budu pokračovat dál na jih.“

„Jen jestli přestane sněžit. Jinak u nás budete muset zůstat, což by bylo úžasné,“ prohlásila Verity. „Ach, promiňte, dočista jsem se zapomněla! Nell, tohle je můj kmotr Robert Veryan, vikomt Keddinton. Kmotříčku, slečna Lathamová je u nás na návštěvě.“

Nell vysekla ucházející poklonu.

„Dobrý den, pane.“

„Dobrý den, slečno Lathamová. Vybrala jste si k pobytu na venkově chladný měsíc,“ usmál se Veryan a následoval lokaje přes halu do pracovny.

„To je ale milé překvapení,“ radovala se Verity. „Jenom škoda, že se kmotříček určitě dlouho nezdrží. Cesty v tomhle mrazu musejí být špatné.“ Usadila se u krbu s vyšívacím rámečkem a začala třídit hedvábička. „Umíte se hezky klanět, Nell. Nevěděla jsem, že se kloboučnice něco takového učí.“ Verity si najednou uvědomila, jak byla netaktní, a celá zrůžověla.

„Máte pravdu, kloboučnice to nepotřebují,“ přitakala Nell jakoby nic, aby rozptýlila Veritiny rozpaky. „Ale naučila jsem se, jak se správně klanět, když... Víte, nebyli jsme na tom vždycky tak zle,“ dokončila suše.

Honorie odložila časopis, ve kterém jako obvykle hledala ty nejodvážnější modely, záruku další vášnivé debaty s matkou při příští společné návštěvě modistky. „Divily jsme se, odkud máte své vychování, způsoby a vybranou mluvu, ale mamá nám řekla, abychom se neptaly, protože je to netaktní.“

„A to také je,“ pípla Verity, ještě celá růžová.

„Vyrostla jsem celkem v pohodlí,“ řekla Nell. „Jenomže pak maminka onemocněla a – zkrátka peníze se rozkutálely, takže jsem musela začít pracovat, abych se uživila.“

„Škoda že nemáte titul,“ napadlo Honorii, která si nevšímalá, jak se na ni Verity mračí. „Protože pak byste si mohla otevřít vlastní

kloboučnictví. Dělá to tak spousta francouzských aristokratek a je to opravdové *terno*.“

Ale já mám titul, pomyslela si Nell a až ji to polekalo. *Nebo jsem alespoň měla, než nám ho odebrali. Lady Helena Wardaleová.* Nevzpomínala si, že by ho kdy použila. Tahle lady byla někdo jiný, někdy dávno.

„I kdybych titul měla, nemám žádné peníze,“ odtušila Nell a snažila se, aby její hlas zněl odlehčené. „Než si člověk otevře obchod, musí do něj hodně investovat. Musela bych si najmout místnosti, nakoupit materiál a vybavení, najmout děvčata na práci, rozeslat inzeráty...“

„To asi bude drahé,“ řekla Verity a zapíchla jehlu do hedvábí. „Ale třeba začne Marcus k vám do obchodu posílat svou novou milenkou a vaše zaměstnavatelka vám bude tak vděčná, že vám zvýší plat.“

Honorie se rozesmála. „Tedy Verity! V životě by mě nenapadlo, že tě uslyším mluvit o takových věcech.“

„Určitě má nějakou novou,“ odsekla jí sestra. „A milenky jsou přece drahé, co říkáte, Nell?“

„To já nemůžu vědět,“ řekla Nell rázně, až Verity zmlkla a znovu se začervenala. Také Nell hořely tváře a raději se sklonila ke košíčku s šitím a začala rozmotávat klubíčko modrého hedvábí. Prožila si okamžik šílenství, kdy byla v pokušení stát se Marcusovou milenkou, odhodit svoje zásady a vychování a bezhlavě se vrhnout do života v polosvětě. Pro peníze. Nebo už snad tehdy začínala být do Marcuse zamilovaná a jen si to neuvědomovala?

„Zatraceně!“ Marcus sebou trhl, když jeho otec uhodil pěstí do stolu, až kalamář nebezpečně poskočil. „Chcete říct, že Wardale byl nevinný? Že jsem pomohl na smrt nevinnému člověku?“

„Ovšemže ne, drahý Carlowe,“ těšil ho Veryan. „Jenom jsem se ptal, jestli jste pomysleli ještě na něco dalšího, cokoliv, co by mohlo vysvětlit současné útoky. Byla to jenom spekulace. Nezapomínejte, že když jsem vás navštívil v Londýně, o ničem takovém jste nemluvili – provaz byl kanadský žertík a Stanegateovo zranění důsledek srážky s lapkou, nic víc. Přiznám se, že když jsem dostal váš dopis, dočista mě

to omráčilo, a nemám ve věci o moc jasněji ani teď. Ten člověk samozřejmě byl vinen, ale to ještě neznamená, že si někdo nemůže myslet opak. Jestli si vzpomínáte, probírali jsme to už před Vánocemi, a tehdy jste tak rozohněný nebyl.“

„To zní, jako byste doufal ve Wardaleovu nevinu,“ ucedil hrabě a sklesl zpátky do křesla. Ruce, jimiž svíral vyřezávané područky, se mu viditelně trásly. Marcus vstal, nalil do sklenice brandy a postavil mu ji k ruce.

„Část mého já by si přála, aby tomu tak bylo. Will Wardale byl můj nejlepší přítel, pro boha živého. Ale jestli byl bez viny, pak se k tehdejší vraždě a zradě přidává ještě nespravedlnost.“

„Cesty musí být hodně špatné,“ poznamenal Marcus do ticha, které následovalo po výroku lorda Narbrougha. „Zdá se, že přituhuje.“ Veryan na něj vrhl pronikavý pohled a Marcus téměř neznatelně ukázal hlavou ke dveřím.

„O ano, ovšem. Raději bych měl vyrazit,“ zareagoval Veryan. Byl tak pohotový, že mu člověk nikdy nemusel nic naznačovat dvakrát.

„Skoda.“ Marcus ho neoblomně vmanévroval ke dveřím. „Bylo by nám potěšením, kdybyste mohl zůstat na oběd, ale mamá to pochopí.“

„Možná jindy.“ Veryan se ještě ohlédl po svém starém příteli. „Pověřil jsem Gregsona, svého důvěrného sekretáře, aby se prohrabal starými složkami, zatímco budu pryč. Je to schopný mladý muž, uvidíme, na co přijde. Proucím se, Carlowe.“

Vikomt se zastavil v bezpečné vzdálenosti od zavřených dveří pracovny. „Ta záležitost vašemu otci vůbec nesvědčí, vidíte? Ještě že jsme ten jeho výlev slyšeli jen my dva, jinak by si ho někdo mohl mylně vykládat jako projev špatného svědomí.“

„Zatraceně, Veryane!“

„Řekl jsem *mylně* vykládat,“ prohlásil starší muž klidně. „Nechcete mi k tomu říct ještě něco?“

„Možná.“ Marcus otevřel dveře do knihovny a pokynul Veryanovi, aby vstoupil. „Doufal jsem, že ho to všechno spíš probudí k životu, ale připomínka, že by ohledně Wardaleovy viny mohly existovat nějaké pochybnosti, ho těžce zasáhla.“

„Takže co dál tu máme?“ Veryan došel ke globusu a roztočil ho, dlouhým prstem přejížděl po světadílech jako vládce, který hodlá rozšířit svá území. „Nesouvisí to nějak s tou okouzující mladou dámou, kterou jsem hned po příjezdu náhodou potkal v hale?“

„Myslíte slečnu Lathamovou? Ta doručila balíček, který celou tuhle kalvárii uvedl do pohybu.“

„Člověka napadne, jestli snad také nevlastní pistoli.“

„To samozřejmě ne,“ ujistil ho Marcus. Důvěřoval Veryanovi, ale totožnost střelce, který ho zranil – což mohl být i hrdelní zločin – nehodlal prozradit nikomu mimo rodinu.

„Ne. Ovšem.“ Veryan, zjevně zaujatý hranicemi Ruska, ani nepozvedl hlavu. „Tak tedy tajemná mladá dáma?“

„Je kloboučnice, a to je ověřené. Tvrdí, že muž, který poslal balíček, jen využil její zaměstnavatelku, aby zajistila dodání zásilky.“

„Může být.“

„Ale ona něco skrývá,“ pronesl Marcus napůl pro sebe. „Chci věřit, že mi říká pravdu, a přece to nedokážu.“

„Pak spoléhejte na intuici,“ řekl Veryan a náhle vzhlédl. „U podezřelých mužů lze použít známé metody, jak z nich dostat pravdu, i když některé z nich jsou bohužel poněkud drsné. U žen člověk musí být poněkud... šetrnější.“ Veryan se usmál neveselým úsměvem.

Marcus se díval za odjíždějícím Veryanovým kočárem a v ústech cítil nepříjemnou pachut'. Vikomtův zaobalený návrh, aby Marcus Nell svedl a pak z ní dostal pravdu, až příliš souzněl s jeho vlastními tužbami. Měl pocit, jako by Nell svým způsobem zradil, když o ní mluvil s jiným mužem, a bál se, že sám před mistrem špionáže odhalil až příliš ze svých myšlenek.

V duchu si za to vyčinił a zamířil zpátky do pracovny, odhodlaný odvrátit svoji i otcovu pozornost od nepříjemné záhady tím, že proberou, jak vyřešit situaci na některých loukách na panství, které byly podmáčené.

Nell seděla u okna, rukama si pevně objímala kolena a hleděla do sluncem prozářeného dne. Jinovatkou ozdobený svět jiskřil, nedotčený, až na stopy kočáru lorda Keddintona na příjezdové cestě.

Celé to místo působilo poklidně, bylo krásné a dávalo člověku pocit bezpečí. Ona sama kdysi mívala takový domov, ale jeho jistota byla vystavěna na písku.

„Krása, vidíte?“ ozval se jí pojednou za zády hluboký hlas, až Nell nadskočila. *Marcus*.

„Ano, v Londýně se sníh a námraza rychle promění ve špinavou břečku,“ souhlasila Nell, aniž se ohlédla.

„Nechtěla byste se se mnou projet ve voze?“

To už se Nell otočila, nejdřív si ale pečlivě uhladila sukně, aby jí kotníky zůstaly cudně zakryté. Sotva to však udělala, musela se sama sobě v duchu vysmát. Vždyť s tímhle pánem ležela v posteli a měla na sobě jen noční košili, u všech všudy! Tady už o žádné kotníky nešlo.

„Líbí se vám ten nápad?“ *Marcus* si předtím všiml jejího úsměvu, nechápal ale, proč se Nell červená.

„A není půda pro koně příliš tvrdá?“ Nell uvažovala, co jeho nabídka asi tak znamená. Má to být další pokus o smír, nebo jen záminka k výsledku?

„Když půjdou krokem, tak ne. Nedaleko odsud je kousek lesa, na kterém se s otcem nemůžeme shodnout. On by ho chtěl vykácet celý, já myslím, že by se měl jenom prořezat. Bylo by užitečné ještě se tam podívat a rád se nadýchám čerstvého vzduchu.“ Když Neil neodpověděla, nejistá, co na to má říct, dodal *Marcus* ještě: „A potěším se vaší společností, samozřejmě.“

„Děkuju, bylo by to příjemné, jestli budete tak hodný a počkáte na mě, jen co si vezmu kabát a vysoké boty.“

„A půjčte si rukávník!“ zavolal za ní *Marcus*, když už utíkala nahoru po schodech. Melancholie ji opustila a náhle se jí zmocnil pocit radosti. Ačkoliv dům ve skutečnosti nebyl nedobytnou pevností a lidé v něm nebyli její vlastní rodina, stejně si tu Neil připadala jako ve snu a chtěla si ho užít, dokud ještě trvá. Navíc ji opět čekaly chvilky strávené s *Marcusem* o samotě, a to bylo potěšení, z kterého šel až strach.

„Jste nějak zamlklá,“ poznamenal Marcus, když jeho otevřený sportovní kočár už nějakou tu chvíli kodrcal po cestě. „Nebo snad pod všemi těmi vrstvami nemůžete mluvit?“

Neil byla zabalená ve svém kabátě, přes kolena měla pléd, kolem krku šálu a na klíně Honoriin ohromný rukávník, který vypadal jako chundelatý pes. Kožešinový klobouk, který s rukávníkem ladil, jí padal skoro až na nos, musela tedy zaklonit hlavu, aby na Marcuse viděla.

„Nemůžu odtrhnout oči od té krásy kolem,“ vysvětlila mu. „Je to jako rozsvícená manéž.“

„Vy jste někdy byla v cirkusu?“

Nell se rozhodla, že se nebude pořád tak úzkostně hlídat. Vždyť i kloboučnice se může někdy podívat do j cirkusu. „Ach ano. Samozřejmě jenom párkrát.“ Když s maminkou prodali skromnou vilu a začali v Londýně j bydlet v najatých pokojích, měli nějakou dobu dost peněz, aby si občas udělali radost. Nell si pamatovala na záři světel, akrobaty a bílé koně.

„Co vaše hlava? Už je to lepší?“ zeptal se Marcus, když Nell nepokračovala v hovoru.

„Ano, děkuju. Jste dobrý doktor.“

„To vůbec ne. Ale jsem rád, že jste v pořádku. Trápilo mě svědomí, že jsem netrval na tom, abychom poslali pro doktora.“

„Nejspíš mám tvrdou hlavu,“ zažertovala Nell a dívala se, jak jí z úst vycházejí obláčky páry.

„Měla jste štěstí, že vás nezabil,“ poznamenal Marcus zlostně.

„Jak ten lotr mohl uhodit ženu?“

„Třeba nevěděl, že jsem žena,“ pokusila se Nell o vysvětlení. „Svíčka mi zhasla skoro okamžitě. Ale abyste tomu uvěřil, musel byste uznat, že s ním nejsem spřažená.“

„Já to uznávám.“ Koně se najednou dali do klusu a Marcus nekompromisně přitáhl opratě.

„Ale ještě pořád mi nevěříte.“

„Dejte mi slovo, Nell, že přede mnou nic neskrýváte, a uvěřím vám.“ Rozhostilo se ticho, zatímco Nell bojovala se svým svědomím.

Stačili vyjet z parku a zajet do lesa, než Marcus řekl: „Myslel jsem si to. Nedůvěřujete mi stejně, jako já nedůvěřuju vám.“

„Nemůžu vám svěřit svoje tajemství, ale nelžu vám,“ prohlásila Nell trpce. „Připusťte aspoň to.“ Nell po Marcusovi toužila, toužila po jeho důvěře a, což by –

lo nemožné, po jeho lásce. Sama chtěla věřit, že se jeho otec nedopustil žádné křivdy, že se řídil jen svým svědomím a smyslem pro čest. Ráda by věřila, že její vlastní tatínek byl nevinný a věrný. Při tom všem si uvědomovala, že touží po modrém z nebe.

Zavrtěla se na sedadle, pod silným plédem byla neohrabaná a narazila Marcusovi kolenem o koleno.

„Marcusi –“ začala, aniž věděla, co chce vlastně říct. Slova se jí zadrhla v hrdle, když v nestřeženém okamžiku zahlédla jeho tvář a uviděla v ní známky bolesti, vnitřního boje a – touhy. Uvědomila si, že pro Marcuse, který se tak usilovně snaží chránit svou rodinu, není věc o nic snazší než pro ni samu.

„Marcusi,“ zopakovala Nell a Marcus mlaskl na koně a pohlédl jí do očí. Ani jeden už nepromluvili, jen obláčky páry prozrazovaly, jak se jim zrychlil dech. Nell se na závrtný zlomek okamžiku zastavilo srdce.

Dojeli k místu, kde se cesta větvila. Marcus beze slova zabočil vzhůru do kopce a koně začali namáhavě stoupat. Po pár minutách vyjeli na mýtinu, odkud byl mezi okolními stromy výhled do údolí. Na okraji mýtiny stála zády k lesu zvláštní věžovitá stavba ze štípané břidlice, cimbuří už se trochu drolilo, jediné okno a dveře směřovaly k západu.

„To je náš letohrádek,“ řekl Marcus a zajel s koňmi pod přístřešek po straně věže. „Pořádáme tu pikniky skoro po celý rok.“

Bez vysvětlení pomohl Nell vystoupit, přehodil přes koně příkrývky a natáhl se k příčnému trámu nade dveřmi pro klíč. Nell ho s bušícím srdcem následovala středověce působícím portálem do kouzelné, ale vymrzlé místnosti v pseudogotickém stylu, s kamennou podlahou, klenutým stropem a krbem. Veškeré zařízení tvořily železem pobité truhly a jednoduše tesané stoly se židlemi.

Nell došla k oknu a otřela ojíňenou skleněnou tabulku. „Je tu tak hezky čisto...“ poznamenala. Potřebovala něco říct, cokoliv.

„Jak jsem říkal, hodně to tu využíváme.“ Marcus klečel před krbem a stavěl hraničku z chrástí a polínek, která byla narovnaná opodál. Za chvíli už v krbu vesele plápolal oheň. Nell stála a dívala se, jak Marcus pracuje. Hlavu měl skloněnou a Nell toužila dotknout se kůže mezi konečky jeho vlasů a límcem. Připadalo jí, že se v místnosti najednou udělalo teplo, daleko větší, než jaké by člověk čekal od čerstvě zažehnutého ohně.

Když Marcus vstal a otočil se k ní, Nell zjistila, že se jí nedostává slov, na mysli jí nevytanula jediná otázka. Věděla, proč tam chce být a proč ji tam Marcus zavedl. A také si byla jistá, že kdyby se otočila a šla pryč, nechal by ji odejít.

Odložila rukávník a klobouk na stůl a rozvázala si šálu. Když si stahovala rukavičky, ruce se jí kupodivu vůbec netřáslly. Věděla, že Marcuse miluje. Toužila po něm a měla už po krk své věčné samoty. Věděla, že románěk dlouho nepotrvá, že jakmile se jí Marcus nabaží, už o ni nebude víckrát stát. Nevyznala se v umění lásky, neměla žádnou zkušenost, kterou by mohla nabídnout v milování zběhlému muži. Díky tomu, co ji potkalo, určitě bude v jeho náruči strnulá a neohrabaná, ať by se sebevíc snažila uvolnit. Ale alespoň projednou pozná, jaké to je objímat se s mužem se vzájemnou touhou a vášní, a ta vzpomínka ji bude provázet po zbytek života v osamění.

Marcus zvedl víko jedné truhly a vyndal z ní polštáře a přikrývky, z nichž před krbem upravil jakési improvizované lůžko, potom si pomalu, s pohledem upřeným na Nell, začal rozepínat kabát.

Nell ho napodobila a za chvíli visely oba jejich kabáty přes židli. Pak si Nell rozvázala tkanice svých pevných bot, posadila se a pomohla Marcusovi z naleštěných holínek. Marcus měl na sobě víc oblečení než ona, ale to jeho se dalo snáze svléknout – hbitě se zbavil saka, vesty i vázanky, zatímco Nell ještě zápasila s knoflíčky na živůtku.

Marcus k ní přistoupil, dovedl ji blíž k ohni a vzal ji za ruce s netrpělivé prsty.

„Nell.“ Marcus si klekl, stáhl ji s sebou a přehodil jí přes ramena příkrývku. „Neměj strach.“

Nell zavrtěla hlavou na znamení, že jeho se rozhodně nebojí. Rozepnula mu košili a vsunula pod ni ruce. Když mu přejela dlaněmi po rozpálené hladké kůži na žebrech, vydral se mu z hrdla zvuk, který zněl téměř jako vzlyk.

Nell mu košili netrpělivě shrnula z ramen a opět uviděla jeho krásné tělo, které krátce zahlédla v kočáře onoho strašného večera, kdy ho postřelila. Na rameni měl stále ještě jednoduchý obvaz, modřiny vybledly, bělavé jizvy ale bylo stále ještě vidět.

„Co se ti to stalo?“ dotkla se jich Nell lehce prsty.

„Když mi bylo osmnáct, spadl jsem z koně do čerstvě ostříhaného živého plotu, kde byly ostré větve.“

„Ach.“ Nell mu přitiskla na jizvy dlaně, jako by chtěla utišit dávnou bolest. Pak mu pohládila tmavé chloupky rašící kolem bradavek a obtáhla prstem linku klíční kosti a brady s dolíčkem. „Ty se nemračíš...“

„Ne, teď zrovna ne,“ usmál se na ni Marcus. Nehýbal se a nechal ji, ať pozvolna zkoumá jeho tělo a odvažuje se krůček po krůčku dál, jako by chápal, že se

Nell potřebuje ujistit, že je to opravdu on, a ne násilník z jejích nejčernějších snů.

„Smím?“ dotkl se po chvíli knoflíčků na jejích šatech a Nell rázně přikývla. Tělo jí přímo hrálo vzrušením. „Ach Nell,“ vydechl Marcus, když se mu ukázalo její nahé rameno a poodhalila se křivka ňader. Přímo se na ní pásl očima, Nell však dostala strach, že je u svých milenek zvyklý na hedvábné prádélko s krajkami, a její sepraná bavlněná košilka v něm asi příliš vášně neroznítí. Nejisté se po sobě podívala.

„Nell,“ zamumlal Marcus, jako by jí četl myšlenky, „mohla bys být oblečená třeba v pytlí od mouky, a stejně bys byla překrásná.“

„Ach.“ Nell cítila, jak se červená, tentokrát to však bylo radostí a najednou se cítila mnohem jistější. Rázně si rozvázala stužku ve výstřihu. „Nevím, co mám dělat,“ pípala.

„Já to vím,“ řekl Marcus a shrnul jí ramínka. „Věř mi, Nell.“

„Ano,“ vydechla mu do vlasů, když se sklonil a políbil ji v místě, kde jí končil korzet. „Ách!“ Marcus vklouzl jazykem pod kostici a olízl jí bradavku. „Ach ano.“

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Marcus podle všeho nepotřeboval žádné povzbuzování, což bylo štěstí, protože Nell stejně neměla jasnou představu, co by měla dělat. Cítila jen, že moc potřebuje to, co Marcus dělá jí, a že by toho mělo být ještě víc a nemělo by to nikdy skončit.

Najednou ležela v polštářích, na kůži cítila teplo ohně i chlad vanoucí místností, dotek Marcusova těla a nepředvídatelné hlazení jeho dlaní.

Pak na ni nalehl větší vahou a Nell se málem zmocnila panika, ale když ji začal líbat, vzdala se mu a proběhlo jí úlevné zachvění. Ujistila se, že je s ní opravdu Marcus, a všechno bylo rázem v pořádku. Jeho ústa už pro ni začínala být známá, znala jejich chuť, dráždivě ostré zuby, dobyvačný jazyk. Nell sebrala odvalu, na oplátku ho něžně kousla do spodního rtu a pustila se jazykem do dosud utajených zákoutí jeho úst.

Marcus se opřel o loket a Nell, ještě celá omámená polibkem, ucítila, jak ji volnou rukou hladí po vnitřní straně nahého stehna, až doputoval do vlahého tepla v místě, kde se jí stehna stýkala, a začal ji jemně laskat.

Nell zalapala po dechu. „Marcusi.“

„Chceš, abych přestal?“ Ruka mu strnula s prsty vpletenými do zvlhlých kudrlinek.

„Ne! Já jenom – ty – *ach!*“ Marcus sjel jedním prstem hlouběji, rozhrnul jemné záhyby a vklouzl do ní a Nell cítila, jak se jí sama od sebe zvedají kolena, a jen se víc a víc tiskla k Marcusově dlani.

Instinktivně se snažila najít jeho sídlo vášně, ale protože jí v cestě stály zapnuté kalhoty, sevřela jen roztaženými prsty pevnou oblínu. „*Nell,*“ zasténal Marcus, posadil se a volnou rukou si začal kalhoty netrpělivě rozepínat, aby se mu dostalo kýžené svobody.

Vzápětí Nell ucítila v dlani žár jeho erekce. Zaváhala, bála se ho sevřít, dokud ji Marcus nevzal za ruku a neukázal jí, co potřebuje. Nell se pak prohnula do oblouku, celá roztoužená se mu otevřela a Marcus se jí vtiskl mezi kolena. Její spodnička nevydržela nápor propletených

těl a roztrhla se. Konečně Nell, ležící ve spleti napůl vysvlečených šatů, ucítila, že do ní Marcus začíná vstupovat. Přerývaně se nadechla, celá rozechvělá, co bude dál. A Marcus najednou přestal.

„Marcusí?“ Nell otevřela oči. Marcus na ni hleděl s pootevřenými rty, ve tváři napjatý výraz, oči potemnělé. Polkl, až mu poskočil ohryzek a po hrdle mu stekl čůrek potu.

„Ne,“ procedil mezi sevřenými zuby. „Ne.“ Přetočil se na stranu, sedl si a opřel se čelem o pokrčená kolena. „Zatraceně, tohle já nemůžu. S tebou ne.“

Nell se také posadila, ani nevěděla, jak to dokázala. Marcus ucukl, když mu položila dlaň na rameno. „Co se děje? Udělala jsem něco –“

„Ty za nic nemůžeš. Vůbec za nic. Toužím po tobě a býval bych se s tebou pomiloval, a to právě není v pořádku. Ty jsi dáma, Nell, a já bych z tebe udělal kurtizánu.“

„Kdysi, kdyby se věci vyvíjely jinak, jsem mohla být urozenou dámou. Jenomže teď jsem kloboučnice a tak jako tak jsem odepsaná,“ vysoukala ze sebe Nell a nějak dokázala, že se jí netřásl hlas. Přehodila si příkrývku přes ramena a snažila se sama sebe přesvědčit, že to, co ji rozechvívá, je zima.

„Odepsaná?“ Marcus vzhlédl a trpce se usmál. „Nic takového, ty rozhodně nejsi odepsaná, Nell. Někdo se na tobě dopustil násilí, přinutil tě. To já bych tě zničil, kdybych s tebou provedl, co jsem měl v úmyslu. Udělal bych z tebe svou milenku. A z toho není cesty zpět.“

Marcus tudíž nežertoval, když onehdy Nell nabízel, aby se stala jeho milostnicí. Natolik po ní toužil. Ale dokázal nepropadnout vášni, která jím zmítala – tak moc mu na ní záleželo. Jestli to vnímal takhle –

„Co tedy ke mně cítíš?“ zašeptala Nell.

Marcus zachytil její pohled, sám měl oči temné jako nebe před bouří a zračila se v nich, aspoň tak to Nell připadalo, bezmocná zlost. „Co cítím? Chci tě, toužím po tobě. Pochybuješ snad o tom?“

„Ne,“ špitla Nell a srdce jí usedalo. Co asi tak mohla čekat, že řekne? Že ji požádá o ruku? Vyzná lásku? Vždyť pro Marcuse Carlowa, vikomta Stanegatea, byla jen padlou dámou – v každém smyslu toho slova. Samozřejmě jí nemohl nabídnout víc než dočasnou podporu.

A co kdyby přišel na to, kým Nell doopravdy je, že alespoň rodem je si s ním rovna? Co by se stalo pak? Nezměnilo by se vůbec nic, Marcus by si jen uvědomil, že o vlasek unikl skandálnímu svazku s dcerou muže, který byl odsouzen za vlastizradu a vraždu. A dozvěděl by se všechny důsledky tajemství, které před ním skrývala.

„Je mi to líto.“ Marcus vstal a zastrčil si košili zpátky do kalhot. „Neměl jsem dopustit, aby to zašlo takhle daleko. Víím, že nejsi v situaci, kdy by ses mi mohla stavět na odpor.“

Nell se podívala po svém pomuchlaném a napůl svlečeném oblečení. Dala se do ní zima, krev se jí usadila a ani oheň už tolik nehřál. S chladem přišla zlost. Nell se zlobila především na sebe, a z toho se ani nemohla vykřičet.

Když se Marcus odvrátil, aby si sebral boty, vyškrábala se na nohy, protřepala si sukně, natáhla si živůtek a rázně začala zapínat knoflíčky.

„Nejspíš máš za to, že bych ti měla být vděčná, že?“ otázala se Nell příkře, až se Marcus překvapeně otočil, holínku v ruce.

„Vděčná? To ne. Podle mého názoru si měl jeden z nás zachovat chladnou hlavu a zbylo to na mě,“ prohlásil trpce.

„A co jestli by mě těšilo být tvou milenkou?“ nedala se Nell a dál zápolila s nepoddajnými knoflíčky. Marcus jí neodpověděl, ale s pochmurným výrazem se posadil a začal si natahovat boty. „No ovšem,“ pokračovala Nell, „když se urozená žena dostane do těžkostí, měla by složit ruce do klína a tiše vyhladovět k smrti. To by se považovalo za společensky přijatelné.“

„Zatraceně!“ Marcus praštil holínkou o kamennou podlahu. „Chceš snad říct, že bys opravdu byla ochotna stát se mojí milenkou? Kdybych ti to chladnokrevně navrhl jako obchodní záležitost, místo toho, abychom se nechali takhle unést?“

„Patrně ano.“ Nell si zapnula šaty až ke krku. „Zdá se, že jsi dobrý milovník, což by určitě byl bonus – tedy ne že bych měla mnoho zkušeností na srovnávání, samozřejmě.“

„Děkuju pěkně.“ Marcus třepí vázankou a protáhl si ji mezi prsty. „Je pravda, že jen zřídka dostávám v téhle oblasti stížnosti.“

„To tedy máš být na co pyšný. Ostatně cvičení dělá mistra, jak známo.“ Nell se rozhlédla po svých botách, zahlédla je pod stolem, posadila se a začala se obouvat. „Vydělávat si na živobytí tím, že bych se ti podvolila, by určitě bylo mnohem příjemnější než si s bolavými zády kazit oči nad klobouky, za které dostanu pár pencí.“

„Já nestojím o to, aby se mi milenky podvolovaly! Ztraceně už!“ Marcus si jen tak halabala uvázal vázanku a její konce si zastrčil pod vestu. „A dovol, abych ti připomněl, že milenky obvykle špatně končívaly, když jejich krása povadne.“

„Pokud jsou šetrné, tak ne,“ odsekla Nell. „Připadá mi to jako každé jiné podnikání. Člověk se stará o své výrobní prostředky, účtuje si za ně dobrou cenu a výtěžek rozumně investuje.“ Nell samotnou až zděsilo, že jí takový způsob života najednou nepřipadal až tak nepřijatelný. Tedy samozřejmě za předpokladu, že by se dokázala nezamilovat.

„Přestaň s takovými nesmysly.“ Marcus už se dál neovládl, odhodil kabát, do něhož se právě chystal obléknout, a vzal Nell za obě ruce. „Ty nic takového neuděláš.“ Vzájemně se probodávali očima. „Nemáš tušení, o čem mluvíš, nebo jaká nebezpečí s tím souvisejí.“

„Povídáčky.“

„Tak tedy dobrá. Zařídím ti vlastní obchod. Kloboučnictví, krejčovství, galanterii. Něco takového. To aspoň bude bezpečné.“

„Proč bys to dělal?“ chtěla vědět Nell. „Nic mi nedlužíš. V takovém případě bych se ale já stala tvou dlužnicí. Jako milenka bych ti aspoň dávala něco na oplátku. Přece jen mám nějakou hrdost, věř nebo nevěř.“

„A je to taky v podstatě to jediné, co máš, kruci,“ procedil Marcus mezi zuby.

Oběma jimi teď už cloumal vztek a Nell nedokázala přijít na to, proč vlastně, tedy kromě toho, že jí tělo vibrovalo neukojenou touhou a muž, do něhož se zamilovala, jí dával kázání. Navíc měl nejspíš pravdu, což její raněné city ještě víc rozdíralo.

„Vrátím se do Londýna a začnu si hledat ochránce. Asi to bude vyžadovat menší změnu šatníku, ale mám nějaké úspory.“

„Jestli máš na mysli movitého ochránce, tak na to ti úspory švadleny stačit nebudou,“ poznamenal Marcus a ušklíbl se, až měla Nell sto chutí ho uhodit. „Šaty, boty, vějíře, parfémy. Kadeřnice, služebná... musíš se ukazovat na správných místech, projíždět se kočárem v parcích.“

„Vidím, že se vyznáš,“ pravila Nell sladce. „To si k tobě budu chodit pro radu. Nechtěl bys do mě investovat?“

Marcus jí pustil ruce, jako by ho uškla. „Tím bych se, drahá, stal tvým pasákem,“ prohlásil mrazivě. „A vzhledem k tomu, že bys potřebovala pár lekcí v milování, než by se z tebe stala dobrá investice, myslím, že bych zatím tímto podnikem neriskoval svoje společenské postavení.“

„Ty –“ Nell na sebe hodila kabát, narazila si na hlavu klobouk, a když si chvatně natáhla rukavice, zabalila se do šály a popadla rukávník, vyrazila ze dveří.

„Nell, vrať se!“

„Nevrátím! Jdu pěšky,“ odsekla Nell přes rameno, zamířila k pěšině mezi stromy, která vedla k domu, a nevšímala si pestrého slovníku, jakým ji Marcus zpovzdálí častoval.

Chvíli si myslela, že se Marcus vydá za ní, ale po pár minutách zaslechla dusot kopyt na tvrdé zemi a mezi stromy zahlédla kočár. vzdaloval se rychlostí, jaká byla na zmrzlé půdě mírně řečeno nerozumná.

Nell ucítila, jak jí po tvářích tečou horké slzy. Odhodila rukávník a šál na pařez a vysmrkala se. Když si zase navlékala rukavice a oklepávala námrazu a větvičky z rukávníku, říkala si, že v takovém mrazu by oči slzely každému. Úplně každému.

Když došla k domu, cítila Nell, že je v obličeji celá zrudlá tělesnou námahou a mrazem, nohy měla jako kusy ledu a vlasy, které si ve spěchu nacpala pod kožešinový klobouk, jí zpod něj visely ve zplihlých pramenech. Alespoň už ale byla klidnější. Svižnou chůzí z ní podle všeho vyprchalo napětí ze sexuálního neuspokojení i špatná nálada. Netušila ovšem, co asi tak řekne Marcusovi, až ho zase uvidí.

„Děkuju, Andrewesi.“ Lokaj ji uvedl do haly, ve které stál kufr a řada dalších zavazadel. Patrně dorazil nový host. Přes židli byl přehozený cestovní plášť a bylo slyšet Veritin vzrušený hlas.

„Další návštěva?“ odvážila se Nell zeptat.

„Přijel poručík Carlow,“ zazubil se lokaj. „Vzácný pan Hal. Zranění už se mu hojí, tak ho poslali domů na dovolenou.“ Z přijímacího salonu se ozval výbuch dívčího smíchu a lokaj se usmál ještě radostněji. „Mladé dámy jsou velmi potěšené, že ho zase vidí, jak se jistě dovedete představit, slečno.“

„Půjdu se nahoru převléknout,“ řekla Nell a mrkla oknem ven. Marcusův kočár nebylo nikde vidět. „Rodina jistě bude chtít být nějaký čas nerušeně pohromadě. Mohl byste mi, prosím, nechat nahoru poslat trochu čaje, Andrewesi?“

Ani ne před dvěma týdny jsem si nabírala vodu do konvice z vědra na schodišti, a teď si nadutě objednávám svačinku u lokaje v livreji, pomyslela si Nell, když šlapala do schodů. Uvažovala, jestli by vážně byla ochotná stát se padlou ženou, jen aby se udržela v takovém přepychu. Přiznala si, že v jednu chvíli možná ano, což bylo dost ponižující. Svým způsobem však své slabosti nedokázala upřímně litovat, když byl mužem, o něhož se jednalo, Marcus.

Přepych se jevil ještě lákavější, když se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupila nejen služebná s podnosem, ale za ní ještě další dva sloužící se džbány plnými horké vody. „Andrewesovi se zdálo, že jste trochu prokřehlá, slečno,“ řekla Miriam a protřepala Nellin kabát, zatímco se z převlékárny ozývalo šplouchání vody ve vaně. „Nechcete umýt vlasy? Lady Verity vám posílá lahvičku heřmánkové vodičky na vlasy.“

„Ale ano, proč ne?“ Nell se napila čaje a zadívala se na měkké ručníky, mýdlo vonící po růžích a oheň plápolající v krbu v převlékárně. Teď to byly nevinné příjemnosti, kterými v tomto domě zahrnovali hosty. Až se vrátí domů, mohla by se k nim dostat jediné tak, že spáchá nejtěžší hřích, jakého se jen urozená lady může dopustit: zahodí svoji už tak poskvrněnou čest.

Nell odložila šálek a vstala. Uvažovala při tom, jestli by jí život kurtizány spíš napomohl k větší soběstačnosti, nebo zda by o ni s konečnou platností přišla.

Vklouzla do vany plné teplé vody, stále však musela myslet na to, jak příjemné by mohly být některé z povinností milenky. Nell si zvolna mydlila paže, ždímalas voňavou vodu z ohromné houby na nádra a znovu na rozpálené kůži cítila Marcusovy rty.

Jenomže do Marcuse byla zamilovaná, i když ji z jeho věčné podezíravosti mohl čert vzít. Proto snad ji jeho milování tolik rozechvívalo. Dokázala by se oddat jinému muži a cítit při tom totéž? Ne, to samozřejmě ne. Byla by sama ze sebe znechucená. Toužila, aby ji laskal Marcus, nikdo jiný. Mohla být jen vděčná, že se díky jeho střízlivému rozumu nedopustili něčeho neodčinitelného. To ovšem znamenalo návrat k životu v poctivé dřině a Nell dospěla k závěru, že čím dřív si na ni začne zase zvykat, tím lépe.

Díky těmto myšlenkám se propadla do nepříliš veselé nálady a měla sto chutí navléknout na sebe svoje obnošené šaty a svázat si vlasy sítkou do uzlu. Jenom díky posledním zbytkům sebeúcty se podvolila Miriam, která si dala nesmírně záležet na jejím účesu, vnutila jí kalíšek s krémem na ruce vonícím po květinách a přesvědčila ji, aby si oblékla ty nejhezčí z šatů, které jí půjčila Honorie.

Když se pak Nell zhlédla v zrcadle v hale, proměna, jaká se s ní udála, ji až zaskočila, takže na sebe zůstala zírat překvapenýma očima. Vlasy jí zářily, tváře měla zdravě červené, její bílá, sametově hebká plet' dekoltu dráždivě kontrastovala s elegantně vykrojeným výstřihem šatů a rty – rty měla až provokativně plné a prohnuté do smyslného úsměvu.

Nell si pomyslela, že za to nejspíš mohou Marcusovy polibky a rychle rty stáhla do decentnějšího výrazu. Cítila se jakoby prodchnutá nespoutaným ženstvím a napadlo ji, zda si toho na ní nemohou všimnout i ostatní.

Z haly zmizela zavazadla poručíka Carlowa, ale z přijímacího pokoje se stále ozývaly radostné hlasy a smích. Nell otevřela dveře a na prahu ještě zaváhala, jestli má rodinu rušit, ale doba, kdy se běžně

podával oběd, už byla dávno pryč, a tak jí to nepřípadalo jako přílišný prohrěšek.

„Nell!“ První na nohou byla samozřejmě Verity, která přímo bublala nadšením. „Pojďte se seznámit s Ha-lem! Hale, tohle je slečna Lathamová.“

Muž, který se zvedl z křesla a oddělil se od skupinky sedící u krbu, byl na první pohled Carlow. Podobou se blížil spíš Honorii než Verity a vysoký byl stejně jako Marcus, avšak neměl tak robustní postavu. Barva jeho vlasů by se dala popsat jako zlatavě hnědá, oči měl šedomodré a v jeho opálené tváři nebylo ani stopy po nějakém mračení, tak typickém pro jeho bratra.

„Těší mě, slečno Lathamová.“ Hal přistoupil k Nell a podával jí ruku, na tváři úsměv, který v ní vyvolával pocit, že kromě ní už v místnosti nikdo jiný není. „Slyšel jsem, že vám máme co děkovat za záchranu Marcuse.“

„Ujišťuji vás, poručíku Carlowe, že lord Stanegate vůbec zachraňovat nepotřeboval,“ zaprotестоvala Nell a stiskla mu ruku s dlouhými prsty, která jako by ji nechtěla hned tak pustit. „Sám naprosto skvěle zvládl situaci.“

„Tomu rád věřím.“ Oči mu prozářil úsměv, až se Nell celá zatetelila. *Dobrotivý bože, ten snad od sebe musí odhánět dámy holí!* pomyslela si polekaná vlastními úvahami. *Nebýt zamilovaná do jeho bratra, padla bych mu k nohám.*

„Pojďte se posadit ke krbu, slečno Lathamová.“

„Myslím, že je čas, abychom zasedli k obědu,“ prohlásila lady Narboroughová, vstala a usmála se na syna. „Slečno Lathamová, vy už jste si musela myslet, že se dneska obědovat nebude, vidíte? Měla jsem nechat odbíjet k jídlu už před dobrou půlhodinou, ale Halův příjezd nás tak potěšil, že jsme se zabrali do hovoru,“ vysvětlovala paní domu a vedla společnost ke dveřím. „Víte, poslední dobou jsme žili ve velkém strachu o jeho zdraví.“

„Zaslechla jsem, že jste byl zraněný,“ obrátila se Nell k Hálovi. Když se probrala z omámení jeho usměvavýma očima, všimla si, že je Hal možná maličko obtloustlý a pod očima má stíny jakoby z nevyspání nebo od prožité bolesti.

„Bylo to jenom takové směšné škrábnutí bodákem, ale způsobilo mi horečky, které jsem ze sebe nemohl setřást. Vzhledem k tomu, že jsem neustále padal na ústa, udělal můj velící důstojník výjimku a poslal mě do postele. Jakmile jsem zase dokázal stát na nohou, vypakoval mě domů. Můj regiment je také v Anglii. Předpokládám, že tak za dva týdny k němu zase nastoupím.“

„Musíte mít velkou radost, že vám syn přijel,“ poznamenala Nell k lady Narboroughové.

„Jsem šťastná, že mám po dlouhé době doma oba syny,“ přikývla hraběnka, usedla ke stolu a pokynula Halovi, aby se posadil vedle ní. „Přiznám se ale, že bych byla raději, kdyby nebyli v tak zuboženém stavu.“

„Vždyť už se oba uzdravují, má drahá,“ těšil ji hrabě z druhého konce stolu.

„Hmm.“ Lady Narboroughová se zatvářila pochybovačně. „To o sobě tvrdí oni.“

Poručík Carlow však rozhodně netrpěl nedostatkem chuti k jídlu ani málomluvností. Uklidňoval matku, otci vyprávěl nejružnější klípky z armády, škádlil sestry a přitom ještě stihl vyvolávat v Nell lichotivý dojem, že od ní nemůže odtrhnout oči.

Celé to ovšem byla hra, o tom nebylo pochyb. Nell si o něm nedělala nejmenší iluze. Byla jedinou ženou u stolu, se kterou nebyl příbuzný, a Hal Carlow byl zjevně proutník, který flirtoval se stejnou samozřejmostí, jako dýchal.

Nell do té doby ještě nezažila, aby s ní někdo flirtoval. Došla k závěru, že je to velice povzbudivá zkušenost, i když má člověk v danou chvíli zlomené srdce. Nebo právě snad proto bylo flirtování tak příjemné. Krátký pohled do zrcadla ji v tom ujistil. Ano, ještě pořád vypadala pozoruhodně dobře. Jen tak na zkoušku sklopila řasy a úkosem loupala po panu Carlowovi očkem. Hal se na ni uznale usmál.

„Musíme pozvat nějaké hosty, mamá,“ navrhl vzápětí matce. „Uspořádáme večírek. Trochu si zatančíme. Slečna Lathamová by si určitě ráda zatančila, nemám pravdu?“

„Já netančím, poručíku Carlowe.“

„Ze zásady? Nechtějte mi tvrdit, že jste skrytá puritánka,“ namítl Hal a spočinul významným pohledem na Nelliných rtech.

„Protože nemám dostatek příležitostí, pane. Jak vám lady Narboroughová už jistě vysvětlila, nepohybují se ve vyšší společnosti.“

„Ale já bych vás mohl učit.“ Halova zdvořilá nabídka se zjevně týkala řady dalších věcí, které by Nell rád naučil.

„Děkuji, pane Carlowe, ale myslím, že raději ne,“ odmítla Nell zdvořile a až po chvíli si uvědomila, že to Hal přijal jako výzvu. Jeho modrošedé oči se na ni smály a Nell cítila, jak se jí rozpalují tváře.

Po jídle se vrátili do přijímacího salonu, avšak Hala zjevně stále ještě nepřestalo bavit, když se Nell po jeho poznámkách červenala. „To vy děláte ty úchvatné čepce, které nosí mé sestry?“ zeptal se v jednu chvíli.

„Dělám podobné čepce, pane.“

„Tyhle prsty že jsou tak zručné?“ Hal uchopil Nell za ruku, jako by ji chtěl zkoumat, avšak Nell se od něj odtáhla a složila si ruce v klíně.

„Je to otázka praxe a trošky přirozeného talentu. Lady Verity umí zacházet s jehlou právě tak dobře, a navíc má mnohem větší tvůrčí představivost než já,“ řekla Nell, aby obrátila jeho pozornost zpátky k rodině. Využila příležitosti, když se Verity zvedla, aby si přinesla vyšívací rám, a přesedla si k lady Narboroughové.

„Musíte být na své syny ohromně pyšná,“ navázala Nell konverzaci.

„Ach ano, to jsem.“ Hraběnka se upřeně zadívala na Hala. „Jen kdyby se už chtěli usadit,“ povzdechla si a pak se usmála. „Ale slečno Lathamová, vy máte skvělý cit pro barvy. Poradte mi, co dělat tady s těmi zelenými závěsy. Jsou vybledlé, navíc nevím, jestli ta barva vůbec byla šťastná volba.“

Skoro o hodinu později, když už se podával čaj, ohlásil hluk z haly Marcusův návrat. Nell právě pomáhala hostitelce a nesla šálek poručíku Carlowovi. Když od ní Hal Carlow šálek s čajem přebíral, spočinul dlaní na její ruce a s vřelým úsměvem jí dlouze děkoval. Vtom se otevřely dveře a vstoupil Marcus.

„Hale!“ přivítal bratra s širokým úsměvem. Když však spočinul očima na Nell, bodaly jako čerstvě naštípaná břídlíce.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

„Hale!“ Marcus snad ještě nikdy nebyl tak rád, že svého nezvedeného bratra vidí, a nikdy neměl takovou chuť ho na místě uškrtit. Hal mohl být v domě sotva pár hodin, a už se usmíval na Nell s *tím svým* výrazem v očích a bral ji za ruce.

A odtahovala se od něj Nell celá uzardělá a nesvá z jeho dovoleného chování, protože na první pohled poznala, jaký je proutník? Byla snad otřesená a rozechvělá z toho, co se mezi ní a Marcusem odehrálo v letohrádku?

Nikoliv. Slečna Lathamová se na jeho bratra usmívala. Slečna Lathamová přímo zářila. Slečna Lathamová, a tím si byl Marcus setsakra jistý, v životě nevypadala lépe než v tuto chvíli. Vlasy se jí leskly ve světle svíček, pleť měla smetanově bílou a hebkou a šaty, které tak zvýrazňovaly zelenou barvu jejích očí, navíc dokonale podtrhovaly všechny klady její postavy. Marcus se zaměřil na její rty, hebké a plné, mnohoznačně se usmívající nad něčím, co ze sebe ten bídák Hal právě vysypal. A to se přesně tytéž rty teprve dopoledne nedočkavě rozevíraly před jeho ústy a rozpalovaly mu kůži doběla.

Marcus nasadil úsměv. Byl si jistý, že se usmívá, když se vztaženou rukou zamířil rázným krokem k Hálovi, důkazem mu bylo až bolestivé napětí ve svalech obličeje. Nell však poznala, že jeho výraz má daleko k upřímnosti. Odložila šálek s čajem na stolek, otočila se, až jí sukně zavlály, a usadila se na opačný konec pohovky vedle lady Narboroughové, oči sklopené, ruce v klíně, ztělesněná nevinnost.

„Hale,“ zopakoval Marcus, a když bratr vstal, vřele mu stiskl snědou ruku. Pevně se objali, nebylo třeba slov. Hal byl zpátky doma, živý, nezmračený. Marcus sice z objetí poznal, že bratrovo tělo není tak pevné, jak bývalo, a když si ho pořádně prohlédl, viděl mu ve tváři stopy po dlouhé nemoci, ale to nebylo nic, co by neodstranila ještě trocha odpočinku a tělesného cvičení. Z bratrových očí vyčetl jasný vzkaz: *Jen klid, na nic se neptej.* Marcus se samozřejmě hodlal vyptávat, ale až spolu budou s bratrem sami a ostatní je neuslyší.

„Vypadáš dobře,“ řekl nakonec, poplácal Hala po rameni a posadil se vedle něho. „Polehávání v posteli ti podle všeho svědčí.“

„No jistě. Byla to ukrutná nuda, ale aspoň jsem zase začal číst,“ protáhl Hal.

Marcus se však nenechal uchlácholit. Jestliže Hálovi nařídili pobyt na lůžku – a on poslechl – pak to s ním muselo být opravdu vážné. Ovšem Marcus nepochyboval, že se Hal dokázal rozptýlit, když se mu trochu ulevilo, laškoval s pěknými děvčaty, která mu otírala z horečkou rozpaleného čela pot, a přes zákazy lékařů si nechal sem tam propašovat nějakou tu lahvinku vína.

„Vojenskou historii a klasiky?“ zeptal se Marcus významně.

„Ovšem. Hlavně francouzské romány,“ zamrkal na něj Hal. S úsměvem se obrátil ke zbytku rodiny. Věděl, co má jako správný syn po svém návratu za povinnosti: znamenalo to alespoň den se nechat obletovat, dokud se všichni nepřesvědčí, že je opravdu v pořádku a zdravý. Sebral svůj šálek a vydal se obšťastňovat matku a sestry líčením lisabonských obchodů a různými zábavnými historkami, přičemž je napínal nárážkami na rozličné dárky, které jim přivezl.

Marcus zachytil otcův pohled a povzbudivě na něj kývl, přičemž staršímu muži se viditelně ulevilo. Lord Narborough měl se svým mladším synem, který si ho na rozdíl od Marcuse nepamatoval z dob, kdy byl ještě v plné síle, poněkud komplikovaný vztah. Ti dva k sobě jen těžko hledali cestu a nesouhlas hraběte s některými Halovými divočejšími přehmaty vedl k tomu, že si vzájemně udržovali jistý odstup.

Honorie s matkou se právě snažily zatáhnout do konverzace o Portugalsku také Nell. Dávat takhle Nell Hálovi všanc nebyl úplně nejlepší nápad a Marcus nechápal, že si to mamá neuvědomuje. Slečna Lathamová teď Marcuse zcela ignorovala, usmívala se a kladla Hálovi otázky, rozpaky, které se jí očividně zmocnily, když Marcus předtím vstoupil do místnosti, byly pryč.

Marcus se natáhl pro šálek čaje a pak zůstal sedět, poslouchal a zkoumal bratrovu tvář, dokud nenabyl jistoty, že Hal už je skutečně skoro zdrav.

Výrazně se mu ulevilo, a protože líčení lisabonských cukráren, které podle všeho zcela uchvacovalo Verity, ho vůbec nezajímalo, zabral se do úvah o Nell. Přišel domů poté, co strávil nepříliš příjemné dopoledne zpytováním svědomí a hledáním vhodných slov omluvy, chtěl jí nabídnout společenství v obchodě, v nějakém úctyhodném podnikání – spojení jejího talentu a práce s jeho penězi. Jednalo by se o spravedlivé podílnictví, kde by všechny závazky měly striktně obchodní charakter.

Chtěl jí najít bydlení, kde by měla pohodlí a bezpečí a nebyla by v pokušení vrhnout se do spárů nějakému muži. Muži, jako je jeho bratr Hal, a ostatně také on sám. Marcus si nervózně poposedl. Svědomí ho hryzlo téměř nesnesitelně. Nechápal, co ho to ráno v lese popadlo, že mohl Nell stavět na roveň takové paní Jensenové a jí podobným. Nepochyboval, že by z Nell byla velice dobrá kurtizána. I teď stačilo, aby si vzpomněl na projevy její ryzí, neškolené vášně, a musel si přehodit nohu přes nohu, aby skryl své vzrušení.

Byla inteligentní a pozorná – ano, po nějakém čase by byla přímo úžasná – ne proto, že by byla od přírody zkažená, ale protože s takovým typem ženy se muž cítí dobře, a ona má navíc v povaze dělat všechno co nejlépe, ať už se jedná o klobouky nebo umění lásky.

Hal se hlasitě zasmál svým poněkud rošťáckým a zcela nakažlivým smíchem a všichni se bezděčně usmívali s ním. Ten by Nell jistě přeochoťně naučil všechno, co jen je možné v ložnici vymyslet. Marcuse poněkud zneklidňovalo, že Nell před polednem patrně přišla do domu celá rozcitlivělá po jejich nešťastném výstupu v letohrádku a rovnou tu padla na jeho nebezpečného bratra.

A jak je možné, že jí to tak zatraceně sluší? Marcus čekal, že ji doma najde rozlícenou a v slzách, ona však díky zážitku, který jím samotným hluboce otrásl, jen rozkvetla.

Dopil vychladlý čaj a zadíval se na čajové lístky na dně šálku, jako by z nich chtěl vyčíst svou budoucnost. Co jen se to ráno v tom lese přihodilo?

Já vám nelžu, řekla v jednu chvíli Nell s hořkostí v hlase. A on se na ni podíval a z očí jí vyčetl pravdu a bolest a touhu. Tím poznáním se mu až sevřela hrud', protože on sám po Nell toužil od prvního

okamžiku, kdy ji spatřil. Nedokázal už déle odolávat pokušení obejmout ji, milovat ji, přivlastnit si ji.

Bylo to jako šílenství, které se ho zmocnilo a které ze sebe nedokázal setrást až do chvíle, kdy už bylo téměř pozdě, kdy moc nechybělo a pronikl do jejího těla. Zadržely ho opět její oči – plné důvěry. Nell mu plně *důvěřovala*, a on její důvěru zrazoval, bez ohledu na to, co v tu chvíli chtěla či potřebovala.

Marcus v duchu zaklel a říkal si, že Nell teď už nemá důvod, proč by mu měla věnovat jediný pohled. Teď tu byl Hal: hezký, rozesmátý – Hal se nikdy nemračil – vtipný. *Výborně*. Bylo to dokonce skvělé, za předpokladu ovšem, že Hal Nell nesvede. Marcus se rozhodl, že si s bratrem promluví, vysvětlí mu Nellinu situaci, poví mu o záhadných útocích.

Rozhlédl se po místnosti, spokojený, že konečně rozřešil hádanku, co s Nell Lathamovou.

Stačilo varovat Hala, aby se choval slušně, dopřát Nell rozličné večírky a další zábavu, jakou jen Halův plodný mozek vymyslí, a pak, až bude po všem, zařídit jí hezký krámeček v nějaké módní čtvrti. Mohla by jednat s Marcusovým obchodním zástupcem, takže by ji sám už nikdy nemusel vidět. Tak by to mělo být v pořádku.

Marcus zachytil Halův pohled a nenápadně kývl hlavou ke dveřím.

„Zajdu nahoru a... trochu si odpočinu, než se začnu převlékat k večeři,“ oznámil Hal a vstal. „Nechceš mi dělat společnost, Marcu?“

„Rád.“ Marcus následoval Hala ze dveří a mlčky se vydali do schodů, dokud nebyli z doslechu lokajů v hale.

„Copak se to tu děje?“ zeptal se Hal. „Po domě se potulují záhadné dámy převlečené za kloboučnice – nebo je to snad naopak? –, všude číhají hajní, mamá se snaží tvářit statečně, ale moc se jí to nedaří, a všichni jste tady, když do začátku sezóny zbývají pouhé týdny. Zdá se, že moje rekonvalescence bude mnohem zajímavější, než jsem se obával.“

Bratři vešli do Halova pokoje, kde mu vojenský sluha právě chystal večerní šaty. „Děkuju, Langhame. Lord Stanegate mi pomůže.“

„Je to záhada,“ řekl Marcus, když za sluhou zapadly dveře, a přistoupil k Hálovi, aby mu pomohl z bezvadně padnoucího kabátu. „A mám podezření, že taky nebezpečná. Radši začnu od začátku. Co víš o tom skandálu z čtyřidevadesátého?“

„Nic.“ Hal si začal rozepínat vestu. „Uvědom si, že mi bylo pět. Od té doby mě do té záležitosti nikdo nezasvětil, a když jsem se ptal, jenom jsem za svou zvědavost dostal za uši. Život je moc krátký, nemá smysl ztrácet čas šťouráním v dávné historii.“

„Ona zase tak dávná není,“ namítl Marcus a klekl si, aby bratrovi zul boty. „Vrátila se a jde nám po krku.“

„Zatraceně.“ Po půlhodině podrobného Marcusova líčení byl Hal ještě stále jen v košili a ponožkách, protože docela zapomněl, že se původně chtěl převléknout. Marcus si všiml, že se Hal během vojenského života dokonale naučil vstřebávat fakta. Položil bratrovi jen pár doplňujících otázek, obočí měl však stále překvapeně povytažené.

„Teď už se nedivím, že jsi vyklidil pole a přenechal rozkošnou paní Jensenovou Armsideovi,“ dodal, když Marcus skončil.

„Cože? Zatraceně, vždyť už jsem s ní byl skoro dohodnutý.“

„Já vím. V klubech se o ničem jiném nemluví a Armside se neskutečně nafukuje. Ale řeknu ti, že když jsem viděl skvostnou slečnu Lathamovou –“ Hal se zarazil, když Marcus bezděčně začal pěstí. „Pletu se?“

„Nic takového,“ prohlásil Marcus důrazně. „Slečna Lathamová je urozeného rodu, ale ztratila rodinu a dostala se do těžkostí, proto dnes pracuje jako kloboučnice. Je do záležitosti zapletená, protože, jak už jsem ti říkal, ji náš tajemný neznámý použil jako posla.“

„Ale to není všechno, vid’?“ Hal si začal svlékat košili.

„Ne. Ví toho víc, než přiznává, ale nemůžu uvěřit – Zatraceně, to ale vypadá ošklivě!“ Hálovi se přes žebra táhla čerstvá klikatá jizva. Uprostřed ní měl Hal ještě obvaz a okolní kůže vypadala zaníceně a byla lehce opuchlá.

„Máš pravdu, není to nic pěkného,“ sklopil Hal oči ke svému zranění. „Rána nebyla hluboká, měl jsem spíš jenom seříznutou kůži,

ale dostala se mi do toho spousta špíny, a než jsem dorazil na ošetřovnu, byla z toho pěkná polízanice. Už se to ale hojí.“

„To rád slyším.“ Marcus nalil bratrovi do umyvadla teplou vodu a opřel se ramenem o sloupek postele, zatímco Hal ze sebe shodil poslední zbytky oblečení a začal se mýt. „Takže máš další jizvu do sbírky, kterou budeš moct omračovat dámy?“

„No, přímo *dámy* asi zrovna ne,“ zazubil se Hal, který se ve své nahotě zjevně cítil zcela přirozeně. „Co žes to říkal o slečně Lathamové?“

„Že možná něco skrývá. Teď je z ní sice kloboučnice, ale zažila si toho v životě tolik, že nemůže potřebovat, abys jí ještě ty lámal srdce.“

„Já?“ Hal nasadil zcela nepřesvědčivý nevinný výraz a sáhl po večerních kalhotách. „Jeví se mi to tak, že sis s ní užíval příjemný flirt, dokud jsem se neobjevil já se svým neodolatelným šarmem a elegantním profilem. A teď se tváříš jako kdovíjaký ochránce.“

„Francouzům se sice nepodařilo udělat ti z toho tvého *elegantního profilu* placku, ale věř mi, že jestli se pokusíš slečnu Lathamovou kompromitovat, bratříčku, udělám to za ně.“ Marcus se dokázal usmát, jako by své varování myslel jen jako žert.

„Kompromitovat ji? To rozhodně ne.“ Hal si zastrčil košili do kalhot. „Podej mi, prosím tě, čistou vázanku. Ale s radostí tě vyhodím ze sedla.“

Marcus už už odsekl, že to by si bratr mohl zkusit, pak ale prohlédl jeho léčku a jen pokrčil rameny, jako by ho Nell vůbec nezajímala. „Přestaň už se párat s tou vázankou, já se taky potřebuju převléknout.“

„Jsem hotový.“ Hal si srovnal manžety a vyšel za Marcusem z pokoje. „Co tedy přesně uděláme, abychom tu záhadu rozlouskli? Nebo se tu snad celá rodina bude skrývat už věčně?“

„Nemůžeme podniknout žádné radikální kroky,“ povzdechl si Marcus, když byli spolu zase sami, tentokrát v jeho pokoji. „Děvčata ani mamá nevědí, co se děje. Počítají s tím, že na začátek sezóny budou zpátky v Londýně. Kdybychom tu byli jen my dva s otcem, mohli bychom temného cizince vlákat dovnitř, ale já se neodvážuju poslat ženy pryč, rozhodně ne samotné.“

Když Marcus odhodil košili na postel, Hal ho vzal za ramena a natočil si ho ke světlu. „Tak tohle je ten slavný průstřel, co ti uštědřil nějaký lapka?“ Nadzvedl opatrně obvaz a zalapal po dechu. „Ošklivé. Ale malá ráže. Člověk by skoro řekl, že to byla *dámská* pistole.“

„To by člověk říct mohl, pokud by mu bylo jedno, jaké by to pro tu dámu mohlo mít následky.“

„Aha.“ Hal uznale přikývl. „A kam ti mířila? Na hlavu? Nebo na tvoje mužství?“

„Podle všeho nikam. Vůbec nevěděla, že je pistole nabitá. Alespoň tak to naše hypotetická dáma tvrdila.“

Hal mu zase upravil obvaz. „Pěkně ti pocuchala rameno. Dovedu si představit, že to bolelo jako čert.“

„Trochu to štípalo,“ přiznal Marcus opatrně. „Krvácel jsem jako podríznutý vepř. Slečna Lathamová mi krvácení velice zručně zastavila.“

„Možná bych ji mohl trochu pocvičit, aby si zlepšila mušku,“ poznamenal Hal, když se Marcus začal mýt. „Bylo by zábavné ukazovat jí, jak má správně držet pistoli.“

Marcus sevřel namočené mýdlo takovou silou, až mu vystřelilo do umyvadla. Na chvíli viděl rudě.

„Slečna Lathamová... je poněkud zranitelná, pokud jde o muže,“ vypravil ze sebe, když byl zase schopen ovládat svůj hlas. „Zažila od nich nepěkné věci, a navíc nedávno narazila na jednoho, který –“ Marcus chvíli hledal správné slovo, „nejednal příliš rozumně.“

Marcus nevěděl, zda bratr pochopil, že je s tím nerozumným mužem právě v jedné místnosti, ale bylo mu to celkem jedno. Hal si mohl dělat, co chce, za předpokladu, že neraní Nelliny city a nezlomí jí srdce.

Večeře, během níž se všichni soustředili na Hala, proběhla bez výrazných událostí. Nell se stáhla do své ulity, zatímco ostatní zahrnovali Hala otázkami a pobízeli ho, ať víc jí. Marcus, který už o bratrovo zdraví nemusel mít starosti, mohl nenápadně pozorovat Nell. Cítil podivnou nespokojenost a nechápal, kde se v něm bere, když už měl přece připravený výborný plán, jak s Nell naloží.

Lady Narboroughová odmítla svým mužům dovolit, aby vysedávali nad portským, a trvala na tom, že krvavé historky z bojiště si budou moct vyprávět později.

A tak Hal skončil na čestném místě u krbu, kde byl neustále obskakován, a Nell se v klidu vrátila k partii šachů, kterou s hrabětem zcela beze spěchu hráli už několik večerů. Lorda Narborougha zjevně bavilo ji učit, netlačil ji do žádných tahů, ale seděl pohodlně opřený v křesle, sledoval svého mladšího syna a občas se na Nell usmál.

Marcus vstal a posadil se vedle ní. „Co tenhle pěšák?“ navrhl jí. Netušil, zda je to dobrý tah, nebo ne, veškerou pozornost soustředil na její tvář, nikoliv na šachovnici.

„Myslíte?“ Nell k němu vzhledla celá zmatená. „Ale já hraju černými.“

Tedy to zjevně nebyl dobrý tah. „Promiňte, vůbec jsem nad tím nepřemýšlel. Neprochladla jste při naší ranní projížďce?“

„A následně při svojí procházce?“ Nell mu dokázala celkem klidně pohlédnout do očí. „Ano, zasloužila bych si za svoji pošetilost pořádné nachlazení, vidíte?“

„Byla to čistě moje vina,“ ujistil ji Marcus. „Omlouvám se.“

„Vy jste mě přece nenutil, abych vystoupila z vozu,“ zdůraznila Nell tichým hlasem. „A dál už to byla jen moje odpovědnost.“

„Zachoval jsem se netaktně,“ trval na svém Marcus, odhodlaný řádně a srozumitelně se omluvit, když už s tím začal. „Posléze.“

„To je pravda.“ Nell se znovu zamyslela nad šachovnicí. „A já vás vyprovokovala.“ Úkosem se po něm podívala zpod svých dlouhých řas, což byl ryze ženský trik, jak mu pozvednout náladu. Marcus ucítil, jak mu zacukaly koutky.

„Máte *naprostou* pravdu,“ souhlasil s ní vřele a ona mu věnovala nenápadný spiklenecký úsměv, který měl zvláštní účinek na jeho dýchání. Nechápal, co se to s ním děje.

Nell na okamžik zaváhala s rukou nad šachovnicí, pak udělala tah střelcem. Lord Narborough na druhé straně stolku se zasmál.

„Božínku, padla jsem vám snad do léčky?“ polekala se Nell naoko.

„Zajisté. Vidíte? Já teď udělám tohle.“ Hrabě se předklonil. „A co uděláte vy?“

„Nemám tušení,“ odvětila Nell napůl se smíchem, napůl zamyšleně.

„Dovolte,“ ozval se Hal, který mezitím přišel blíž a zadíval se na šachovnici. Potom se sklonil a začal Nell šeptat do ucha.

Nell celá zrůžověla, zasmála se, skousla si ret a vyslala k Hálovi uličnický pohled, až se v Marcusovi pěníla krev. „Děkuji vám, poručíku Carlowe,“ prohlásila Nell dramaticky, natáhla ruku a udělala tah, nad kterým se hrabě jen němě zamračil.

„Slečna Lathamová se šachy naučí rychleji, když jí nebudeš říkat, co má dělat,“ poznamenal Marcus, když Hal zaujal strategické postavení opřený o opěradlo Nelliny židle.

„Ale někoho učit je ohromně zábavné, nemyslíš?“

Ačkoliv se Hal tvářil zcela nevinně, jeho slova ťala Marcuse do živého.

Učit Nell, říkal si v duchu. Ovšem, přesně to bych rád. Učil bych ji, jak se má milovat, jak má milovat mě. Milovat. Srdce mu najednou poskočilo. Upřel pohled na svoje ruce sepjaté v klíně, aby mu Hal náhodou nevyčetl pravdu z očí.

Marcus si totiž v tu chvíli uvědomil, že je do slečny Lathamové zamilovaný. Proto se choval tak majetnický a ochranný, kdykoliv se jí Hal ocitl nablízku. Proto se s ní nedokázal jen tak pomilovat a představa, že by měla být s jiným mužem, ho rozpalovala zlostí. To proto ji chtěl, ať už byla její tajemství jakákoliv. Chtěl se s ní oženit.

Marcus rázně vstal, došel k oknu a prudce rozhrnul závěsy. Z odrazu ve skle na něj zírala jeho vlastní tvář. Chtěl mít Nell navěky, jako svou ženu. Bože. Co jen se to s ním stalo? Zadíval se do temného světa venku. Měl pocit, že se o sobě náhle dozvěděl něco zcela nového. Ostatně to, co cítil, skutečně bylo nové. A zcela určitě to bylo omračující.

Sledoval dění v místnosti ve skle okna, jako by to bylo zrcadlo. Otec se mračil nad problémem, který mu na šachovnici způsobil svým tahem Hal. Hal máchal rukama a líčil sestrám něco, nad čím se prohýbaly smíchy. Matka se spokojeně usmívala. A Nell seděla tichá, soustředěná, plná netušených hloubek a vášně. Táž Nell, která se mu v

chladném letohrádku měnila pod rukama v žhnoucí lávu, jejíž kůže voněla po růžích a rty chutnaly po třesních.

Co na tom, že jí v životě nastaly zlé časy, že si musí vydělávat na živobytí a nemá rodinu? Marcus byl vikomt Stanegate, dědic hraběcího titulu. Mohl si dělat, co chtěl. Jistě, spustí se vlna klepů a bude třeba se s tím nějak vypořádat, kvůli Nell i kvůli rodině.

Nicméně Marcus měl za to, že příbuzní Nell museli patřit přinejmenším mezi nižší venkovskou šlechtu. Rozhodl se dát svým lidem za úkol, aby se na to podívali.

Ted' už zbývalo jen najít vhodný okamžik a ta správná slova. Marcusovi začalo docházet, jak je jeho rozhodnutí vážné. Byl zamilovaný, jeho svět se zcela odchýlil od své osy a možná už se nikdy neměl vrátit do starých kolejí. Ztratil kontrolu nad svými city i nad celým svým osudem.

Všechno se změnilo díky štíhlé dívce na druhém konci místnosti. Uvědomil si, že všechno, co u sebe dosud považoval za dané a nezvratné, bude muset projít těžkou zkouškou a proměnou. A přece nikdy neměl větší jistotu, že jedná správně, nikdy si tak přesně neuvědomoval, kým je a co je pro něj skutečně důležité.

Marcus se rozhlédl po svícemi osvětleném sálu, kde byli všichni jeho nejdražší. Místnost byla v samém srdci domu, uprostřed panství, které bylo odjakživa základem jeho bytí. Kdyby se ráno v letohrádku neovládl, mohla ted' Nell nosit pod srdcem zárodek příští generace, která tohle místo bude milovat.

Marcus uvažoval, jak dlouho asi v sobě choval tyto city vůči Nell, aniž si toho byl vědom, a jak to zařídit, aby byla v bezpečí.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

„Šachmat.“

Lord Narborough se spokojeně opřel v křesle a Nell se zasmála.

„Božíunku, obávám se, že tuhle hru nikdy nezvládnou ani s pomocí pana Carlowa. Gratuluji, pane.“

„Hal mě ještě v životě neporazil,“ prohlásil hrabě hrdě. „Takže se raději uchte ode mě, slečno Lathamová, ne od Hala.“

Na Halovi bylo znát, že jeho pýcha porážkou mírně utrpěla, až se tomu Nell musela smát. Rozhlédla se místností po Marcusovi. Ten stál u okna a upřeně ji sledoval, bez úsměvu, téměř zlostně. Už zase se mračil a oči měl temnější než kdy jindy. Temnější, než když ji tehdy obviňoval, že jeho otce vyděsila k smrti. Tak temný pohled dokonce neměl ani tam v letohrádku, kdy spolu leželi u krbu, jejich dech se mísil v chladném vzduchu a on ji odmítl.

To tedy znamenalo, že jejich trpký spor ještě není u konce. Marcus po ní nepřestal toužit, pořád by chtěl, aby se stala jeho milenkou, i když ví, že to není správné. A Nell ve své necudnosti nepřestala toužit po něm. Musela si přiznat, že kdyby jí znovu nabídl, aby se stala jeho milostnicí, přijala by. Byl to jediný způsob, jak ho mít alespoň kousek pro sebe, alespoň jeho tělo, když už ne srdce.

Marcus na ni ale upíral tak tvrdý a téměř odsuzující pohled, jako by se něčím provinila. Co udělala tak špatného? Smála se a dobře se bavila ve společnosti jeho otce? Maličko si zaflirtovala s jeho okouzlujícím bratrem?

Je to nepřející škarohlíd, řekla si Nell v duchu. Nestojí o mě, ale nikdo jiný na mě nesmí být milý.

„Nell, pojďte k nám. Hal chce uspořádat večírek, právě to probíráme,“ zavolala na ni Verity.

„Já... jsem trochu unavená, Verity. Vadilo by moc, kdybychom si o tom promluvili zítra?“ Verity se zatvářila zklamaně a Nell pojala silné podezření, že mladší ze sester jako obvykle přicupitá večer jen v noční košili a plédu k ní do pokoje, schoulí se v nohách její postele a

zasype ji přívalem otázek ohledně života kloboučnice, který ji podle všeho fascinoval.

Nell si posbírala své věci, popřála všem dobrou noc a nakonec se obrátila k Marcusovi. Ještě pořád stál u okna a sledoval ji s výrazem, z něhož se nedalo vyčíst nic pozitivního.

Nell se rozhodla, že mu oplatí stejnou mincí. Pozvedla bradu a věnovala mu mrazivý pohled plný pohrdání, načež vyplula ze dveří. Když za sebou zavřela dveře, opřela se o ně zády celá otřesená. Vždyť Marcus předtím působil tak vlídně, dokonce si ji nad partií šachů dobíral – dokud se k nim nepřipojil Hal. Třeba jen nechtěl, aby mu kazila mladšího bratra.

„Slečno Lathamová?“

„Ach, Watstone. Na chvíli jsem se zamyslela.“ Nell se na komorníka usmála a rychle se pustila do schodů. Když pak propustila ze svého pokoje Miriam, zamkla za ní dveře. Cítila, že nemá sílu odpovídat na Veritiny zvědavé otázky.

Nell složila poslední otcův dopis a převázala ho stužkou. Nedožvěděla se z něj nic nového, ani matčin deník neobsahoval víc než výlevy zoufalství a ztracené naděje.

Zamkla skříňku s dopisy a postavila ji zpátky na stůl. Hodiny na krbové římsě ukazovaly za pět minut dvanáct. Byl čas jít spát, Nell jen doufala, že dokáže usnout.

Už už si lehala do postele, když se ozvalo zaklepání. Nell si povzddechla a šla ke dveřím. „Verity –“

„To jsem já, Marcus. Potřebuju s vámi mluvit.“

„V tuhle hodinu? A v mém pokoji? Silně pochybuju, že vám jde pouze o rozhovor, pane,“ setřela ho Nell a ucukla rukou od kliky. „Běžte pryč.“

„Nell, pro všechno na světě, přestaňte trucovat a otevřete.“

„Trucovat! Nic takového já nedělám, pane.“ Nell slyšela, jak jí hlas stoupá, a ovládla se. „Jste hrozný pokrytec, Marcusi Carlowe. Nejdřív na mě vrháte vražedné pohledy, když se bavím s vaším bratrem, a pak mě obviníte z trucování,“ zasyčela do škvíry ve dveřích. „Nemám vás ráda, nechci vás –“

Dveře zaduněly pod úderem Marcusovy pěsti, až Nell nadskočila. „Nell!“

„Přestaňte laskavě křičet! Chcete, aby se sem seběhl celý dům? Chcete mě zahanbit před svými sestrami? Jděte pryč!“

Ticho. Pak se ozvalo: „V životě jsem nepotkal ženu, která by mě tak doháněla k zuřivosti jako vy.“ Nejspíš to bylo tím, že Marcusův hlas zkreslovala dřevěná výplň dveří, ale znělo to, jako by se při řeči smál. „Dobrou noc, Nell.“

„Já že vás přivádím k zuřivosti?“ vyhrkla Nell, ale na chodbě bylo ticho. Nell otočila klíčem v zámku a prudce otevřela dveře, připravená k boji. Ale spatřila už jen brnění na podstavci. „Ach!“ Byla v pokušení hlasitě dveřmi prásknout, nakonec však je zavřela velice tiše, znovu zamkla a zamířila zpátky do postele.

Ještě asi o hodinu později, když se převalovala na polštáři v marné snaze usnout, uvažovala o tom, jak se mohla zamilovat do muže, u něhož nevěděla, jestli má větší chuť ho uškrtit nebo líbat.

„Potter mi říkal, že jezero je zamrzlé,“ poznamenal Marcus, když porcoval ohromný krvavý steak, který zjevně považoval za tu nejlepší snídani.

Nell od něho odvrátila oči a zaměřila se na svou topinku s džemem. Bylo velice obtížné Marcuse ignorovat tak, aby to nebylo příliš okaté.

„Mohli bychom si zabruslit,“ pokračoval. „Potter říkal, že led už je pevný – ještě s dalšími dvěma hajnými ho včera večer vyzkoušeli.“

„To je báječný nápad!“ nadchla se hned Honorie. „Mohli bychom jít všichni a udělat si u jezera piknik, tak jako dřív.“

„Nevěděla jsem, že je tu jezero,“ poznamenala Nell.

„Spíš je to takový podlouhlý, velký rybník,“ vysvětlil jí lord Narborough. „Vznikl přehrazením řeky, aby bylo dost vody pro mlýn, který leží dál po proudu. Místní potoky jsou většinou mělké, ale vlévají se do říčky Woodbourne, která je docela hluboká.“

„Jeden z jejích přítoků jsme křižovali, když jsme byli s Nell na vyjíždě,“ neudržel se Marcus.

Nell si všimla, jak Hal překvapeně vzhlédl, když Marcus použil její křestní jméno. „To jsme tedy křižovali, *pane*,“ odušila s důrazem. Hálovi zacukaly koutky.

Lord Narborough, který si dvojsmyslů v jejich rozhovoru nevšiml, odhodil ubrousek a rozzářil se. „Skvělý nápad. Slunce svítí, mrzne, až praští. Watsone, vyříd'te v kuchyni, ať připraví koš na piknik a lokajové že mají dopravit k jezeru také ohřívadlo.“

„Georgi,“ ozvala se lady Narboroughová, pak se rozhlédla po nadšených tvářích všech členů rodiny kolem stolu a usmála se. „Tak tedy dobrá. Trocha pohybu nám všem jenom prospěje. Máte nějaké pevné boty, slečno Lathamová?“

„Já se budu jenom dívat,“ prohlásila Nell. „V životě jsem nebruslila.“

„Uvidíte, jak je to zábavné. Zkuste to prosím, Nell,“ snažila se ji přesvědčit Verity.

Když o hodinu později dorazili k jezeru, stavěla se Nell k představě bruslení stále ještě odmítavě. Avšak teple oblečení lokajové ve vysokých botách už kladli kožešiny přes padlé kmeny, aby si bylo kam sednout, kuchtičky se točily kolem ohřívadla a chystaly horké nápoje a něco k zakousnutí, a všichni se tak dobře bavili a smáli, že bylo těžké se k všeobecnému veselí nepřidat.

Nell stála u břehu a dívala se, jak lord Narborough s chotí elegantně plují po ledu, zatímco Hal se točil v kruzích s Honorií, která nepřestávala pištět, a Marcus upínal brusle Verity.

Diana si zkušenými pohyby připnula brusle sama a společně s Verity se rozjely za Narboroughovými. Nell si nemohla pomoci, maličko jim záviděla. Bruslení vypadalo velice zábavně a zdálo se být docela snadné. Marcus k ní dojel, jistý si na bruslích stejně jako na pevné zemi. „Nell?“ Nell měla sto chutí se otočit a uchýlit se k ohřívadlu.

„Já nebruslím, pane,“ upozornila ho zdvořile, protože lady Narboroughová byla opodál.

„Chci se usmířit, Nell.“ Když mu Nell konečně pohlédla do očí, smutně se na ni usmál.

„Skutečně?“ Nell vykročila podél břehu a Marcus ji pomalu následoval na bruslích. „Po tom, co jste na mě včera večer vrhal tak hrozné pohledy a pak jste mi bušil na dveře a chtěl se hádat? Bojíte se, abych vám nezkazila bratra?“

„Hala? Bože, to ani náhodou! Přesně naopak – Hal je nenapravitelný sukničkář, nerad bych, aby vám způsobil nějaké šrámy na duši, Nell.“

Nell si pomyslela, co by asi Marcus řekl tomu, kdyby se mu svěřila se svými obavami, že on sám jí už stačil zlomit srdce. „A proto jste na mě tak zahlížel?“

„Bylo to opravdu tak zlé? Omlouvám se, Nell. Táhly mi hlavou nelehké myšlenky. Musel jsem hodně přemýšlet.“

„Dneska ráno máte podle všeho mnohem lepší náladu,“ rýpla si Nell. „Podařilo se vám snad problémy vyřešit?“

„Jeden určitě, to ano.“ Marcus se na ledě prudce zastavil. „Čekám jen na vhodný okamžik, abych s tím mohl něco udělat. Nicméně zatím nevím, jak zatočit s naším temným cizincem.“

„Tady v těch hlubokých lesích ho sotva chytnete,“ poznamenala Nell a pohlédla k zalesněným kopcům. „Nešlo by na něj nastražit nějakou past? Stáhnout hlídkující myslivce, zapomenout pootevřené okno?“

„Kdybychom tu byli jen s otcem a Halem, přesné to bychom udělali. Ale v domě plném žen to nepřipadá v úvahu. Teď si s tím však nekažme zábavu. Pojd'te, Nell, připněte si brusle, naučím vás to.“

„Okamžitě sebou plácnu,“ protestovala Nell, když ji Marcus vedl zpátky.

„Ale jděte, kde je vaše příslovečná odvaha?“ dobíral si jí s úsměvem. „Vždyť jezdíte na koni a tohle je mnohem blíž k zemi, i kdybyste nakrásně upadla.“

„No tak dobře,“ kapitulovala nakonec Nell. Zdálo se, že předešlého večera si jeho zachmuřený výraz špatně vysvětlila a zbytečně vztáhla na sebe.

Posadila se na pařez a nechala si od Marcuse připnout na boty brusle. Přes silné boty byly jeho doteky více než cudné, Nell si však

stejně nemohla nevzpomenout, jak jí týmiž prsty hladil nahá stehna, stoupal stále výš, až...

„Říkala jste něco?“ Marcus vzhlédl a Nell zavrtěla hlavou. Nejspíš předtím lehce zalapala po dechu. Znovu sklonil svou tmavovlasou hlavu k bruslím a Nell se musela držet, aby mu do husté kštiny nezajela prsty.

„Měl jste si vzít klobouk,“ pokárala ho. „Uženete si smrt z nachlazení.“

Marcus se jen zazubil a pomohl jí na nohy. Nell v tu chvíli viděla, jak asi vypadal jako malý. Prostovlasý rozčuchaný chlapec s uličnickou jiskřičkou v očích. Kdyby se spolu bývali včera pomilovali, mohla dnes v sobě nosit jeho dítě. Syna s očima šedýma po otci.

„Nell?“

„Ehm? Ach, omlouvám se.“ Nell se nechala tak unést svými představami, že popojela pár kroků po ledě, aniž si to uvědomila. „Ach!“ Nohy se jí začaly rozjíždět na opačné strany. Popadla Marcuse vpředu za kabát a pevně se ho držela. Sama se nedokázala hnout.

„Narovnejte se,“ vybídl ji Marcus trpělivě. „A nohy si dejte takhle a podejte mi ruku.“

Nell vylétly nohy do vzduchu a s žuchnutím dosedla na led. „Au!“

„Vstávejte.“ Marcus ji zvedl na nohy. „Zkuste to znovu.“

Po půlhodině klouzání, škobrtání a neelegantních přistání na zadní části Nell zjistila, že už dokáže stát a posouvat se vpřed, když předsouvá jednu nohu před druhou. „Podívejte! Já bruslím!“ Hal před ní udělal kličku a zasmál se na ni a Nell mu úsměv oplatila. „Kéž bych mohla jet také tak rychle!“

„Proč ne?“ ozval se Marcus, postavil se za ni, vzal ji kolem pasu a postrčil ji. „Tak jedeme, klouzejte se taky.“

A tak Nell bruslila, hlasitě se smála a mávala na lorda Narborougha, který byl z každé strany zavěšený do jedné ze svých dcer. Za sebou cítila Marcuse se silným a hřejivým tělem, který ji chránil a podpíral, takže si připadala v bezpečí. Otočila hlavu a usmála se na něho. „Já to miluju!“

Marcus vytřeštil oči, maličko zakolísal a Nell vypadla z rytmu. Nohy jí vylétly do vzduchu a skácela se jak dlouhá tak široká přímo Marcusovi pod brusle. Ozvalo se ostré prásknutí, které se ozvěnou rozlehlo údolím. Marcus už nemohl nic dělat a oba se sesypali na jednu rozesmátou hromadu.

Během chvilky je obklopili ostatní bruslaři a pomohli jim vstát. „Co to bylo za ránu, když jsme upadli?“ chtěl vědět Marcus a oprašoval si z kabátu ledovou tříšť. Rozhlédl se po rybníce. „Nepraská snad led, že ne?“

Z druhého konce ledové plochy se k nim závodní rychlostí řítila Diana Priceová, ve tváři bílá jako křída. „To byl výstřel!“ zvolala a prudce zabrzdila, až se jí od bruslí zaprášilo. „Cítila jsem, jak kolem mě prosvištěla kulka, zrovna když jste upadli. Někdo na nás střílí z lesa.“

Aniž by se domluvili, muži okamžitě obklopili ženy a začali je pobízet, ať rychle opustí led. „Tamhle!“ vykřikl Marcus, který si po hmatu strhával brusle z nohou a oči při tom nespouštěl z lesa. „U toho suchého dubu!“

„Vidím ho!“ Hal už se zbavil bruslí a hnal se ke kočáru. Nell viděla, jak zpod kozlíku vytáhl pušku a už zase v běhu si ji přehodil přes rameno. Marcus ho následoval.

„Do kočáru, všichni!“ zavelel lord Narborough a popohnal sloužící za ostatními. „Nechte všechno být.“

Byli v kočáře namačkaní jako sardinky a kočí hnal koně po zmrzlé cestě zběsilou rychlostí. Když vyjeli z lesa a zvolnili, náhle se objevili Marcus s Halem, každý si naskočil z jedné strany kočáru na nástupní stupínek a zachytili se dveřních rámů.

„Je pryč,“ vydechl Marcus do otevřeného okna. „Viděli jsme otisky kopyt, pak ale zajel do hlubokého lesa. Půda je tam tvrdá a není tam sníh. Ztratili jsme ho.“

Zbytek cesty až k domu nespustila Nell z Marcuse oči. Zdálo se, že jí lomcuje vztek. Dovedla si představit, jak si připadá bezmocný při pronásledování ducha, když má navíc svázané ruce tím, že musí chránit plný dům žen.

Útoky přestaly být jen zastrašováním a stala se z nich skutečná hrozba. Nell netušila, zda výstřel záměrně neměl žádný cíl, či zda jen náhodou nebyl nikdo zasažen, ale někdo z nich mohl toho dne zemřít.

Cestou do schodů na verandu, v patách lady Narboroughové, si Nell pojednou uvědomila, že své tajemství nemůže už déle skrývat. Přišlo to jako zásah osudu, ani nebyla příliš nervózní.

„Georgi,“ oslovila lady Narboroughová manžela, když se všichni zastavili v přijímacím salonu a voda z tajícího sněhu z nich odkapávala na vzácný koberec. „Co se to tu děje?“

Nell si všimla, jak si Marcus krátce vyměnil pohled s otcem a přikývl. Ano, teď nastala ta pravá chvíle. Sotva se hrabě dal do vysvětlování, položila Marcusovi dlaň na paži. „Potřebuju s vámi mluvit.“

„Ted’?“

„Ano,“ vydechla Nell a odvedla Marcuse kousek stranou. „Váš otec poví ostatním, co by podle něho měli vědět, vidíte?“

„Přesně tak.“ Marcus Nell odvedl z přijímacího salonu do menšího dřevem obkládaného pokoje, který už znala. „Copak je, Nell?“ zeptal se, sotva za nimi zavřel. „Nemusíte se bát, tady na nás útočník nemůže.“

„Já se nebojím. Tedy alespoň ne toho, co máte na mysli.“ Nell si uvědomila, že stojí málem v pozoru, jako by se ocitla před soudem. Ruce se jí roztřáslly. Pevně je sepjala a pozvedla bradu. „Nell Lathamová není moje pravé jméno. Původně jsem lady Helena Wardaleová.“

Marcus ze sebe dlouho nevypravil ani slovo, jen poodstoupil od dveří, zůstal nehnuté stát a třeštil na ni oči. Nakonec pronesl: „Mladší dcera hraběte z Leybourneu.“

„Ano.“

„Takže jste *věděla*, co ten provaz znamená.“ Nebyla to otázka.

„Ano.“

„Přinesla jste ho. Byla jste v otcově pokoji, když se tam někdo vloupal, aby přinesl další – a přece jste nic neřekla.“ Marcus mluvil s ledovým klidem jako advokát připravující případ k obžalobě, jako by to pro něj nebylo víc než akademické právnícké cvičení.

„Ano.“

„Je Salterton váš milenec?“

„To ne!“

„Tak tedy bratr?“

„Ne. Pokud vím, je můj bratr Nathan nejspíš mrtvý.“ *Ne, nebudu plakat*, říkala si Nell a kousla se do rtu.

„Máte všechny důvody pro to, abyste mého otce i celou rodinu nenáviděla. Byla jste strůjkyní otcova srdečního záchvatu, mě jste postřelila. Už týdný žijete pod naší střechou. Matka i sestry se k vám chovají jako k přítelkyni. Celou tu dobu jsme se strachovali a lámali si těmi výhrůžkami hlavy a vy jste nic neřekla.“

„Nikdy jsem vám nelhala. Jméno Lathamová užívám od dětství. Je to teď moje jméno.“

„Ale kdybychom celou dobu věděli, kdo jste – cožpak nechápete, jaký význam by to pro nás mělo?“ Marcuse pojednou opustil všechen klid. Prudce přistoupil k Nell, až sebou polekaně trhla.

„Nebojte se, já vás neuhodím. Nell. Nejsem jako váš tajemný přítel. Já se s ženami nebiju, ani se zrádkyněmi.“

„Já nejsem žádná zrádkyně!“ odsekla Nell. „Věděla jsem jen to, že mě matka vychovala k nenávisti vůči jménu Carlow, a teprve když jsem si teď přečetla její deník a otcovy dopisy, pochopila jsem proč. Když jsem doručila balíček, netušila jsem, že lord Narborough je

Carlow. Ano, domnívám se, že zradil mého otce a zároveň svého nejlepšího přítele, ale když jsem ho teď poznala, chápu, že ho k tomu vedlo svědomí a stále ještě tím trpí, a odpouštím mu.“

„To je od vás skutečně velkorysé,“ prohlásil Marcus s přimhouřenýma očima, „jenomže na to nemáte morální právo. Váš otec byl zrádce a vrah, a k tomu ještě záletník.“

Nell ho instinktivně uhodila do tváře, než si stačila vůbec uvědomit, co dělá. Ruka ji rozbolela a mlaskavý zvuk úderu ji vyděsil. Když ji Marcus popadl za zápěstí a přitáhl k sobě, Nell ho začala zuřivě kopat do holení. „Pusťte mě!“ zaječela.

„Nechte toho, Nell! Nechci vám ublížit,“ vyhrkl Marcus a Nell se vzdala. Chvilí jim oběma trvalo, než popadli dech.

„Jestli s tím vším nemáte nic společného, byla by to neuvěřitelná shoda okolností, kdyby si vás někdo vybral jen tak náhodou, abyste doručila provaz,“ řekl Marcus bezbarvým hlasem. „Jaké pro to máte vysvětlení?“

„Žádné. Ale nejspíš je to někdo, kdo nenávidí obě naše rodiny. A to tak moc, že nelitoval času ani peněz, aby provedl svůj plán. Přisahám však, že netuším, kdo to je. Dosud jsem mlčela, protože když jsem si přečetla otcovy dopisy, bylo mi jasné, že byste mi vůbec v ničem nevěřil.“

„A proč jste se rozhodla promluvit právě teď?“

„Na jezeře mohl dneska někdo zemřít.“

„Kéž bych vám mohl věřit, že jste nic nevěděla...“ povzdechl si Marcus a znělo to upřímně.

„Proč?“ neudržela se Nell. „Vždyť vám jde jenom o to, abyste mě dostal do postele a udělal si další zářez na pelesti –“

„To ne,“ přerušil ji Marcus. „Zatra, Nell, vždyť já vás miluju.“ A než se Nell zmohla na odpověď, přivinul ji těsně k sobě a začal ji vášnivě líbat.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

On že mě miluje? Nell pevně semkla rty pod Marcusovými naléhavými ústy a otočila hlavu ke straně, aby mu viděla do očí. Dlouho snila o tom, jak jí Marcus říká tato slova, ale když je teď vyslovil, byla z toho vystrašená, zmatená a měla zlost. *Nemůže to myslet vážně, tak proč to říká?*

„Ne!“ strčila mu do hrudi a Marcus ji pustil, tvář celou potemnělou. „Chcete mě, přivedl jste si mě pod rodnou střechu, a teď potřebujete přesvědčit sám sebe, že vás k tomu vedlo něco jiného než pouhý chtíč!“ vyhrkla Nell a pozvedla před sebe ruku, aby si od něho udržela odstup. „Najednou je z toho láska, vidíte, abyste si nějak omluvil svou unáhlenost. Zvláštní, že jste se o tom nezmínil už dřív – například tehdy v letohrádku.“ Nell věděla, že mu nesmí ani na vteřinu uvěřit, protože by jí to zlomilo srdce.

„Tehdy jsem si to ještě neuvědomoval, věděl jsem jenom, že vás nedokážu nechat odejít, i když jsem vám nevěřil.“ Už se jí nepokusil dotknout. „Plně jsem to pochopil, když jsem vás uviděl s Halem.“

„Ocitli se dva kohouti na jednom smetišti?“ dloubala si Nell. „To není láska, Marcusi, to je majetnictví.“

„Zatraceně, to si myslíte, že jsem se chtěl zamilovat do kloboučnice?“ Zlostně od ní odstoupil a zadíval se na obraz na zdi. „Nebo do dcery hraběte zbaveného titulu, když už jsme u toho? Já jsem Carlow, zatraceně!“

„A já jsem z rodu Wardaleů a jsem na to hrdá,“ odsekla Nell. „To myslíte, že bych vás mohla milovat, vy jeden arogantní, podezíravý autokrate? Vždyť mi ani nedokázete říct, že mě milujete, a vypadat, že z toho máte radost. Víte vy snad, co já chci? Co *potřebuju*?“

Marcus se k ní pomalu otočil a zavrtěl hlavou.

„Potřebuju lásku a smích a něhu a humor a důvěru. Nestojím o urozenost ani o peníze nebo společenské postavení. Nepotřebuju muže, který je protřelý milovník, ale takového, kterému na mně záleží.“

Než ji Marcus stačil zadržet, byla Nell ze dveří. Práskla mu jimi před nosem, a když se prudce otočila, stála tváří v tvář lordu Narboroughovi, Halovi a Dianě Priceové.

Nebyl čas zamaskovat slzy, které jí stékaly po obličejí bílém jako křída, ani si upravit napůl rozpuštěný účes. Hrabě ji zachytil, když před ním klopýtla, a upřeně se jí zadíval do tváře.

„Catherine?“

„Catherine Wardaleová byla moje matka,“ řekla Nell, načež obličej hraběte nabyl voskového odstínu.

„Cože?“ ozvala se slečna Priceová nevěřicně a přiskočila k lordu Narboroughovi, aby ho chytila za paži.

„Otče!“ Hal ho podepřel z druhé strany, když hrabě zavrával, a odvedl ho k nejbližšímu křeslu. Nell zatáhla za šňůru zvonku a běžela jim na pomoc. Za ní se otevřely dveře. „Co se stalo? Co jste to udělala?“

„Vypadala jsem jako moje matka,“ řekla Nell Marcusovi trpce a ani se na něj nepodívala. „Řekla bych, že to není zločin. Otevřete okno, ať má lord Narborough vzduch. Už jsem zvonila pro pomoc – potřebuje svoje kapky.“

„Nic mi není.“ George Carlow setřásl Halovu paži a napřímil se ve vyřezávaném křesle, když se objevil komorník. „Moje kapky, Watsone, do pracovny. A jeden podnos s čajem tamtéž a druhý do přijímacího salonu. Pojd'te.“ Pohlédl na čtveřici seskupenou kolem jeho křesla. „Myslím, že bychom si měli sednout do pracovny a mnohé si vysvětlit,“ dodal.

Marcus zamířil vedle Nell, když se v pracovně sesedli ke krbu. Nell však odvrátila hlavu a zadívala se do ohně. Marcus jí to sotva mohl vyčítat. Nechápal, jak se může vyznání lásky tak zoufale zvrtnout. Proč jen jí to řekl zrovna v tu chvíli, jedním dechem s výčitkami, že mu zatajovala svá tajemství?

„Malá Helenka.“ Marcusův otec na ni hleděl a nevěřicně kroutil hlavou. „Musely vám být nějaké čtyři roky, když jsem vás viděl naposledy. Ta podoba mi vrtala hlavou a až teď mi to došlo. Když jste

vyběhla z těch dveří, vypadala jste úplně jako Catherine ve chvíli, když Willa odváděli.“

„Maminka je po smrti,“ sdělila mu Nell, aniž se otočila. „Zemřela před čtyřmi lety na městnání krve v plicích. Podle všeho trvá dost dlouho, než člověk zemře na zlomené srdce.“

„Ach můj bože. A Nathan a Rosalind?“

„Rosalind přijala místo společnice u jedné urozené dámy – pod falešným jménem. Nesměly jsme jí psát ani jinak ji kontaktovat, aby nedošlo k prozrazení. Vždycky psávala jen ona nám.“

„A váš bratr?“ chtěla vědět slečna Priceová.

„Nathan jednoho dne zmizel, docela náhle, jako by se rozplynul.“ Nell mluvila nezúčastněným tónem, jako by probírala nezajímavé klepy. Marcus však, protože už znal všechny odstíny jejího hlasu, dokázal z jejích slov vyčíst, jakou prožívá bolest a kolik ji stojí úsilí, aby se ovládla. Měl chuť vzít ji do náruče a nechat všechny temné stíny minulosti zmizet.

„Neměly jsme peníze, náš bytýn byl... surovec a maminka byla nemocná. Musela jsem nás přestěhovat. S oběma sourozenci jsme ztratily kontakt. Pořád si říkám, že Nathan není mrtvý a Rosalind se vede dobře.“ Hlas se jí konečně zlomil. „Někdy je těžké tomu věřit.“

Marcus jí položil dlaň na rameno a Nell ztuhla. Když po chvíli ruku odtáhl, slyšel, jak si povzdechla.

„Helena –“

„Nell,“ zamumlala.

„Podle toho, co Nell říká, nevěděla, že hrabě z Narboroughu, kterému měla doručit osudný balíček, je George Carlow,“ sdělil Marcus ostatním, odhodlaný předložit fakta věcně a vyhnout se výbuchu emocí, který každou chvíli hrozil. „O skandálu věděla jen to, že její matka nenáviděla jméno Carlow.“

„Nell?“ obrátil se na ni Hal.

„O tom, co se stalo s tatínkem, maminka nikdy nemluvila. Nevěděla jsem v podstatě nic, dokud jsem si v průběhu posledních dvou týdnů nepřečetla jejich dopisy a mamčin deník. Nemohla jsem se k tomu léta přinutit, dokud jsem nepřijela sem a nedošlo mi, že musím poznat pravdu.“

Vstoupil Watson s čajovým podnosem a postavil ho před Dianu, ta ale vstala. „Omluvte mě, prosím, musím pomoci lady Narboroughové. Nic jí pochopitelně neřeknu,“ ujistila ostatní. Když za ní zaklaply dveře, zůstali zbývající čtyři sedět mlčky.

Nell si mlčky poposedla, aby dosáhla na podnos. Podala kapky a sklenici vody Marcusovu otci, pak začala pevnou rukou nalévat čaj jako na běžném společenském dýchánku. Marcus ji pozoroval a nemohl uvěřit, že je tak vyrovnaná. Když mu však podávala šálek, pohlédl jí do očí a uviděl, že jsou plné nešťastné zlosti, kterou v sobě potlačovala jen s největším vypětím sil.

„Dávám vám své slovo, že jsem nevěděla, kdo jste,“ řekla lordu Narboroughovi a rozechvění v jejím jinak tichém hlase bylo přesvědčivější než kdovíjak vypjatý výlev emocí. „Jakmile jsem na to přišla, dostala jsem strach, o vás i o sebe. Nemám tušení, kdo za tím vším stojí a proč. Ale věděla jsem, že Marcus by mi nevěřil, kdybych mu to prozradila.“

Marcuse její slova zabořila – o to víc, že byla pravdivá. Opravdu sám sobě nedovolil, aby jí věřil.

„Třeba byl rozpolcený,“ prohlásil jeho otec a Marcus na něj překvapeně pohlédl. Hrabě se lehce usmíval. *Tak on to ví*, pomyslel si Marcus. *Ví, že ji miluju.*

„To ne,“ odporovala mu Nell a zadívala se do svého šálku. „Marcus ví, na kterou stranu patří. A nakonec je to tak správné. Byla by chyba klást... své touhy před bezpečí vlastní rodiny nebo smysl pro čest.“ Pozvedla hlavu a zpříma pohlédla na Marcuse, na tvářích jasně viditelné stopy po slzách. Marcus měl chuť jí ty slzy slíbat. „Tak to aspoň cítím já.“

„Víte, Nell,“ pronesl hrabě šetrně, „někdy se i lidé, které milujeme, dopustí velké špatnosti. Váš otec měl poměr.“

„S Amandou Hebdenovou, čili lady Framlinghamovou, já vím,“ přikývla Nell. „Je to v těch dopisech. A lord Framlingham se k ní nechoval hezky. Ale proč se nevyzvali na souboj? Proč by jeden druhého vraždil?“

„Protože Kit Hebden byl na nejlepší cestě odhalit vašeho otce coby špióna – to je jediný důvod, jediné možné vysvětlení. Věřte mi, Nell,

že jsem se snažil najít jiné vysvětlení, ale za celá ta léta se mi to nepodařilo.“

„Věřím, že jste se snažil,“ řekla Nell bezbarvým hlasem. „A mrzí mě, že jsem vám neřekla dřív, kdo jsem. Ten muž, ať už je to kdokoliv, mohl dneska dopoledne někoho zastřelit.“

„Ale i když víme, kdo jste, nikam nás to neposouvá,“ vstoupil jí do řeči Hal.

„Ale posouvá,“ zauvažoval Marcus nahlas. „Díky tomu víme, že útoky nejsou namířené čistě proti rodu Carlowových. Je za tím někdo, kdo má nějakou souvislost s tou dávnou aférou, a z jakéhosi důvodu chová zášť jak vůči potomkovi popraveného muže, tak vůči rodině jediného ze tří přátel, který přežil.“

„Máš pravdu.“ Hrabě vzrušeně vstal. „Celá Hebdenova rodina už to má za sebou, kromě jeho dcery – ta žije s rodinou své matky. Takže kdo nám zbývá?“

„Skutečný zrádce? Člověk, který zavraždil lorda Framinghama?“ zeptala se Nell s nadějí v hlase.

„Ach má milá,“ potřásl hrabě hlavou. „Už jen kvůli vám bych si přál, aby tomu tak bylo.“

„Chci jet domů,“ prohlásila Nell suše. „Nemám tady co dělat.“

„Zapomínáte na hrozící nebezpečí,“ zaprotestoval hrabě.

„Tím myslíte muže, který postřelil Marcuse a který by mohl přijít na to, kde bydlím? Tak ten nikdy neexistoval. Marcuse jsem střelila já.“

„Já vím,“ přiznal se hrabě a Marcus se skoro musel smát, jak Nell překvapeně zalapala po dechu.

„Byla to nehoda,“ dovysvětlil Marcus Hálovi. „Sledoval jsem Nell a vyděsil jsem ji. Pak jsem to použil jako záminku, abych ji dostal sem.“

„Takže co tu máme,“ zamračil se hrabě. „Náš tajemný nepřítel musel vynaložit značné úsilí, čas a prostředky na to, aby vystopoval Nell. Poslal ji s hedvábným provazem, aby to vypadalo, že se na spiknutí podílí. Pak jsi ji vyčenichal ty a vydíráním jsi ji přiměl, aby s námi odjela sem. Chápu to správně?“

„Ano, pane,“ Marcus z něj nespouštěl šedé oči. „Myslel jsem, že Nell hrozí nebezpečí – a že ona představuje nebezpečí pro nás. A oba mi budete muset odpustit, ale bezpečí naší rodiny jsem kladl na první místo.“

„Já ti odpouštím,“ prohlásil hrabě suše. „Ale s Nell si o tom asi ještě budeš muset promluvit.“

„My se nemáme o čem bavit,“ ozvala se Nell. „Já Marcusovy pohnutky zcela chápu,“ prohlásila a věnovala mu pohled, který jasně říkal, že jeho vyznání lásky nebere ani trochu vážně. Nemohl jí to mít za zlé. „Prosím, nechte mě odjet domů.“

Marcuse napadlo, co by Nell asi udělala, kdyby přímo tady před otcem a Halem poklekl a požádal ji

ruku. Uvěřila by mu? Chvilku o tom uvažoval,

když to bylo šílenství. Jenomže Nell byla zoufalá a rozzlobená a Marcus tušil, že kdyby teď řekla ne, bylo by to neodvolatelné.

„Nabídl jsem Nell, že koupím obchod v dobré čtvrti, který by vedla. Byli bychom obchodní partneři,“ řekl Marcus nakonec místo vyznání a cítil, že se trošku uvolnila. Ano, opravdu se bála, aby ji k něčemu netlačil.

„Líbilo by se vám to?“ zeptal se jí hrabě. „Chtěl jsem pomoci vaší matce, ale zmizela dřív, než jsem se o to mohl pokusit. Od té doby mě to trápí.“

„Děkuji vám.“ Nell se nějak podařilo sebrat v sobě dostatek síly k odpovědi. „To by bylo báječné.“ A skutečně by bylo. Žila by v pohodlí a úctě okolí a byla by paní svého osudu. Ještě před pár týdny si nedokázala představit nic lepšího.

A vedle ní seděl muž, který byl ztělesněním jejích snů a který jí vyznal lásku. Řekl své vyznání tak, jako by ji stále ještě napůl podezíral, jako by z něj slova vycházela proti jeho vůli, jako by se styděl, že se zamiloval do dcery zrádce a vraha, do ženy, která spadla hluboko pod svůj společenský status. *Myslíte, že jsem se chtěl zamilovat do kloboučnice?* zeptal se jí. Jeho poznámka mohla znamenat, buď že je to pravda, nebo že je takový svazek nemožný.

Marcus se s Nell nemohl oženit, i kdyby ji doopravdy miloval. Byl by to strašlivý skandál. Nell zcela nechápala, jak se ve vysoké

společnosti šíří klepy a jaké mají důsledky, dovedla si ale představit, jaké pozdvižení by takový svazek způsobil.

Nikdy by po Marcusovi něco takového nemohla chtít, i kdyby už nad nimi nevisel závoj tajemství a nebezpečí. A také už se nechtěla stát jeho milenkou, protože žít v neustálém očekávání, kdy se Marcus ožení, k čemuž muselo nevyhnutelně dojít, by bylo ryzí peklo.

Muži spolu rozmlouvali a jejich hlasy zněly Nell v hlavě jako pouhý bzukot. Od chvíle, kdy se ozval ten výstřel a rozbil jejich křehké příměří, vyvstala celá řada okolností, s nimiž se musela vyrovnat a pokusit se je pochopit.

„Nell?“

Nell vzhlédla a uviděla, jak na ni všichni tři upřeně hledí. „Promiňte. Nedávala jsem pozor.“

„To je pochopitelné,“ ujistil ji Marcus. „Shodli jsme se na tom, že se nemůžete vrátit do Londýna sama, alespoň ne do té doby, dokud se záhada nevyřeší. Ať už je zatím kdokoliv, nemyslí to s vámi dobře, to je zřejmé. Přínejmenším je mu jedno, co se s vámi stane.“

Pojed'te s námi, až se budeme vracet. Pak vybereme vhodný obchod, zařídíme ho, zaměstnáme personál, najdeme vám služebnou. To všechno nějaký čas potrvá.“

„A jestli se nám nepodaří zjistit, kdo za tím je?“

„Potom k vašemu personálu přibude tělesný strážce,“ prohlásil Marcus suše. „Na tak dlouho, jak jen bude nutné.“

Já nechci žádného strážce, já chci tebe, pomyslela si Nell a pevně sepjala ruce, aby odolala pokušení natáhnout se k němu a hledat u něj oporu. „Co řeknete ostatním? Lady Narboroughová mě tu už třeba nebude chtít, až se dozví, kdo jsem.“

„Hrála si s vámi, když jste byla dět'átko, rozhodně by vás teď nevyhnala,“ usmál se na ni hrabě. „Povím jí to, ale děvčatům ne. Řekl jsem jim jenom, že se vynořil kdosi z mé minulosti, kdy jsem pracoval pro vládu, a něco proti mně má. Není třeba probouzet tu starou tragédii víc, než je nutné. To stačí, aby se měly na pozoru.“

„Aha,“ vydechla Nell. „Děkuji vám.“ Nell se zdálo, že hlasy k ní doléhají odněkud z veliké dálky. Připadala si celá strnulá, prochládlá a unavená a věděla, že pod tou strnulostí leží hluboký smutek, jako když

pod silným ledem protéká voda. Pánové se zvedli a nechali ji o samotě. Vnímala jakýsi pohyb, poznala, že se otevírají a zavírají dveře, ale zůstala sedět ve svém křesle s pohledem upřeným do plamenů v krbu.

„Nell?“

„Ach!“ Prudce se ohlédla a srdce jí bušilo až v krku. „Myslela jsem, že jste všichni odešli.“

„Ne.“ Marcus se pousmál, opřel se loktem o krbovou římsu a upřel na ni oči. *Aspoň že se nemračí*, prolétlo jí maně hlavou a nechápala, co tam Marcus ještě pohledává. „Vyznat dámě lásku uprostřed vzrušeného sporu asi není... nejlepší nápad.“

„To tedy není,“ souhlasila Nell. „Už mi teď alespoň věříte? Máte ve mě důvěru?“

„Ano, věřím vám a mám ve vás důvěru. A taky vás doopravdy miluju, Nell.“

Nell ještě nikdy neviděla, aby se tvářil tak vážně, a přitom se nemračil tím svým typickým způsobem. Až by mu skoro uvěřila.

„A ať s tím uděláte cokoli – tedy kromě toho, že to budete ignorovat – způsobíte strašlivý skandál,“ poznamenala Nell smutně a měla co dělat, aby se mu nevrhla do náruče. „Nemůžete se se mnou oženit. To by bylo neslýchané, zejména když máte dvě sestry na vdávání. A kdybyste si ze mě udělal milenkou a někdo na to přišel, bylo by to skoro stejně zlé. Někdo by mohl zpochybnit vaši věrnost – vůči Koruně i vůči otci.“

„Kdokoli by chtěl zpochybnit moji věrnost, podívá se za úsvitu do hlavně mojí pistole,“ prohlásil Marcus chladně, až se Nell zachvěla.

„Skvělé, nechal byste se kvůli mně zabít,“ odtušila Nell.

„Jsem vynikající střelec,“ nedal se Marcus. „Na co zamírím, to trefím.“

„Tak to mě uklidňuje,“ odsekla Nell. „Mám zůstat po ruce, abych vašim blízkým vysvětlila, že jste musel utéct za hranice, protože jste někoho zabil?“

„Už vám někdy někdo řekl, že byste dokázala přivést člověka k zuřivosti?“

„Ano, vy,“ řekla Nell a snažila se nevšímat si toho, jak to Marcusovi sluší, když se tam nad ní tyčí a tmavé oči mu planou. „Ale já se vás teď nesnažím popudit, jenom říkám pravdu. Vy však nejste zvyklý na to, aby vám někdo odmlouval, a musím říct, že se s tím nesrovnáváte právě nejlíp.“

„Tak mi tedy povězte, co cítíte, Nell.“ Marcus náhle poklekl na jedno koleno, až se Nell polekala. „Řekněte, co cítíte ke mně, jak se díváte na nás dva.“ Chytil ji za ruce a pevně jí je stiskl, až cítila čísi tep, nevěděla však, zda je jeho, nebo její vlastní.

Miluju tě, miluju tě... Stačilo jen to vyslovit nahlas a všechna její dobrá předsevzetí by přišla vniveč. Marcus už by ji nepustil, a to by mělo důsledky, které nikdy nemohly být šťastné. Ani pro ně dva, ani pro jeho rodinu.

„Toužím po vás,“ vypravila ze sebe Nell a přinutila se pohlédnout mu do očí. „Když se mě dotknete, připadá mi, že morálka a slušné vychování přestávají mít smysl. Políbíte mě, a rozhořím se plamenem – a to není správně a nemůže to tak zůstat. Navíc kvůli vám propadám slabosti.“

Nell se rozechvěle usmála, ale také Marcusovy oči díky tomu trošku zaplály humorem.

„To není špatné,“ prohlásil lehce ochraptělým hlasem a sklonil se k ní.

„Takové slabosti zase ne.“ Nell uhnula před jeho dráždivými ústy. „Jsem nezávislá žena. Musím stát na vlastních nohou, nemůžu spoléhat na muže. Vy jste moc velký,“ postěžovala si a najednou si připadala hrozně unavená a podrážděná. „Když se na vás podívám, mám chuť složit ruce do klína a nechat vás, abyste všechno vybojoval za mě, a to nejde.“

„Nell, přece už jste souhlasila, abychom vám pomohli,“ začal Marcus a hladil ji při tom prstem po hebké kůži na vnitřní straně zápěstí. Nell na okamžik zavřela oči a představila si na tom místě jeho rty.

„Jsem vám za to neskonale vděčná a hodlám to pojmout jako obchodní vztah,“ prohlásila Nell tak pevně, jak jen dokázala. „Nemůžu se nechat vydržovat.“

„Já po vás nechci, abyste se nechala vydržovat, Nell, chci po vás, abyste –“

„Dost! Dost,“ zopakovala Nell už mírněji. „Neříkejte nic, čeho bychom oba vzápětí dozajista litovali. Zůstanu s vaší rodinou, dokud si nebudu moci otevřít vlastní obchod, a jsem za to tak vděčná, že to ani nedokážu dost dobře vyjádřit.“

Marcus se posadil na paty a zamračeně zavrtěl hlavou. „Každé čtvrtletí se sejdu s vaším obchodním zástupcem a probereme zisky a ztráty. Doufám, že budu schopna vám vaše investice slušně vynahradiť. A až si budou vaši známí stěžovat, kolik je stojí klobouky a doplňky pro jejich milenky, povíte jim o podniku, který sice není nijak přehnaně levný, ale dostanou tam čepce za rozumnou cenu.“

„A vy budete spokojená?“

„Samozřejmě. Budu mít tolik práce, že mi nezbude čas na bláznivé snění o... vášni. A vy budete také spokojený.“

„Aha.“ Marcus vstal. „Jste úžasně prakticky založená, Nell. Každý příliš horoucí sen dokážete uhasit vědrem studené vody.“

„Tak to musí být.“ Nell se dokázala usmát. „Já si sny nemůžu dovolit.“

„Já bych vám je dopřál, kdybych jen směl,“ řekl Marcus a na chvíli se mu v očích usadila taková něha, že to Nell málem nedokázala snést.

„Já vím,“ vypravila ze sebe, úsměv stále na rtech.

Marcus se k ní sklonil a ona se tentokrát ani nepokusila před ním uhnout, nebránila se jemnému doteku jeho dlaně, kterou jí položil na zátylek, aby ji mohl políbit. Říkala si, že to bude naposledy, poslední sen.

Ucítila na rtech Marcusova něžně majetnická ústa a chtěla si z toho polibku zapamatovat každíčkou podrobnost, jeho chuť, dotek jeho kůže, když jí položil dlaň na tvář, jeho vůni, hru svalů na paži, kam mu položila ruku, a obloučky řas, které zahlédla, když sama otevřela oči, aby mu viděla do obličeje.

A jeho husté tmavé řasy pojednou vylétly vzhůru a Marcus ji přestal líbat.

„Moudrá Nell,“ zamumlal a najednou byl pryč.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Toho dne a ještě i dne následujícího, vládl na Stanegate Courtu nezvyklý klid. Hal s Marcusem vyjeli do kraje, rozestavili myslivce a další personál na hlídky, vyslali pátrače, ale nic nezjistili.

Myslivci říkali, že Cikáni odjeli a zůstala po nich jen vyhaslá ohniště a otisky koňských kopyt. „A také kola od vozů,“ hlásil nadlesní. „Větší než obvykle,“ pokrčil rameny. „No, stejně už jsou pryč, pane.“

Marcus o tom pochyboval. Přesunuli se, to ano, ale romský kmen tu podle něho stále ještě někde byl. „Škoda,“ řekl nakonec. „Mají bystré oči, mohli někoho vidět.“

Marcus byl netrpělivý, potřeboval nějakou činnost, trápilo ho, že se temný cizinec dokáže ztrácet v lesích jako duch. A Nellina přítomnost v domě mu také nepomáhala. S každým uplynulým dnem po ní toužil víc a víc a ona, jak se zdálo, možná stála o jeho milování, ale ne o jeho lásku.

„Oženíš se s Nell?“ zeptal se Hal, když seděli na koních na Strážním vrchu a pozorovali okolní kopce, jestli se někde neobjeví usvědčující stužka dýmu.

„Ne.“

„Ovšem, je tu ten skandál,“ prohlásil mladší bratr. „Určitě víš, co děláš. Ostatně jsi dědic.“

„O skandál nejde. Ale Nell mi ještě ani neumožnila, abych ji požádal o ruku.“

Hal se rozesmál. „Rozumná žena!“

„Myslíš?“

„No ovšem. Chce být nezávislá.“

„Už nezávislá byla a skončila na pokraji chudoby. Za takových okolností nevím, jakou by pro ženu mohla mít nezávislost cenu.“

„Zato teď bude nezávislá a v pohodlí. Zabezpečená. A nebude muset poslouchat, jak senzacechtivé hyeny vytahují na světlo hříchy jejího otce, nebo sledovat, jak hlava nehlava vyzýváš na souboj každého, kdo se o ni otře slovem.“ Hal si vyhrnul límec kabátu,

protože se zvedl chladný vítr. „A když bude chtít, může si najít milence, až na to bude připravená.“

Marcusův kuň pohodil hlavou, jak mu jeho pán bolestivě trhl udidlem v tlamě. „Jestli tohle téma ještě někdy otevřeš, nebudu se obtěžovat s nějakým soubojem,“ prohlásil Marcus suše. „Prostě dostaneš pěstí.“

„To by sis mohl zkusit,“ odpověděl Hal stejně nevzrušeně. „Nezapomeň, že jsem se ještě nedávno rval o život, ne v boxerském salonu pro urozené pány.“

„Věř mi,“ řekl Marcus a rozhlédl se po zasněžených úbočích, „že pro Nell bych dokázal zabít. Ovšem tebe samozřejmě ne, bratříčku.“

Pobídl svého šedáka ostruhami a pustil se cvalem po okraji srázu. Za sebou slyšel dusot kopyt Halova koně a ve větru šlehajícím ho do tváří se snažil na všechno zapomenout.

Druhý den dopoledne se Nell ocitla v malém přijímacím salonu o samotě s Dianou Priceovou. Její společnice si původně četla, ale když vešla Nell a posadila se na druhou stranu krbu, hned knihu odložila. Nell si pomyslela, že je Diana až nadpřirozeně klidná, vyrovnaná a *spořádaná*. Jedině při bruslení se zdálo, že se přestala tak přísně ovládat a dobře se bavila. Byla to úleva zabývat se na chvíli někým jiným a nepřehrabovat se stále jen ve svém vlastním nitru.

„Dovolte mi otázku,“ osmělila se Nell a natáhla ruku k teplu plápolajícího ohně. „Jak jste se stala dámskou společnicí? Moje sestra byla společnicí – možná jí pořád ještě je, co já vím – a já o ní přemýšlela a zajímá mě, jaký asi vede život.“ Diana prudce zvedla hlavu a Nell spěšně dodala: „Přirozeně nechci, abyste mi říkala cokoli o svých zaměstnavatelích.“

„Jenomže na zaměstnavatelích právě nejvíc záleží,“ poznamenala Diana suše. „U citlivých a inteligentních lidí, jako jsou Carlowovi, si lepší místo nemůžete přát. Hloupá nebo tyranská zaměstnavatelka vám určitě dokáže udělat ze života peklo.“ Diana si skousla ret, jako by nevěděla, jestli má pokračovat, pak se zjevným přemáháním dodala: „Můj otec přišel o všechno při kartách. Během jediné noci ho doslova zničil –“ Diana se zarazila a zahleděla se do plamenů.

„Prosím, už nic neříkejte. Musí to pro vás být velice bolestné,“ naléhala na ni Nell a cítila se hrozně, že svým vyptáváním otevřela starou ránu.

Diana potřásla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit, podívala se na Nell a odhodlaně pokračovala: „Zničil ho falešný hráč. Muž tak mladý a s tak nevinnou vizáží, že u něj otec nevytušil nebezpečí. Do rána přišel o všechno – o náš dům, o peníze... o všechno. Papá se z toho nikdy nevzpamatoval, podlomilo mu to zdraví. Děkuju bohu, že se toho nedožila maminka. Otec se pak přestěhoval na sever a živil se, jak se dalo. Nějak se mu podařilo vyhnout se vězení pro dlužníky, ale mě nezbylo, než si také hledat zaměstnání.“

„Je mi to moc líto,“ řekla Nell upřímně. „A jsem vážně ráda, že jste našla tak dobré místo v téhle domácnosti.“

„My dvě máme jednu věc společnou,“ prohlásila Diana a zkoumavě se zahleděla na Nellinu tvář. „Oběma nám zničil život bezohledný mladík. Neskončila byste tam, kde jste skončila, kdyby vás bratr neopustil.“

„Ale ne! Nathan nás neopustil, to určitě ne.“ Nell celá rozrušená vstala a začala přecházet po místnosti. „Nevím, co se s ním stalo, a obávám se nejhoršího. Ale přece bych se musela dozvědět, kdyby bratr zemřel, nemyslíte? Začal se pohybovat ve špatné společnosti, alespoň tolik vím. Najednou se objevily peníze – ne pravidelně, ale víc, než kolik si mohl vydělat nějakými pomocnými pracemi. Nechtěl nám říct, odkud je má, ale když jsem na něj uhodila, přísahal, že nekrade.“

Diana Priceová si odfrkla, jako by nevěřila svým uším, a Nell se překvapeně otočila. Druhá žena už byla také na nohou, v ruce knihu a kapesníček. Maličko se na Nell usmála: „Mám vás ráda, slečno... Warda– leová. Navzdory všemu.“

Dveře se za ní zavřely a Nell zůstala v tiché místnosti sama, zmatená a celá nespá.

V průběhu večere Nell Marcuse soustředěně pozorovala. O něčem přemýšlel, cítila ale, že jí se jeho myšlenky tentokrát netýkají. Když

po jídle lady Narboroughová vstala, Marcus se s leknutím probral ze zhloubání.

„Nell, Hale, otče – o něčem bych si s vámi rád promluvil. Mamá, můžete Nell půl hodiny postrádat?“

„Když nebude nic namítat proti vašemu portskému,“ prohlásila lady Narboroughová s úsměvem.

„Děkuji, Watstone, to bude všechno.“ Hrabě počkal, až služebnictvo sklídí stůl po večeři. „Nedala byste si sklenku likéru, má milá?“

„Mohla bych ochutnat portské?“ osmělila se Nell. „Ještě jsem ho nepila.“ Místnost teď nabyla vyloženě pánského rázu. Služebné odnesly stříbrné nádoby a porcelán, a když ze stolu zmizel bílý ubrus, objevily se na leštěné desce sklenky, karafy s vínem a miska ořechů.

„Usilovně jsem se snažil vybavit si vzpomínky z minulosti,“ řekl Marcus a začal louskat ořechy. Hrabě nalil Nell víno. „Hlavně z doby, kdy mi mohlo být tak devět. Tehdy jsem ještě spoustu věcí nechápal, ale už jsem nebyl tak malý, abyste mě pokaždé zahnali do dětského pokoje, když se dospělí začali o něčem bavit. Vzpomínám si, že jsem dost času strávil schovaný za závěsem v arkýři.“

„Řekl jsem ti už o všem, co se tehdy událo,“ poznamenal hrabě zamračeně. „Tvoje dětské vzpomínky nám toho moc neosvětlí.“

„Ale mně se vybavilo něco, o čem už od té doby nepadla zmínka. Alespoň pokud vím. Možná to zní bláznivě, ale nebyla někdy řeč o jakémsi prokletí? Matně si vzpomínám na zmínku o cikánském prokletí.“

Lord Narborough rázně odložil sklenku. „Aha, myslíš tamten *nesmysl*.“

„Tyhle lesy bývají plné Cikánů, ale najednou se ztratili. Nellin temný cizinec by mohl být Rom.“ Nell pohlédla z jednoho na druhého. Hal se tvářil pochybovačně, hrabě rozpačitě. Marcus pohlédl Nell do očí, jako by jí vysílal tajné poselství, které se ale Nell neodvažovala rozluštit.

„Došlo k takové věci,“ ozval se lord Narborough konečně. „Kit Hebden – lord Framlingham – si našel cikánskou milenku a měl s ní

syna. Zdálo se, že Amanda, jeho vlastní žena, je neplodná, a tak dítě přinesl domů a přinutil ji, aby ho vychovávala.“

„To bylo dost netaktní,“ poznamenal Hal.

„Bylo to kruté,“ upřesnil Marcus. „Jako by ženě přímo vmetl, že on plodný je a za to, že nemají děti, může ona.“

„Chudinka chlapeček,“ povzdechla si Nell pohnutě. „Stal se pěšákem v otcově hře.“

„Zpočátku ne. Lady Framlinghamová si děťátko zamilovala a vychovávala je jako vlastní. A jak už to tak bývá, jakmile bylo v domě dítě, začala se čekat i ona. Narodila se jí dcera, pak ještě syn a byla znovu těhotná, když byl její manžel zavražděn. Potratila a krátce poté zemřel i její vlastní synek.“

„Aspoň jí mohl být útěchou nejstarší chlapec, to dítě lásky,“ pronesla Nell s nadějí v hlase a vzpomněla si, že Amanda Hebdenová byla milenkou jejího vlastní otce. Byl to strašlivý spropletenec.

„Ne na dlouho. Po vraždě se Amanda dostala do stavu, že nebyla schopná se obléknout, natož aby se starala o děti. Do věci se vložili Amandini příbuzní – a poslali chlapce pryč.“

„Zpátky k cikánské matce?“ zeptala se Nell.

„Ne. Do sirotčince někde na severu země.“

„Ale to je strašlivé,“ zamumlala Nell.

„Nikdy se nesmířili s tím, že Hebden Amandě dítě vnutil, a nedbali ani na její protesty a prohlášení, že chlapce miluje. Pak se objevila jeho pravá matka. Její milenec byl po smrti, dítě pryč. Všechny nás proklela – Hebdenovy za to, že ji zradili, Wardaleovy za smrt jejího milence a mě za to, že jsem vraždě nedokázal zabránit a že jsem podle ní byl součástí celého spiknutí.“ Hrabě usrkl portského. „Byla to překrásná bytost. Nespoutaná, exotická – a zcela nepřítetná žalem.“

„Co se s ní stalo?“ špitla Nell.

„Zabila se, aby kletbu stvrdila vlastní krví. Romové věří, že kletba je pak mocnější.“

„Tak proto se mamá vždycky měla na pozoru před Cikány,“ uvědomila si Nell. „Radši přešla na druhou stranu ulice, než by se přiblížila neškodnému prodáváči dřevěného nádobí nebo stařence nabízející vřes.“

„Jenže ta žena je dávno po smrti a Cikáni byli u nás v lesích vždycky, a nikdy nám nijak neublížili,“ nesouhlasil Hal.

„A co to dítě?“ chtěl vědět Marcus. „Co se stalo s tím chlapcem?“

„Možná to bude vědět Veryan.“ Lord Narborough si dolil sklenku a přisunul karafu svému staršímu synovi. „Ráno jsem dostal dopis – byl na cestě dva dny, v tomhle počasí je to s poštou učiněná bída. Veryan přijede zítra a přiveze papíry ohledně toho starého případu.“ Nell ani nevěděla, že se pohnula nebo něco řekla, ale hrabě na ni upřel zrak: „Je mi to líto, má milá. Musí to všechno pro vás být velmi bolestivé.“

„Já chci poznat pravdu a byla bych ráda, aby tohle pronásledování skončilo,“ prohlásila Nell pevně a dopila poslední kapku ze své sklenky. Víno se jí teple rozlévalo v útrokách a zahánělo chlad, který na ni vanul z vyslechnutého hovoru. „Jako by ta historie byla jedna velká tragédie – teď ještě ta nebohá žena a její dítě.“

Nell se otrásla, když si představila, jak zoufalá musela být Hebdenova cikánská milenka.

„Zítra budeme vědět víc,“ uzavřel Marcus. „Pojďme se přidat k ostatním a bavit se o veselejších věcech.“

Ale Marcus si dělal plané naděje. Když dorazil lord Keddinton, oklepal si sníh z bot a elegantně se usadil u krbu, stačilo pár slov, a jejich nejnovější teorie byla v troskách.

„Tak vy si myslíte, že je za tím vším to kukaččí mládě?“ Veryan přiložil dlaň ke sklenici s horkým punčem a zavrtěl hlavou. „Ten chlapec je mrtvý. Dal jsem si práci, abych zjistil, co se s ním stalo. Poslali ho do sirotčince někde v Yorkshiru. O rok později tam vypukl požár, při kterém dítě zahynulo. Jediným dosud žijícím potomkem z rodu Framlinghamových je Imogen Hebdenová. Je to okouzující mladá dáma a přátelí se s mými dcerami. Ona za touhle záležitostí nestojí, tím jsem si naprosto jist.“

„Ten Rom může samozřejmě být v něčích službách,“ dodal ještě Veryan a pokrčil rameny.

„A ty dokumenty, pane?“ zeptal se Hal.

„Tady je máte.“ Veryan podal hraběti útlou složku. „Sám jsem na tom zapracoval a mladý Gregson vyšťoural všechno, co se jen dalo – byl tím případem dočista posedlý, chudák.“

„Proč chudák?“ zbystřil Marcus.

„Je mrtvý. Podle všeho jej minulý týden cestou domů srazil nějaký vůz.“

„To nerad slyším,“ vzhlédl hrabě od složky. „Připadal mi jako slibný mladík.“

„To také byl. Vkládal jsem do něj velké naděje.“

„Byla to jen pouhá shoda okolností, že se tomu případu věnoval?“ zajímal se Marcus. Po zádech mu přeběhl mráz. Říkal si, že začíná mít příliš bujnou fantazii, ale zpráva ho nepotěšila.

„Původně jsem si to myslel,“ pronesl Veryan zvolna. „Teď už si tím tak jistý nejsem.“ Brzy poté se zvedl k odchodu. Marcus ho vyprovodil až ke kočáru, a když se vrátil, našel otce a mladšího bratra zabrané do spekulací, které nikam nevedly.

Marcus přivřel dveře a začal přecházet po místnosti. „Je jedno, kdo to je a proč to dělá,“ prohlásil po chvíli. „Musíme ho dostat.“

„Chceš nastražit léčku?“ ozval se hrabě.

Nell, která právě procházela kolem pracovny, strnula na místě. Dveře byly pootevřené. Provinile se rozhlédla kolem sebe, po špičkách došla ke dveřím a maličko do nich strčila prstem. Věděla, že by neměla odposlouchávat, ale jestli Marcus chystá něco nebezpečného, potřebovala o tom vědět.

„Ano.“ Marcusův hlas zněl, jako by přemýšlel nahlas. „Musíme ho dostat dovnitř. Venku bude vždycky ve výhodě.“

„Bude třeba stáhnout hlídky,“ dodal Hal. „Soustředíme je, řekněme, ve stájích, jako bychom z té strany očekávali útok. Je to snadný terč, je tam spousta hořlavého materiálu, bylo by logické, kdybychom to považovali riziko.“

„Klobouk dolů před tvou vojenskou taktikou,“ prohlásil Marcus ironicky. „A my pak budeme hlídkovat uvnitř a dávat si pozor, aby nás nebylo vidět?“

„Dům je velký,“ namítl hrabě. „Má několik křídel.“

„Budeme ho muset nějak nasměrovat,“ zamyslel se Marcus. „Ale není hloupý, otevřené okno by mu bylo podezřelé.“

„Mně se to nelíbí,“ prohlásil hrabě nakonec. „Ne, když jsou tu ženy.“

„Co kdyby je jeden z vás odvezl do města?“ navrhl Hal.

„Musíme tu být všichni tři. Ne, otec má pravdu, je to příliš riskantní.“

Nell se potichu vzdálila. Dokud se budou pánové tak úzkostlivě bát o své ženy, bude je temný cizinec mít přesně tam, kde je chce mít. Bylo třeba, aby se někdo vydal za ním, postavil se mu tváří v tvář a zjistil, jestli to všechno podniká za nějakým účelem, nebo je to prostě jen šílenec.

Nell přinesla první provaz, její otec byl obviněn ze zrady a vraždy. Ona byla středobodem celého případu, bylo tedy na ní, aby jednala. Temný cizinec určitě bude ve střehu, tím si byla jistá. Pospíšila si. Dole na konci chodby byla místnost se zbraněmi a pánové jistě budou zaneprázdnění až do oběda.

Jak Nell doufala, jedna ze zásuvek leštěné komody nebyla zamčená. Uvnitř bylo množství pistolí, z nichž si Nell obezřetně vybrala tu nejmenší a ani se nenamáhala s hledáním nábojů. Stejně netušila, jak se taková zbraň nabíjí, a navíc z představy, že by zase někoho postřelila – byť by to byl nebezpečný pan Salterton – se jí dělalo doslova špatně od žaludku. Jenomže to on nemohl tušit.

Nell si schovala zbraň pod svůj silný kabát a srdnatě vyšla ven. Od hlavních dveří se pustila pěšinkou, která vedla ke kraji lesa. K plotu, který sloužil jako ochrana parku před divokou zvěří, to bylo pouhých pár set metrů. Bukové lesy za ním byly hluboké a zdály se být bez konce.

Nell se snažila tvářit, jako by byla na procházce, zdánlivě se kochala pohledem na oblohu a napínala zrak do lesa, zda neuvidí jelena.

Po patnácti minutách chůze, kdy už jí začínaly mrznout prsty u nohou, nabyla přesvědčení, že je sama. Z křoví vyběhla liška, a když spatřila Nell, strnula a rychle se zase ztratila. Nell byla zjevně jediná lidská bytost široko daleko.

S povzdechem se otočila k lesu zády a opřela se o plot.

„Hledáš mě, Heleno?“ ozval se za ní pojednou tichý melodický hlas.

Nell zavřela oči a vyslala k nebi tichou modlitbu, aby v sobě našla dost síly. Kdyby se neopírala o plot, nejspíš by se leknutím sesula k zemi.

„Ano, pane Saltertone,“ odpověděla a pomalu se otočila.

A vtom jí to došlo: oslovil ji *Heleno*. Žádné Nell nebo slečno Lathamová, ale Heleno. *On ví, kdo jsem*, pomyslela si.

Štíhlá postava stála jako divoká šelma jen kousek od lesa, aby v něm mohla zmizet, kdyby jí hrozilo nebezpečí.

Muž měl na sobě volný kabát, pod ním modrou košili a kolem krku černobílý puntíkový šátek, na nohou kalhoty a vysoké boty. Nell neuniklo, že jsou to velmi dobré boty. Límeček měl ale vyhrnutý vzhůru a střechu klopeného klobouku staženou do čela, takže z obličeje mu viděla jen černé oči a smyslný, výsměšný úsměv.

„To byla od tebe trochu nepředloženost, že ses odvážila sama ven,“ poznamenal neznámý. Nell na něj upírala pohled a snažila se uložit si do hlavy každou podrobnost. Černé vlasy, olivově snědou kůži, záblesk zlaté náušnice na jednom ušním lalůčku, ruce s dlouhými prsty bez rukavic.

„Zase ne tolik,“ vyhrkla Nell, vytáhla pistoli a zamířila na něj.

„Umíš s tím zacházet?“ Muž vypadal pobaveně, jeho melodický hlas jako by v ní brnkal na napjatou strunu.

„Samozřejmě. Lord Narborough trvá na tom, aby všechny dámy nosily zbraň, a naučil nás střílet,“ zalhala Nell. „A co vy tu děláte? Proč nás pronásledujete?“

„Já že vás pronásleduju?“ zasmál se muž, ale jeho hlas byl najednou mrazivější než okolní vzduch. „Co ty víš o pronásledování?“

„Docela dost,“ odsekla Nell příkře. „No? Máte pro to nějaký důvod, nebo jste prostě jenom blázen?“

„Ovšemže mám svoje důvody, dcero vraha. Mohl bych ti o tom dokonce vyprávět. Ale ne tady, hned u nosu jeho lordstva a toho čápka v uniformě. Nechceš přece, aby se jim něco stalo, že ne?“

„Ne. Nikomu se nesmí nic stát. Tak tedy kde? A kdy?“

„Poznáš kdy. Pjijď k letohrádku, kam si tě vzal tvůj milenec.“

Nell se rozhořel obličej. „Jak o tom můžete vědět?“

„Chodím si, kam chci, a vidím, co chci.“ Blýskl bílými zuby. „Máš v sobě mnohem víc vášně, než si ten panáček zaslouží.“

„Vy... šmíráku!“ Nell si vzpomněla, jak průzračné bylo sklo v okně letohrádku, a ruměncem ji polil od hlavy až k patě.

Snědý muž k ní přistoupil, a než stačila cokoli udělat, vykroutil jí pistoli z ochablé ruky. „Nepotřebuju se dívat na druhé, abych si užil svoje,“ poznamenal klidně, prohlédl pistoli a podal ji zpátky Nell. „Mívá ten tvůj lord stejně mizerně nabito?“

Nell popadla pistoli, než se stačili dotknout prsty, a připadalo jí, že jí kolem nohou ta je sníh. „Budu u letohrádku.“

„Ovšemže budeš,“ řekl a zuby mu znovu bíle blýskly. „*Kay zhala i suv shay zhala wi o thav.*“

„Co to znamená?“ chtěla vědět Nell. Netušila ani, jakou to bylo řečí. Ale muž mezitím zmizel mezi stíny a zůstaly po něm jen stopy ve sněhu.

Nell šla zpátky k domu a celá se třásla. Rozčilením i představou, že je Salterton tak blízko.

Byla si jistá, že je to nebezpečný člověk, který by neváhal někoho zranit nebo zabít. Také ženám byl nebezpečný. Nell byla zamilovaná do Marcuse, a přece v Saltertonově pobaveném, zpěvavém hlase a pružných pohybech jeho vypracovaného těla bylo něco živočišného, co na ni silně působilo.

Nell vrátila pistoli na své místo, a když si celá zmatená odkládala v hale šál a stahovala si rukavice, tváře jí plály chladem a pocitem provinění a srdce jí bilo jako o závod.

„Nell?“

„Ach!“ Nell upustila rukavice a prudce se otočila. „*Marcusi*. Ach *Marcusi*.“

A v příštím okamžiku už byla u něj v náručí, uprostřed našťestí prázdné haly, a tiskla se k němu jako ke svému zachránci.

Ano, tohle byl muž, kterého doopravdy chtěla, kterého milovala a po kterém toužila. Temný cizinec sice dokázal kouzlit svým hlasem, ale kouzlo se zlomilo při prvním střetu se skutečností. A Marcus byl

skutečný a pro Nell ten pravý, a ona v tu chvíli poznala, že tomu tak bude už po zbytek jejího života.

„Nell? Co se děje?“ Marcus jí položil dlaň na tvář a zadíval se na ni potemnělými očima, v nichž se zračila smyslnost i něha.

„Chyběls mi,“ vyhrkla Nell popravdě a bez přemýšlení. „Šla jsem se ven trochu projít a stýskalo se mi po tobě.“

„Proč jen jsi, pro všechno na světě, chodila sama, Nell? Není tam bezpečno.“

Nell se bolestně sevřel žaludek, když si uvědomila, že mu bude muset lhát. Tak dlouho trvalo, než si získala jeho důvěru, a teď ji musela zradit. Ale kdyby mu pověděla pravdu, připravil by na Saltertona past a někdo by mohl být zraněn – třeba právě Marcus.

„Potřebovala jsem si vyjít ven,“ pípala Nell a utěšovala se, že aspoň to není lež. Ale svědomí ji trápit nepřestalo.

„Ten člověk má pušku.“ Marcus ji přivinul těsně k sobě. „Nechci riskovat, že bych tě mohl ztratit, Nell.“

Ale ztratíš mě a já ztratím tebe, pomyslela si Nell, ale jen se k němu beze slova přitiskla. Byl to nádherný pocit, avšak věděla, že se ho brzy bude muset vzdát.

„Marcusi,“ zamumlala do záhybů jeho voňavé vázanky. „Marcusi.“

„Hmm?“ zamručel jí do vlasů.

„Přijdeš dneska v noci ke mně do pokoje?“

„Proč?“

„Protože aspoň jednou chci poznat, jaké to je, pomilovat se s mužem. Chci být s tebou. Jenom jednou.“

„Nell. Měl bych říct ne, ale nedokážu to. Jseš si jistá?“

„V životě jsem si nebyla ničím jistější,“ řekla Nell a cítila, jak se jí tělem rozlévá klid. „Tak o půlnoci.“

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Když začaly hodiny odbíjet půlnoc, stál Marcus za dveřmi Nellina pokoje, dlaněmi se opíral o jejich dřevěné výplně a snažil se myslet hlavou, a ne srdcem.

Věděl, že Nell miluje. Ona jeho nemilovala a to, co ji v životě potkalo, ji patrně přesvědčilo, že nikdy nebude lásky schopna. Její vírou ve šťastné manželství rodičů otrásl otcově nevěře. Její první zkušenost se sexem byla ošklivá, násilná a vynucená. A Marcus jí navíc vmetl své vyznání lásky ve zlosti a pošpiněné nedůvěrou.

Nell po něm ale toužila, a to byl jistý začátek. Ale kdyby mu začala oplácet lásku, co pak? Nemohl po ní chtít, aby se stala jeho milenkou. Jednoho dne se bude muset oženit, to byla jeho povinnost. Dokázal by pak Nell opustit? Samozřejmě ne – ani by nedokázal podvádět svou právoplatnou ženu. Dost na tom, že by si ji vzal bez lásky.

Sňatek. Marcus se dlouze a rozechvěle nadechl. Sňatek a skandál, přesně ve chvíli, kdy jeho sestry vstupují do společnosti. Skandál, jakému by byl vystavován otec, kdykoliv by si někdo vzpomněl, co je jeho snacha zač. A Nell by musela na každém kroku bojovat o svou čest.

Dveře se otevřely tak náhle, že Marcus musel rozhodit rukama a zachytit se veřejí, aby neupadl. Před ním stála Nell a tázavě na něj hleděla.

„Chceš tady prostát celou noc?“ otázala se. Vlasý měla rozpuštěné, nohy bosé a oblečená byla jen v dlouhé bílé košili, kterou nezdobila jediná kraječka.

Marcusovi se vrátil hlas. „Možná,“ prohlásil opatrně. „Jak jsi poznala, že tu jsem?“

„Přímo jsem cítila, jak přemýšlíš,“ prohlásila Nell prostě, otočila se a vstoupila do pokoje. Zastavila se v nohách postele a podívala se na Marcuse. „Rozmyslel sis to?“

„Měl bych,“ doznal se a držel se při tom dřevěných veřejí, jako když se tonoucí chytá záchranného pásu. „Myslím ale, že to nedokážu.“

„Dobrá,“ kývla Nell a rozeplula si na košili tři knoflíčky u krku.

„Nell!“ Marcus téměř proletěl dveřmi a zavřel je za sebou. „Měli bychom si o tom nejdřív promluvit.“

„Proč?“ Nell se sklonila a vzala za spodní lem své noční košile, aby si ji přetáhla přes hlavu.

Marcus odtrhl oči od jejích štíhlých kotníků a ladných křivek lýtek a snažil se nemyslet na to, jak hebká je její kůže, když se jí dotkne. „Nell, já chci, aby ses za mě provdala.“

Nell pustila košili, která jí spadla zase až po paty, a zalapala po dechu. „To nepřipadá v úvahu.“

„Proč ne?“

„Když ponechám stranou všechno ostatní, není to možné kvůli té dávné historii. Byl by to skandál, to přece musíš sám vědět.“

„Jediný problém vidím jenom v tom, že jsem ještě nenašel řešení té současné patálie,“ prohlásil Marcus a najednou si byl jistý, že snatek je jediné správné řešení. Nesmírně obtížné, ale správné.

„Dokážeš mě přimět, abych tě milovala?“ otázala se Nell a pokusila se o úsměv, ale oči se jí zalily slzami.

„Můžu se vynasnažit.“ Marcus odkopl boty a začal si svlékat kabát. „A jestli se mi to nepodaří, umožím tě touhou, až stejně nakonec řekneš *ano*.“

Nell zjistila, že se usmívá. Marcus mluvil se samozřejmou lehkostí a sebejistotou. Tolik se lišila od jeho obvyklého zádumčivého projevu, že se mu nedalo nevěřit. Třeba by to mohlo jít... nějak.

„Tehdy, tam v letohrádku, jsi ode mě najednou utekl. V čem to bude tentokrát jiné?“ zeptala se Nell a uchváceně sledovala, jak ze sebe Marcus shazuje jednu část oděvu za druhou.

„Tehdy jsem nebyl rozhodnutý, že se s tebou ožením. Myslel jsem, že bych si z tebe mohl udělat milenkou, ale pak jsem si uvědomil, že mi to svědomí nedovolí.“

Nell potřásla hlavou, bála se uvěřit, že je to pravda, že to Marcus myslí vážně.

Marcus se zarazil s rukama na zapínání košile. „Ty mi nevěříš, vid’? Tak tedy dovol, abych byl přímočarý. Dnes v noci se vynasnažím, abys neotěhotněla, a jestli mě pořád ještě nebudeš chtít, až celé tohle martyrium skončí, dostaneš svůj vlastní obchod. Nehodlám z tebe udělat padlou ženu –“ zmlkl, když se Nell rozesmála. „Co jsem zase řekl?“

„Nic,“ zavrtěla Nell hlavou a přistoupila k němu, aby mu pomohla s knoflíčky u košile. „Vůbec nic. Ale začal ses zase mračit, protože ses snažil být rozumný a moc ses zamyslel. Zbožňuju, když se mračíš.“ Nell vztáhla ruku, promnula mu vrásku na čele a Marcus se zasmál.

„V životě bych neřekl, že mi srdce poskočí radostí, když mi moje milovaná řekne, že zbožňuje, když se mračím,“ poznamenal a odhodil košili stranou. „Ale pro začátek aspoň něco. Co to děláš, Nell?“

„Dívám se,“ ozvala se Nell za jeho zády. Vzala ho kolem pasu těsně nad páskem jeho hedvábných večerních kalhot a usmála se, když zadržel dech. Přejela mu dlaněmi výš po zádech, palci mu jemně masírovala svaly podél páteře a obdivovala se jeho širokým ramenům. Pod hřejivou hebkou kůže mu pulzovaly svaly.

Střelnou ránu měl pořád ještě lehce převázanou. Nell mu na ni opatrně položila ruku. „Ještě to bolí?“

„Už je to skoro zahojené.“ Marcus se k ní chtěl otočit, ale Nell uskočila, znovu se mu schovala za zády a zasmála se, když Marcus tiše zaklel. Pak ale s grácií šermíře udělal piruetu a chytil ji do náruče. „Ty pokušitelko.“

„Nepřestávám se dívat,“ protestovala Nell.

„Mojí hrud’ už jsi viděla.“ Sáhl po její noční košili, ale Nell uskočila.

„Sundej si kalhoty.“

„Nejdřív ponožky.“ Marcus se posadil na postel a začal si je stahovat. „Na světě je jen málo směšnějších věcí než nahý muž v ponožkách.“ Vstal. „A teď tvoje noční košile.“

Nell zavrtěla hlavou. „Přesně vím, co se stane, jakmile si ji svléknu. Jenže já se na tebe chci dívat.“

Marcusovi na vysoko posazených lícních kostech naskočil ruměnec. „Proč?“ zeptal se s rukou na zapínání kalhot. Tenké hedvábí

toho tak jako tak příliš neskrývalo. Nell viděla, jak je pro něj jejich hra vzrušující, a pulz se jí zrychlil.

„Protože jsi krásný.“ Nell se kousla do rtu a všimla si, jak se jí Marcus upřeně dívá na ústa. Přelízla si rty jazykem a přesně v tu chvíli se Marcusovy kalhoty svezly k zemi a on je odkopl stranou. „Oh.“

Nohy měl vypracované jízdou na koni a úzké boky. Mezi stehny se mu černala houština kudrnatých chloupků, z níž vystupoval hrdý důkaz jeho vzrušení. Marcuse Nellin užaslý pohled zjevně vůbec nepřiváděl do rozpaků, stál s rukama v bok a čekal, co Nell udělá.

„Hal je z nás dvou ten krásný,“ řekl Marcus.

„Na to, aby byl opravdu krásný, mu chybí důstojnost,“ nechala se slyšet Nell, která kupodivu našla řeč. „Ty máš důstojnost a k ní ještě spoustu dalších věcí.“ Postavila se těsně před něj.

„Teď si moc důstojně nepřipadám,“ řekl Marcus, nenápadně se shýbl, popadl lem Nelliny noční košile a prudce jí ji přetáhl přes hlavu. Nastalo dlouhé ticho, kdy se na ni jen mlčky díval.

Nell cítila, jak se červená. Potom uviděla, jaký má na něj její nahota účinek po tělesné stránce, a vykulila oči.

„Jsi překrásná, Nell. Ještě pochybuješ o tom, jak moc po tobě toužím?“

„Ani trochu,“ vyhrkla Nell upřímně. „Na vlastní oči vidím jasný důkaz.“

„Děsí tě?“ Vztáhl k ní ruce a přivinul ji k sobě, takže už nic neviděla, jen cítila. Nell se k němu přitulila a vychutnávala si jeho teplo a slastný pocit, který jí začínal stoupat ze slabin.

„Ne. Vůbec,“ řekla popravdě, vklouzla rukou do mezery mezi jejich těly a obemkla prsty doličný předmět. „Jsem netrpělivá.“

„Na mně je, abych byl *netrpělivý*, ty nezvedená di- vozenko. A jestli toho nenecháš, tak ti ukážu, zač je toho loket.“

Nell rozevřela prsty, pročísala mu chloupky a pohládila ho dlaní po plochem břiše. Marcus zasténal, popadl ji do náruče a položil na postel.

„Provádět tyhle věci v teple má rozhodně svoje výhody,“ poznamenal.

„Stejně tak jako na takové měkoučké posteli,“ souhlasila Nell a jen nechápala, na co Marcus čeká. Ten se po chvilce sklonil, vzal ji za boky a přitáhl si ji k okraji postele. „Co to děláš?“

Marcus neodpověděl, ale klekl si na zem a přitom jí rozevřel kolena. Nell zalapala po dechu, když sklonil tmavou hlavu, a polekaně se vzepřela na loktech. „Ne! To nemůžeš, to je neslušné!“

Marcus vzhlédl a oči se mu smály. „Tak mi řekni, až budeš chtít, abych přestal.“

„Přestaň! Ach... ne, nepřestávej.“ Nell celá zmalátnělá padla na záda a jen lapala po dechu a žasla, jaká kouzla dokáže Marcus svými rty a jazykem. Celé tělo jí žhnulo, tálo, pulzovalo jako kov v taviči peci a Marcus byl alchymista, který ji přetvářel v tekuté zlato a... *vybuchující hvězdokupy*.

Když se Nell vzpamatovala, ležela hlavou na polštáři a cítila na sobě tíhu Marcusova těla. Ještě jí projížděly lehké záchvěvy, když se prohnula do oblouku a instinktivně se k němu přitiskla, takže záchvěvy přešly v novou žádostivost, jak se Marcus nadzvedl, aby do ní mohl vstoupit.

Tvář měl vážnou, jak tak na ni shlížel, téměř dravčí, ale z očí mu sálala něha a usmál se, když mu Nell položila ruce kolem krku a přitáhla si ho k sobě, aby ho mohla políbit.

„Jseš si jistá, Nell?“ zeptal se Marcus a Nell cítila napětí v jeho svalech, jak se snažil držet se zpátky, ale věděla, že kdyby zavrtěla hlavou, nechal by ji být navzdory své spalující touze.

„Miluj mě, Marcu,“ zašeptala.

„Vždycky budu.“ Políbil ji na rty a zase pozvedl hlavu. Nepřestával jí hledět do očí a pomalu, zlehýnka do ní začal pronikat. Nell se v hloubi duše obávala, že se mu její tělo začne stavět na odpor, že se vrátí dávná hrůza a zcela ji opanuje, ale přízraky minulosti byly pryč, vymýcené jeho něhou, a ona se mu otevířela a s uspokojením vnímala, jak ji vyplňuje, jak k sobě patří. Splynuli v jednu bytost, a ať už se po téhle noci mělo stát cokoli, pro Nell už to tak bylo napořád.

„Ríkalas Marcu?“ ujišťoval se Marcus hlasem ochraptělým téměř nadlidským úsilím, aby vydržel bez pohnutí, když už byl teď v ní.

„Ano, *Marcu*“ zamumlala Nell celá omámená a pozvedla hlavu, aby ho políbila do koutku úst. „Můj *Marcu*.“

„Ach Nell.“ Marcus na ni upíral oči, které měl teď téměř černé, objímal ji a začal se zvolna pohupovat a Nell se k němu přidala v téměř rytmu, vzájemně se tiskli, lapali po dechu a stoupali výš a výš, až všechno vybuchlo a Nell mu vykřikla do líbajících úst a cítila, jak se i jeho tělo otřásá, a pak byl najednou pryč a ze tmy se jen ozýval jeho hlas: „Nell, ach můj bože, Nell...“

Když se Nell probudila, zjistila, že se tiskne k něčemu velkému a rozpálenému. Chvilí zmateně mrkala do tmy, aby se probudila ze snu o extázi a o Marcovi. *Marc*. Nechala se jím natolik unést, že se jí zdálo, jak se s ní miloval.

Polštář, na kterém spočívala tvář, se pohnul a Nell znovu zamrkala, ve snaze zaostřit zrak.

„To lechtá. Máš nemravně dlouhé řasy, Nell.“

„*Marcu*?“

„Dovol, abych se zeptal, koho jiného jsi čekala, že tu najdeš?“ Marcus zněl spíš pobaveně než dotčeně, hlas mu duněl v hrudi, k níž měla přitisknuté ucho.

„Myslela jsem, že ses mi jen zdál.“ Nell se opřela o loket a zadívala se na něj. Lampy ještě úplně nedohořely a v jejich světle viděla, jak Marcus leží na zádech, spokojený jako ohromný kocour, na polštáři pocuchané vlasy, jednu ruku nad hlavou a druhou si ve slabinách přidržoval cíp prostěradla, jako to bývá na uměleckých dílech, aby nebudila pohoršení.

„Já jsem skutečný a hmotný,“ zaprotestoval se smíchem.

„Pokud si vzpomínám, zejména jistá tvoje část byla opravdu velice hmatatelná,“ poznamenala Nell škádlivě a zajela rukou pod prostěradlo. Rázem poznala, že je Marcus opět nemálo vzrušený, a potěšilo ji, když zalapal po dechu.

„Nell, tohle od tebe není zdvořilé. Nevidíš, jak jsem vyčerpaný?“ Jeho pokus o přísný tón zoufale selhal. Nell mu sevřela úd u kořene a začala zvolna postupovat vzhůru. „I když on se neunaví nikdy!“

„Božítku. To já jsem také naprosto vzhůru,“ řekla Nell a Marcus se zasmál. „Co mám tedy dělat?“

„No, všechna práce bude na tobě,“ povzdechl si Marcus, trochu se na posteli posunul a zadíval se na ni zpod těžkých víček. „Pojď na mě, Nell.“

Připadalo jí to neslýchané, ale odhrnula prostěradlo, klekla si nad něj a pomaličku, centimetr po centimetru začala klesat. Marcus pevně zavřel oči a zasténal. Nell se posunula ještě níž, rukama s roztaženými prsty se mu opírala o hrud' a cítila jeho ztvrdlé bradavky, které instinktivně laskala. Pak najednou už nemohla níž, celou ji hebce vyplňoval.

Nell zjistila, že má v těle svaly, o kterých dřív nevěděla. Jak se nad Marcusem skláněla, svaly jí začaly rytmicky pracovat, až se mu z hrdla vydral ochraptělý vzdech. „Nell, to jsou *muka*.“ Na hlase mu však bylo znát, že nezvolil to správné slovo, že mělo znít *slast*.

Nell už déle nedokázala odolat. Dala se do pohybu, nejprve zvolna, pak rychleji, vedla je oba dál a dál a Marcus jí prsty svíral stehna a šel jí vstříc, až nakonec se přehoupl nad ni a po dvou rázech se od ní oddělil a její sten se smísil s jeho triumfálním výkřikem. Svět se opět bláznivě roztočil.

Když se probudila příště, věděla Nell docela přesně, kde je a kdo je tam s ní. Ba co víc, vybavovala si každíčkou úžasnou podrobnost, která se odehrála od chvíle, kdy otevřela dveře a našla za nimi Marcuse svírajícího jejich rám. Jeho ruce jí teď klouzaly po těle, hladily bříško, lechtaly ji na žebrech a pohrávaly si s jejími bradavkami, které jí slastně –

„Marcu! Jsi tam?“ Křik doprovázelo bušení pěstí do dveří.

Nell prudce otevřela oči a tiše vykřikla. Marcus vedle ní odhodil příkrývku, vyskočil z postele a dočista nahý došel ke dveřím a odemkl.

„Co se to k čertu děje?“

Nell zahlédla Hala v kabátě, na němž mu tál sníh, a rychle zmizela pod příkrývkou. Hal se protáhl kolem Marcuse do místnosti.

„Málem jsme ho dostali. Jeden z hajných ho zahlédl vzadu za stájem. Vyrazil pak směrem k cestě do města – ne do lesů. Jeho stopa

bude jasně viditelná, pokud ji zachytíme dřív, než je zase zavane snůh. Oblíkní se – nemůžeš ho honit s holým –“

Ozval se přidušený zvuk a Nell si snadno domyslela, že Hal dostal od staršího bratra záhlavec.

„Ehm, omlouvám se, docela nahý.“

„Dobrá. Padej odsud a najdi pušky, já jsem hned dole,“ zavrčel Marcus. „A nemůžeš být trochu diskrétnější, sakra? Tohle je dámská ložnice, žádná kasárna.“

„To jistě. Ale nebyls ve svém pokoji, tudíž jsem si domyslel...“

„Hale!“

„Omlouvám se, Nell.“ Dveře se zavřely s decentním cvaknutím.

Nell opatrně vykoukla zpod přikrývky. Marcus si natahoval kalhoty, a zdál se být v pozoruhodně povznesené náladě.

„Teď už se budeme muset vzít,“ řekl.

„Nesmysl. Hal sotva bude roznášet nějaké klepy.“ Nell vyklouzla z postele, nešťastně se podívala na hodiny – bylo těsně po šesté – a začala sbírat poházené oblečení. Když se na chvíli narovnala, zjistila, že se na ni Marcus dívá s výrazem, z něhož jí začala naskakovat husí kůže. „Přestaň s tím!“ zaprotetovala a hodila na sebe spásně cudnou noční košili.

„Tak se přede mnou nepředkláněj, jak tě pánbůh stvořil, když mě nechceš uhranout,“ ohradil se Marcus mírně a sebral své zmuchlané šaty. „Nechce se mi věřit, že je náš přítel tak hloupý, aby se nechal vidět za bílého dne, a ještě po sobě nechal stopy... Asi začíná být v úzkých.“

„Ach bože.“ Nell ztěžka dosedla na kraj postele. Temný cizinec říkal, že pozná, kdy za ním má přijít. Tohle tedy byla jenom vějička. Nell věděla, že se bude muset sebrat a ještě rozehrátá z milování s Marcem jít za Saltertonem, zatímco Marc s Halem ho budou pronásledovat nesprávným směrem.

„Marcu –“

„Neboj se. Najdeme ho a vypořádáme se s ním. A pak se vrátím a promluvíme si, Nell.“ Za jeho slovy se skrývala celá řada významů, a když ji něžně pohlídl na rozloučenou po tváři, měla Nell co dělat, aby

zaplašila slzy. Už na ni nebude tak milý, až zjistí, co mu provedla po všech těch slibech ohledně pravdomluvnosti.

„Bud' opatrný,“ řekla a pohládila ho po ruce. „V pořádku se vrať.“

Jedinou útěchou jí bylo, že Marcus opravdu bude v pořádku. Nebezpečí zato hrozilo jí, a bylo jen na ní, aby přesvědčila Saltertona, že s pronásledováním musí přestat. Ať už se její otec dopustil těch hrozných činů, nebo ne, ona teď byla jediná z rodiny, kdo za to mohl nést následky. Nell na sebe navlékla své nejteplejší šaty a jen se modlila, aby Marcus pochopil její dobré úmysly. Ale i kdyby nepochopil, stejně na tom nezáleželo. Nemohla se za něj provdat. Útěcha to však byla jen velmi slabá.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

„Další provaz,“ zvolal Hal a zvedl zmáčenou smyčku.

„Je neskutečně drzý, to se musí nechat.“ Marcus se vyhoupl do sedla a zadíval se na louku za stáji. „Podívej se na jeho stopy.“

„Nečekal, že ho překvapíme, a myslel, že sníh jeho stopy brzy zavane,“ poznamenal Hal a nacpal provaz do sedlové brašny. „A to se taky stane, jestli sebou nehodíme.“

„Tady nejsi na vojenském tažení,“ zvolal Marcus, pobídl šedáka a srovnal s Halem krok. „Dávej si pozor, ať tě nepřekvapí ze zálohy.“

„Když už je řeč o překvapeních,“ chytil se toho Hal a zkoumavě se na bratra zahleděl, „chystáš se strčit hlavu do chomoutu?“

„Doufám. Jestli mě Nell bude chtít.“

„Myslíš, že by tě mohla odmítnout? To by byla blázen.“

„Když jsme o tom spolu mluvili naposledy, říkals, že má dost rozumu na to, aby mě odmítla.“

„To bylo před tím, než jsem vás viděl spolu, když jsem ještě nevěděl, že jste milenci.“

Marcus semkl rty a nějakou chvíli jel mlčky. Neodpovíдалo jeho povaze, aby se s někým o Nell bavil, avšak tohle byl jeho bratr, a navíc projednou mluvil zcela vážně. „Nemiluje mě a má jasnou představu o tom, jaký by to byl skandál.“

„Že tě nemiluje?“ otázal se Hal nevěřičně. „Tak co tedy pohledáváš u ní v posteli? Je to dobré děvče, to se pozná. Jestli si tě pustila k tělu, tak jedině proto, že tě miluje.“

Marcus nevěřil vlastním uším. „To musím zrovna tobě vykládat, že i ženy mají sexuální choutky?“ zeptal se bratra. „Nenapadlo tě, že po mně prostě jenom touží? Jestli mě miluje, tak proč si mě nevezme?“

„Právě proto, že tě miluje, ty tupá hlavo,“ neudržel se Hal. „Nedochází ti, že některé ženy mají stejně silný smysl pro čest jako muži? Nell se bojí skandálu. Dovedu si představit, že ne kvůli sobě – ona by se vždycky mohla stáhnout do ústraní – ale kvůli tobě, kvůli

nám všem.“ Když na to Marcus nic neřekl, dodal: „Vy dva nemůžete jeden bez druhého být. Vždyť i otec si toho všiml, pro všechno na světě.“

„Možná si všiml, co cítím já,“ odporoval mu Marcus, celý nesvůj z toho, že se karta obrátila a Hal teď poučuje jeho. Možnost, že by bratr mohl mít pravdu a Nell by ho skutečně mohla milovat, pro něj byla příliš důležitá, než aby se jí zabýval v danou chvíli.

„Všiml si vás obou, věř mi.“

„A jak se k tomu staví? Zdá se, že se mu Nell líbí.“

„Řekl bych, že má radost. Znamenalo by to zahojení staré rány a tak podobně.“

„V to doufám. Ale všechno záleží na tom, jestli Nell řekne *ano*, o čemž pochybuju. Je hrozně paličatá.“ Marcus se přenesl s koněm přes plot a rozhlédl se po louce, na níž se tím ocitli. Šikmo do dále se táhly stopy koňských kopyt.

„No, tak to jste dva.“

O půl hodiny později se Hal vztyčil ve třmenech. „Tady se něco stalo, podívej.“ Docválali k živému plotu, u něhož byl sníh celý zdupaný. Marcus sesedl a sklonil se nad stopami.

„Dva koně, jeden přešlapoval na místě – možná tu čekal. Tady se protlačili plotem.“ Marcus se s nadávkami prodral na druhou stranu, ostnaté větvičky ho chytaly za kabát. „Tady jsou dvojce stopy, každé vedou na jinou stranu.“

„Budeme se muset rozdělit. Počkej tady,“ řekl Hal a Marcus zůstal stát na místě, zatímco bratr vedl koně k brance opodál. Šestý smysl Marcusovi napovídal, že tady něco nehraje. Někdo je vylákal z domu – oba naráz –, a on si byl čím dál tím jistější, že je to léčka.

„Mně se to nelíbí,“ zavrčel, když zase nasedli. „Myslím, že se nás někdo snaží odlákat. Vždyť nás vodí pořád do kolečka. Jedny stopy vedou nahoru do lesa, kde je tvrdá půda a není tam sníh, takže by se mohly nepozorovaně stočit zpátky k domu.“

„Tak tam jed,“ řekl Hal. „Já se pustím po téhle stopě. Zdá se, že míří k silnici.“ Vytáhl pušku z pouzdra u sedla a hodil si ji přes rameno. Zadíval se na bíle jiskřící pláň, pak se ještě otočil k Marcusovi: „Hlídej si záda.“

„Ty taky,“ zavolal za ním bratr, když Hal pobídl koně do trysku.

Přesně jak Marcus očekával, stopy se po pár metrech v lese ztratily. Marcusovi se náhle sevřely útroby: *Nell*. Jeho kůň ani nepotřeboval pobízet, hnal se k domovu jako o závod. Minul křižovátku, kde odbočovala cesta k letohrádku, a tryskem se pustil z kopce do parku.

Marcus zamířil k předním dveřím, pak koutkem oka zahlédl, že jednolitá sněhová pokrývka na trávnících kolem domu je v jednom místě porušená. Stočil koně, přeskočil plůtek z popínavých růží a zastavil se u stopy, kde seskočil na zem. Poměřil svou podrážku s otiskem ve sněhu. Byla to zjevně dámská šlápota. Stopy se táhly k okraji lesa.

Nell. Měla víc než hodinový náskok. Utíkala před temným cizincem, nebo za ním? Marcus zůstal nehybně stát a snažil se naslouchat své intuici. Celý život spoléhal při rozhodování jen na svůj rozum. Teď, když mu do života vstoupila *Nell*, už nic takového neplatilo. Nevěděl, jestli má zoufale špatný úsudek, nebo jestli by se měl spolehnout na vnitřní pocit, který mu říkal, že *Nell* je upřímná.

Kůň sklonil hlavu a dloubl ho nosem do ramene. „Víš,“ oslovil Marcus mohutné zvíře, „netušil jsem, že to s láskou bude tak těžké. Myslel jsem, že o nic nejde.“

Vyhoupł se do sedla a rychle vyrazil zpátky k domu.

„Nemůžeme nikde najít *Nell*,“ oznámila mu matka, když rázným krokem vešel do haly. Vypadla ustaraně.

„Já vím. Někdo ji vylákal z domu. Watson! Sežeňte všechny lokaje, myslivce i podkoní. Odemkněte zbrojnici. Hodlám s touhle špinavostí skoncovat,“ prohlásil přesně ve chvíli, kdy jeho otec vyšel z pracovny, „a potom se hned ožením s *Nell*.“

Nell se zastavila u dveří letohrádku a zachvěla se. Byla jí zima a s pohledem upřeným na prázdnou paseku si musela přiznat, že má strach. Jenomže taky měla vztek, přímo soptila. Salterton vyhrabal ze zapomnění její rodinnou tragédii a zneužil ji pro své vlastní účely. A nešlo jen o to, co potkalo Wardaleovy. Byl zavražděn člověk a lord

Narborough od té doby žil v pocitu provinění a pronásledovaly ho pomluvy.

Salterton ji dostal do situace, kdy byla nucena zkoušet Marcusovu důvěru až do krajnosti, a to jí připadalo horší než co jiného. Vzala za chladný železný kruh na dveřích, a ty se otevřely do příšeří místnosti za nimi.

„Pojď dál, Heleno.“ Salterton stál u vychladlého krbu a s kabátem až na paty působil jako stín, jen oči se mu leskly.

„Vy jste asi přečetl dost strašidelných románů, pane Saltertone,“ pronesla Nell přitlumeným hlasem a snažila se, aby se jí nechvěl. „K čemu tak dramatické kulisy? Nemohl byste mi jenom zkrátka a jednoduše vysvětlit, proč tohle všechno děláte?“

„Cože? Abys hned s křikem utekla?“ otázal se pobaveně. „Ukaž, co máš v kapsách, prosím.“

Nell obrátila kapsy naruby. „Jenom kapesník. Pistoli nemám, slovo na to.“

„Tak tedy můžeme jít. Otoč se, Heleno.“

Nell už ho chtěla opravit a říct mu, že to není její pravé jméno, pak si to ale rozmyslela. Když ji oslovoval tím dávno zapomenutým jménem, mohla si od něj udržet větší odstup. „Kam půjdeme? Myslela jsem, že si chcete promluvit.“

„Ne, to ty sis chtěla povídat. Otoč se,“ opakoval. „Určitě radši půjdeš po svých, než abych tě nesl přes rameno.“

„Tak dobře.“ Nell vyšla ven. „Kudy?“

„Obejdi letohrádek a vzadu uvidíš úzkou pěšinu. Vydej se po ní. Neotáčej se.“

„Dobře.“ Nell klopýtala po pěšině, která spíš než cestu připomínala stezku vyšlapanou zvěří, a vůbec za sebou neslyšela Saltertonovy kroky. „Co jste mi to řekl včera? Tou cizí řečí?“ Nell význam těch slov vůbec nezajímal, ale potřebovala zjistit, jak daleko za ní jde. Ten člověk se pohyboval jako duch.

„Ach, ovšem,“ ozval se. „*Kam se vydá jehla, tam následuje nit.*“

„To je romské přísloví?“ zkusila Nell hádat. „Vy jste Cikán?“

„Myslíš Rom?“

Aha, pomyslela si Nell. Opravil mě. Tohle je něco, na co je citlivý.

„Jsem vždycky tím, kým se mi zrovna zachce být,“ řekl a znělo to velice blízko. „Jdi víc z kopce –“

Ozvalo se hřmění kopyt. Cválající mohutný kůň. *Marc a jeho Corinth*, pomyslela si Nell, když vtom jí Salterton zakryl zezadu ústa rukou a prudce ji přitáhl k sobě.

„Ani se nehni, Heleno,“ zašeptal. Mezi stromy prokmitla šedá skvrna a kůň byl pryč. Lesy zase ztichly, Salterton však Nell nepouštěl. „Hezky voníš, Heleno,“ pronesl jí těsně u ucha.

Nell ho ze všech sil kousla a vykroutila se z jeho objetí. Uvědomila si, jak byla pošetilá, že na tento druh nebezpečí vůbec nepomyslela.

„Jsi divoká.“ Salterton ji pustil a postrčil ji vpřed. „Nemusíš se bát, já ženy neznásilňuju. Nemám to zapotřebí,“ dodal po chvíli.

„Jste neskonale arogantní,“ poznamenala Nell s pohledem upřeným pod nohy. Odmítala mu dát najevo, jak se ho bojí.

„Byla by to arogance, kdyby nebyla ospravedlnitelná,“ uchechtl se a Nell zaskřípala zuby. „Carlow se do tebe zamiloval. Bude zoufalý, až tě ztratí.“

„Až mě ztratí?“ Zem pod ní zakolísala. Musela se zachytit nejbližšího stromu.

„Uklidni se. Já ženy ani nezabývám,“ řekl Salterton. „Ale už tě nebude chtít zpátky, ten anglický aristokrat, až se spolu vyspíme.“

„Vy myslíte, že byste mě mohl svést? Vy?“ Nell se snažila vložit do svého hlasu co největší pohrdání. „Můžete mě znásilnit, to ano. Ale svést?“

„Ovšem. Možná to chvíli potrvá, ale já jsem trpělivý. Hodně trpělivý.“

„Proč tohle všechno děláte?“ chtěla vědět Nell. Byla zadýchaná vztekem a strachem a od úst jí šly kotouče páry.

„Nepřeju Carlowovým nic jiného než neštěstí a smrt,“ prohlásil prostě, tak prostě, až Nell nevěděla, jestli se nepřeslechla. „Je to dlouhý příběh a také hodně starý, ale jak už jsem říkal, jsem trpělivý a nezapomínám.“

„A také zjevně neumíte odpouštět,“ prohlásila Nell stroze a zaslechla, jak se zasmál. „A proč jste do toho zatáhl mě?“

„Protože ty jsi taky součástí té mozaiky – ty a tvůj bratr a tvoje sestra.“

„Oni žijí?“ Nell znovu klopýtla a Salterton ji zachytil za ramena, držel ji však tak, aby mu nemohla pohlédnout do tváře.

„Cožpak ty to nevíš, Heleno?“

„Ne. Nevím,“ přiznala Nell. „Nathan zmizel – nezabil jste ho?“

„Možná.“

Nell potlačila vzlyk, vytrhla se mu a pokračovala sama dál. *Přece se od něj nenechám rozplakat*, říkala si. *Jenom mě mučí. Nathan je v bezpečí, Nathan žije – oba jsou naživu.*

„Měla by ses zeptat slečny Priceové,“ ozval se Salterton po chvíli. „Ta má taky svoje tajemství.“

Nell byla přesvědčena, že se ji Salterton jen snaží vyvést z rovnováhy. Diana Priceová přece nemohla o Nathanovi nic vědět. Když se Nell po chvíli trochu uklidnila, řekla: „Vy máte tajemství rád, vidíte? A taky hádanky: hedvábné provazy, na kterých se větší šlechtici...“ Salterton souhlasně zamručel. „A rozmarýn, aby člověk nezapomněl?“

„Jaký rozmarýn?“

„Vy jste lordu Narboroughovi neposlal snítku rozmarýnu?“

„Ne,“ odpověděl a Nell měla vůbec poprvé pocít, že ho vyvedla trochu z míry, víc už k tomu ale nedodal.

Už byli téměř u paty svahu, po kterém sestoupili, a Nell si domyslela, že musejí být dál po proudu říčky vytékající z rybníku, na kterém se bruslilo. Nechápala, kam ji to vede, a nevěděla, zda se má pokusit o útěk, nebo zůstat netečná a snažit se dozvědět víc.

„Tady zahni doprava.“ Opodál, skrytá na okraji lesa, stála jakási chýše, možná přístřešek pro pastevce ovcí. „Jdi dovnitř. Není zamčeno.“

Nell strčila do dveří, a ty se otevřely. Uvnitř byla tma, protože chýše neměla okno, ale prkna na stěnách se vzájemně překrývala, aby dovnitř netáhlo, a u jedné zdi stála pryčna s příkrývkami. Nell se nervózně rozhlédla.

„Sedni si na stoličku a dej ruce za záda.“

Nell poslechla, úlevně si vydechla a sklesla na trojnožku u jednoduchého krbu. Než se však vzpamatovala, měla zápěstí svázaná k sobě – nijak surově, ale účinně a provazem, který jí připadal nezvykle hebký. Salterton nechal otevřeno, aby uvnitř bylo trochu světla, a začal v krbu rozdělovat oheň.

„Dřevo je dokonale proschlé,“ poznamenal, jako by Nell četl myšlenky. „Rozhodně nehrozí, že by nás tvůj urozený milenec našel podle kouře.“

„Stejně si vás najde,“ pohrozila mu Nell s pohledem upřeným na dýnko jeho klopeného klobouku.

„O tom pochybuju. Ale až přijde čas, najdu si já jeho. Najdu si je všechny.“

Salterton vstal a zavřel dveře, takže vnitřek chýše osvětlovaly jen tančící plameny. Přidřepł si u krbu a klobouk odhodil na prýčnu. Ve světle ohně jeho tvář působila jako maska s černýma, jiskřícíma očima a stíny jí ještě dodávaly na hrozivosti.

Byl to ale, jak Nell musela uznat, znepokojivě krásný muž s ladností šelmy a z každého jeho pohybu bylo cítit závan nebezpečí. Chladná ironie v jeho hlasu s jeho tělem podivně kontrastovala. Nell dospěla k závěru, že by nebylo radno podcenit jeho inteligenci.

„Proč si je chcete najít?“

„Abych uskutečnil dávnou kletbu,“ prohlásil a Nell se zdálo, že mu v krásné tváři bolestně zaškublo. Přejel si dlaní po čele.

„Jakou? Jaká je předpověď?“

„To zjistíš. Všichni to zjistíte. Děti zaplatí za hříchy svých otců. Tak to bylo řečeno.“

Nell přeběhl mráz po zádech a snažila se přesvědčit sama sebe, že to byl průvan od dveří, a ne účinek prokletí proneseného jeho melodickým hlasem.

„Teď tě tu na chvílku nechám, Heleno, jenom abych se přesvědčil, že vzduch je čistý. A pak půjdeš ke mně a naučíš se, jak mě potěšit.“ Nell přímo cítila hlas snědého muže na kůži, hebký jako samet. Klekl se vedle ní, dlouhým prstem ji pohladil po tváři a zlehka ji políbil na rty. „Čekej na mě, Heleno,“ řekl, když se zvedl. „Čekej a mysli na to,

jak bude tvůj milý trpět, až si představí, co se mezi námi bude odehrávat.“

Když za ním zapadly dveře, Nell napnula uši a naslouchala. Ani v hlubokém sněhu kolem chýše nevydal Salterton jediný šelest. V duchu počítala – jedna minuta, dvě, tři – potom s rukama svázaným za zády neohrabaně vstala a klekla si na pryčnu. Potřebovala nějak dostat ruce před sebe.

Nějakých patnáct minut, které jí však připadaly jako hodina, se Nell převalovala, kroutila a proklínala svůj teplý kabát i sukně, které jí bránily v pohybu. Nakonec se jí za cenu téměř vykloubených ramen a obolavělých zápěstí podařilo dostat ruce pod sebe a provléknout nad nimi nohy.

Chvíli seděla na pryčně a lapala po dechu, pak se jí podařilo vytáhnout nůž, který měla schovaný ve vysoké botě. Byl to jenom ostrý nožík na ovoce a Nell si připadala směšně, když si ho ještě v pokoji brala, teď se jí ale nesmírně hodil, byl užitečnější než pistole. Sevřela ho nohama a pouta si s ním snadno přeřezala.

Když se podívala na smyčky, které jí zůstaly uvázané kolem zápěstí, zjistila, že je to jen další kus hedvábného provazu. Neztrácela s ním ale dál čas. Bylo třeba dostat se zpátky do domu, povědět Marcovi, co Salterton říkal, a jen doufat, že si z toho lord Narborough, Marcus a Hal dají dohromady nějaký smysl.

Stačí se mu vyhnout, pomyslela si Nell nevesele, když otevřela dveře a vyhlédla ven. Saltertonovy stopy vedly zpátky za chýši – odešel do lesa. Nell rychle pobrala svoje věci a vyrazila podél stromů na okraji mýtiny, udržovala při tom směr s živým plotem. Tímto směrem to bylo k domu nejméně jeden a půl kilometru, ne-li dva.

Nell střídavě utíkala a šla, klopýtala a ohlížela se, jestli nemá v patách pronásledovatele. Nevěděla, za jak dlouho se může vrátit z pochůzky a vydat se za ní. Přemýšlela, kde asi tak může být Marc.

Potom zahlédla koutkem oka v dálce pohyb. Zastavila se, chvíli mžourala oslněnými očima do slunce jiskřícího na sněhu a pak jí došlo, že je to střecha kočáru. A v takhle hlubokém sněhu se kočár mohl pohybovat jedině po silnici. Kdyby se pustila přímo přes louky a

přes zamrzlou řeku, měla velkou naději, že narazí na jiný vůz, domek, hospodářství. Zkrátka na nějaké útočiště.

To ale znamenalo vyjít z úkrytu do otevřené krajiny. Nell zaváhala, pak se obrátila k lesu zády a rozeběhla se, sníh jí odletoval za patami a ledový vzduch ji páčil v krku. Na chvíli si myslela, že to dokázala, ale vtom z lesa poblíž chýše vyrazila temná postava, odhodila nepohodlný plášť a rozeběhla se šikmo přes louku za ní.

Salterton musel uběhnout větší kus cesty, ale byl silnější, měl delší nohy a nepřekážely mu dlouhé sukně. Nell si odvázala čepec a v běhu zápolila s knoflíky kabátu, až se ho nakonec také dokázala zbavit. Měla ale příliš malý náskok, a když se dostala k řece a stoupla na zrádný kluzký led, uslyšela Saltertona těsně za sebou.

Čirá hrůza jako by jí propůjčila křídla a Nell přímo dolétla k protějšímu břehu, jako by byla na bruslích. Tam se jí však vlastní rychlost vymstila, Nell uklouzla a už už padala na tvrdý led, když vtom ji zachytily silné ruce.

„Tak ty pohrdáš mojí pohostinností, Heleno?“ Snědý muž ji otočil a pohlédl jí do tváře. Zdálo se, že ho běh vůbec neunavil, dýchal zcela klidně a volně, zatímco Nell zoufale lapala po vzduchu.

„Ach! Budu zvracet!“ Nell se zlomila v pase, jako by se jí udělalo zle od žaludku. Salterton ji na chvíli pustil a ona se v předklonu rozechvělými prsty zoufale snažila vylovit nůž z boty. Když se zas napřímila, držela směšnou zbraň před sebou. „Nechte mě jít, nebo přísahám, že ten nůž použiju,“ vyhrkla a cítila, že svá slova myslí naprosto vážně.

Salterton sebou smýkl jako úhoř a máchl rukou tak rychle, že Nell zahlédla jen rozmazanou šmouhu. Zplna hrdla zaječela vzteky a strachem a sekla po něm ostrou čepelí, ale to už jí jeho ruka dopadla na zápěstí a pevně jí ho sevřela. Druhou rukou jí pak nůž vykroutil ze sevřené pěsti, ani nevěděla jak.

„Ty dračice!“ vyštěkl a zcela se přestal ovládat. Nell před ním stála strnulá hrůzou a dívala se, jak mu z rozříznuté ruky kape krev na zamrzlou řeku, načež Salterton ji popadl a přitiskl jí nůž k hrdlu.

DVACÁTÁ KAPITOLA

„Říkal jste, že nezapomínáte ženy,“ vypravila ze sebe Nell a cítila, jak se jí čepel nože otírá o hrdlo. V duchu byla u Marcuse. *Odpusť, odpusť, miluju tě...*

„Nezapomínám.“ Salterton pomalu sklonil nůž. „Ani takové dračice, jako jsi ty.“ Nůž zmizel a Nell ucítila sevření na paži, jak ji Salterton táhl zpátky doprostřed řeky. Led jim pod nohama hrozivě zapraštel. Nell si vzpomněla, že je pod nimi hloubka, protože řeka vytéká z přehrazeného mlýnského rybníku.

„Hybaj zpátky do lesa, a jestli se ještě jednou o něco pokusíš, omráčím tě a odnesu –“

Chladným vzduchem práskl výstřel. Salterton se prudce otočil a Nell postrčil před sebe jako ochranný štít. Bílou plání se k nim tryskem hnali tři jezdci. Nell si uvědomila, že jsou to všichni Carlowové, a Marc s Halem drželi v rukou pušky.

Nell zamrkala, aby zaplašila slzy a usmála se rozechvělými rty. *Tak Marcus si pro mě přijel.* Koně se prudce zastavili na břehu, až jim od kopyt zavířil sněh.

„Je ozbrojený!“ zakřičela Nell. „Má nůž.“ A také že ano, Salterton už zase volnou rukou třímal nůž a mířil jím Nell přímo na prsa.

„Nell, jsi v pořádku?“ zavolal Maře. Hlas měl klidný, ale bylo znát, že v sobě potlačuje vražedný vztek.

„Ano, ano, nic mi není.“

„Pusť ji, chlape!“ ozval se lord Narborough s tváří zrůzněnou zlostí. „Co jsi to za zbabělce, že se schováváš za ženu?“

„Jen hlupák by to neudělal,“ odsekl snědý muž, zjevně pobavený zlostí hraběte. „A kromě toho jsem s ní ještě neskončil. Je to divoška. V posteli to s ní bude hotová rozkoš.“

Ozvalo se skřípění zubů a Hal bleskurychle sáhl po hlavní Marcusovy pušky. Bratři si vyměnili dlouhý pohled, a když Hal zbraň pustil, Marcus sklonil hlaveň k zemi.

„Pusť ji, pojď sem a já si to s tebou rozdám. Muž proti muži, třeba i na nože, jestli nemáš jinou zbraň.“

„Proč bych to dělal?“ Salterton postrkoval Nell k prostředku řečiště, nějaké tři metry od břehu. Led pod jejich nohama přestal skřípat a začal praštět. „Je moje. A ty se mě ani nedotkneš, dokud ji držím – myslíš, že mě zajímají ty tvoje hlouposti ohledně soubojů a cti?“

„Nemyslím. Zjevně nemáš kouska cti v těle,“ odtušil Marcus chladně. „Nejsi džentlmen.“

„Ale mám tuhle ženskou,“ prohlásil snědý muž významně. „Dokud ji držím, nezaútočíte na mě. A už brzy, hodně brzy, bude někde, kde ji nikdy nenajdete a kde si bude užívat se svým chlapem – opravdovým chlapem, ne nějakým aristokratickým parazitem, který se schovává za svoji peněženku a komorníka.“ Za řeči si Salterton přitáhl Nell blíž k sobě a majetnicky se otřel tváří o její tvář. „Je moje, vidíš?“

Nell ucukla a odtáhla se od něj, co nejdál mohla. V tu chvíli Marcus pozvedl pušku a namířil na ně hlaveň, která se ani nezachvěla. Nell vyřeštěně zírala do černého otvoru na jejím konci.

„Promiň mi to, Nell, ale tohle nemůžu dopustit,“ řekl Marc.

Nell zalapala po dechu. Nedovedla si představit, že by ji radši zastřelil, než by dopustil, aby ji Salterton znásilnil. Chtěla vykřiknout, ale hlas jí uvízl v suchém hrdle.

Muž vedle ní se zasmál.

„Zatracený hlupák, s tím jeho vznešeným divadlem. To si myslí, že bys radši byla mrtvá než zneuctěná? Ty ses vůbec nezměnil, Marcusi.“

„Miluju tě, Nell,“ pronesl Marc svým hlubokým hlasem, který jako by prohríval okolní mrazivý vzduch. „Pamatuješ, jak jsem tě držel, když jsme bruslili? Vzpomínáš? A vzpomínáš, jak to skončilo?“

Co teď má, proboha, s bruslením? prolétlo Nell hlavou. A jak tak zírala na pušku, najednou jí to došlo. Smekla se nohama po ledu, vlastní vahou vyklouzla Saltertonovi z objetí a ztěžka mu dopadla k nohám.

Přesně v tu chvíli třeskl výstřel, jeho ozvěna se však promísila s praskotem ledu. Nell uslyšela nad hlavou vzlyk a zalapání po dechu. Všimla si, jak se směrem od nich šíří ledem dlouhé praskliny, vyškrábala se na všechny čtyři a snažila se dostat pryč, vtom se ale

Salterton také skácel a led se pod ním otevřel. Nell měla pocit, že se svět překlopil, a vzápětí sklouzla do ledové vody, která jí vyrazila dech z plic.

Salterton sebou mrskl, přetočil se a podařilo se mu jednou rukou se zapřít o led a druhou ji popadl za vlasy. Ve vodě byla krev a on měl tvář zkřivenou bolestí a nadlidským úsilím, jak bojoval s proudem, který je oba stahoval do hlubin, pryč od díry.

„Nell!“ Marcus se vrhl za ní, podepřel ji rukama a snažil se ji vytáhnout. Cítila, že jí Salterton pustil vlasy, a pak jí vsunul ruku do podpaží a začal ji strkat, *spolupracoval* s Marcusem a společnými silami vyzvedli Nell nad hladinu, kde už k ní vztahoval ruce Hal ležící na ledě.

Marcus se mohutnými tempy bránil proudu, vysoké boty se mu plnily vodou a nasáklý kabát byl těžký jako balvan. Nell už však byla napůl venku a on zahlédl otce, jak klečí vedle Hala a natahuje k ní ruce.

„A teď společně,“ zachraptěl čísi hlas a Marcus si uvědomil, že je to Salterton. S velkým úsilím zabral, a Nell byla na ledu. Hal ji postrčil k otci, pak se znovu natáhl a uchopil Marcuse za zápěstí.

„Hej, přidrž se okraje, vytáhneme tě.“ Marcus se ve vodě otočil a volnou ruku podával druhému muži.

Salterton však sebou mrskl jako ryba, tvář potemnělou odporem.

„Nebud' blázen, vždyť se utopíš.“ Ale Salterton už byl pryč, proud ho strhl do zeleného šera pod ledem.

„Chceš vylézt, nebo tam pro tebe budu muset skočit?“ procedil Hal skrz zaťaté zuby. „Mám tu pitomou ruku už napůl utrženou.“

Marcus se ho chytil ještě za druhou ruku, kopl nohama a bratr ho vytáhl na led. „Ten zatracený blázen mi nedovolil, abych ho zachránil,“ zalapal Marcus po vzduchu. Pak si lehl na břicho a vykašlával vodu.

„Aspoň se ušetří,“ poznamenal Hal klidným tónem, přitom však z Marcuse chvatně stahoval kabát a balil ho svého. „Nebude potřeba soud ani šibenice.“

„Nell?“ Marcus se otočil a uviděl ji v otcově náruči. Byla zabalená v jeho kabátě a otec jí třel ruce.

„Omdlela,“ řekl hrabě. „Musíme ji ihned dostat domů.“

„Všichni potřebujeme rychle do tepla,“ souhlasil Marcus, vyškrábal se na nohy a dokulhal ke svému koni. „Hale, můžeš mi ji podat?“ zeptal se, když nasedl na Corinthu. Sám nechápal, jak to dokázal, ale nesnesl by, aby Nell vezl domů někdo jiný než on sám.

Nell nabyla vědomí, když ji k sobě přivinul. Jednou rukou ji objímal, druhou držel otěže. „Marcusí? Já věděla, že přijdeš. Je mi to hrozně moc líto. Myslela jsem, že zjistím...“

„A já už myslel, že tě ztratím,“ poznamenal Marcus chmurně.

„Jak bys mohl, když umíš tak skvěle střílet,“ zamumlala Nell s nosem zabořeným do jeho umáčené košile. „On je pryč, vid’? Zůstal pod ledem?“ zeptala se a obrátila tvář k řece.

Marcus si všiml, jak na něj hledí otec s Halem. V očích se jim zračila naděje – a pochybnost –, jakou cítil i on sám. „Ano, je pryč,“ prohlásil Marcus pevně a zavrtěl hlavou, aby dal druhým dvěma najevo, že mají mlčet. Pak pobídl Corinthu a lehkým cvalem zamířil k domovu.

„Kde to jsem?“ zeptala se Nell celá zmatená. Ležela v pokoji, který nebyl její, slyšela kolem sebe vzrušené hlasy a byla zabalená do takové spousty příkrývek, že se ani nemohla pořádně hnout.

„Jsi v mém pokoji,“ odpověděl Marcus, který seděl u ní. „Mohli byste, prosím, všichni jít pryč?“ dodal hlasem, který neměl daleko k vojenskému povelu.

„Marcusí, můj milý, tohle je dosti nepatřičné. Nell by měla být ve svém vlastním pokoji. Postarám se o ni já se slečnou Priceovou.“ Lady Narboroughová se zdála být nezvykle vyvedená z míry.

„Jen běžte a postarejte se o otce, mamá,“ prohlásil Marcus neústupně. „Nachladil se a určitě bude přetažený.“

„Ach ano, to samozřejmě, ale slečna Priceová –“

Nell slyšela, jak se její hlas vzdaluje chodbou. Nepřestávala chabě protestovat.

„Děkuju, Diano. Odved’te s sebou, prosím, služebnictvo. Oheň hoří, vana je plná.“ Když tak účinně vyklidil pokoj, vrátil se Marcus k

Nell. „Tak, a teď tě dostaneme s těch mokrých šatů.“ Začal z ní shazovat příkrývky.

„Ale co ty?“ zaprotestovala Nell, která se snažila dát se trochu dohromady a být užitečná, ale ze všeho nejvíc toužila stulit se k Marcovi do náruče a zůstat tam navždycky. „Musíš se převléknout.“

„Už jsem se převlékl,“ sdělil jí Marcus, odhodil poslední příkrývku a Nell uviděla, že má na sobě teplý hedvábný župan a pod ním volné kalhoty a košili.

„A teď pryč s těmi šaty.“ Marcus tiše zaklel, když se mu zmáčené zapínání odmítlo podvolit. Sáhl po nůžkách na odkládacím stolku, nemilosrdně šaty rozstříhal a strhl je z ní.

„Marcusi!“

„Bože, ty jsi ale promrzlá,“ zamumlal a ignoroval její marné úsilí zakrýt si bílé, husí kůže pokryté tělo. „Do vany s tebou!“

„Marcusi,“ zkusila to Nell znovu, když ji ponořil do teplé vody. „Tvoje matka, slečna Priceová – všichni vědí, že jsme tu spolu sami! Ach, to je nádhera,“ povzdechla si blaženě, když ucítila teplo. „Co si pomyslí?“

Marcus si vyhrnul rukávy, klekl si vedle vany a začal ji mýt, jeho velké ruce se jí dotýkaly něžně a s jistotou. „Pomyslí si, že tě miluju, a nechci, aby se o tebe staral někdo jiný.“

„Ano, ale lady Narboroughová –“

„Pšš.“ Účinně ji umlčel polibkem a líbal ji tak něžně, až se přestala snažit něco namítat a celá uvolněná se opřela hlavou o ručník, který jí předtím položil na okraj vany.

„Jsem ospalá,“ slyšela svůj vlastní hlas, když ji Marcus přestal líbat. „Hrozně ospalá.“

„Teď už ses prohrála, takže můžeš bezpečně usnout. Do postele s tebou, Nell.“

Nell takřka nevnímala, jak ji Marcus zvedá a ukládá do hebkých příkrývek, jak ji objímají silné paže, pak se všechny zvuky i pocity rozplynuly a Nell usnula, vědoma si jen toho, že je v bezpečí.

Nell se zvolna probudila v neznámé posteli. V místnosti byla tma až na světlo měsíce, díky němuž bylo všechno černobílé. Oheň v krbu

dohořival, z čehož poznala, že musela spát celé hodiny. Závěsy byly roztažené. Nell zamrkala a otočila hlavou na polštáři. *Marcus*. Ucítila kolínskou s lehkým nádechem citrusů a pod ní vůni jeho kůže. Byla v jeho posteli. Teď už Nell poznávala pokoj, v němž tak cudně přespala v jeho náruči.

Zapátrala rukou, ale nenašla vedle sebe jeho tělo, jenom mírnou prohlubeň v matraci, která byla ještě trošku vyhrátá. Nell poznala, že u ní byl a během noci se o ni staral. Chvíli zůstala tiše ležet a v hlavě jí vířily obrazy z předešlého dne. Znovu slyšela Marcusův hlas: *Miluju tě*. Řekl to ve chvíli, kdy vypálil ránu, která ji osvobodila. Mušku měl stejně dobrou jako srdce.

Nell se posadila a zjistila, že má na sobě noční košili, i když si nepamatovala, že by si nějakou oblékala. „Marcu?“ Marcus stál u okna a díval se ven.

„Není ti nic?“ zeptal se hned, otočil se a rázem byl u postele. „Zdálo se ti něco? Ošklivý sen?“

„Ne.“ Dovolila mu, aby ji vzal za ruce a zkusil, jestli není prochladlá. „Myslela jsem na tebe. Jak jsi mě zachránil.“

„V životě jsem nezažil takový strach,“ přiznal Marc a posadil se k ní. „Když jsem uviděl, jak ti drží nůž na krku, tu krev...“

„Byla to jeho krev a můj nůž,“ pochlubila se Nell trošku. „Ale ty jsi mířil přesně.“

„To je snad jediná věc, u které je Hal ochoten přiznat, že ji dělám lépe než on,“ uznal Marc. „Proč jsi to udělala, Nell? Proč jsi šla za ním sama?“

„Protože jsem si připadala provinile. Je mi to líto. Víím, že jsem tě podvedla, že jsem tě nejdřív žádala o důvěru a pak jsem ji zradila.“

„To ne, takhle jsem o tom nikdy neuvažoval, Nell. Zlobil jsem se, že ses vydala do nebezpečí, ale moje důvěra v tebe nikdy neochabla.“

Nell pocítila neskutečnou úlevu. Nadzvedla si polštáře a posadila se, takže se teď o sebe opírali rameny. Teplo vycházející z Marcusova těla ji krásně uklidňovalo. „Přinesla jsem k vám první provaz. A jsem dcerou svého otce. Musela jsem za ním jít.“

„A já jsem synem svého otce,“ odušil Marc suše. „Ale my neneseme odpovědnost za činy svých otců, Nell.“

„Já vím. A také chápu, proč tvůj otec udělal, co udělal. Ale jestli tatínek *byl* nevinný, pak je tu stále ještě vrah a zrádce, který uniká spravedlnosti.“

„To už je pryč, Nell.“ Objal ji kolem ramen a pevně ji k sobě přitiskl.

„Není. Jak by mohlo? Salterton, nebo kdo to byl, říkal, že je vykonavatelem dávné věštbý. Říkal mi *Heleno*. Zeptala jsem se ho, co má v úmyslu, a on řekl: *Uvidíte. Všichni. Děti zaplatí za hříchy svých otců. Tak to bylo řečeno*. A zná tebe – neslyšels, jak říkal, že ses nezměnil?“

„Já ale neznám *jeho*. Byl to jen další z jeho triků. Je pryč, Nell, a hrozba s ním.“

Nell však vycítila, že si to tak docela nemyslí. „Ty nevěříš, že je mrtvý, vid’?“

„Měl by být. Trefil jsem ho přímo do ramene, voda byla hluboká, prudká a studená.“ Marcus se odmlčel a pak dodal: „Nechci ti lhát, Nell. Nebudu mít jistotu, dokud neuvidím jeho mrtvé tělo.“

„V tom případě musíme podniknout některá opatření,“ řekla Nell a snažila se, aby to znělo věcně. „Budu ve svém novém obchodě potřebovat mohutného lokaje a ochránce.“

Marcus vyskočil a začal rozsvěcet svíce, až byla celá místnost zalitá světlem.

„Marcusi?“

„Chci ti vidět do tváře, Nell. Podívej.“ Podával jí roztřepený kus hedvábného provazu. „Tohle jsem ti sundal ze zápěstí. Zkusil jsem si, jaké by to bylo tě ztratit, a už to nikdy nechci zažít. Miluju tě, Nell. Vždyť to víš. Provdej se za mě.“

„Ale co tvoji rodiče?“ zaprotestovala nešťastně. „A skandál.“

„Otec tě zbožňuje a matka se mě na rovinu zeptala, kdy z tebe hodlám udělat počestnou ženu, přičemž dodala, že si tě nezasloužím.“

„Oh.“ Nell se mu nedokázala podívat do očí. „Ale –“

„Vím, skandál. Řekl bych k čertu s ním a ať si každý říká, co chce, ale nedovolím, aby ti kdokoliv ubližoval,

Nell. Proto odjedeme na dlouhé líbánky, navštívíme Longrigg, sídlo Carlowových v Northumberlandu. Těm, kdo si vzpomenu, kdo

je Helena Wardaleová, dopřejeme čas, aby si to náležitě vychutnali. Uvidíš, že až se vrátíme, budou v kurzu už zase jiné skandály, a tomu, co přijde, budeme čelit společně.“

„Upřímně?“ zapochybovala Nell. „Ale minulost, Marcusi –“

„Minulost je minulost. Musíme si vybudovat nový život, vytvořit nové vzpomínky.“

Nell pocítila cosi jako naději. „Marcusi, ty si mě opravdu chceš vzít?“

„Miluju tě, Nell.“ Stál u postele, díval se na ni a smutně se usmíval. „Budu tě vždycky milovat, ať už mě budeš chtít nebo ne. Ale řekni *ano*, prosím. Vždyť mě máš trochu ráda, mám ze spolehlivého zdroje, že miluješ, když se mračím. Připadá mi, že z mého milování máš potěšení. Dokázala by ses naučit aspoň trošku mě milovat, Nell?“

„Naučit!“ vykřikla na celý pokoj. Bála se, že se rozpláče. „Ale vždyť já tě miluju, ty hlupáčku. Miluju tě celé týdny. Ale myslela jsem, že by to nebylo správné, že bych ti tím ublížila, Marcusi. Marcu, miláčku – co je ti...“ Zatímco Nell mluvila, Marcovi zmizel úsměv ze rtů a vypadal, jako by utrpěl šok.

„Cožpak nevypadám jako někdo, komu se právě splnil ten největší sen?“ zeptal se po chvíli, která Nell připadala jako věčnost. „Jako muž, který zjistil, že našel spřízněnou duši, a ona to nějakým zázrakem cítí stejně? Ani nevím, co si počít s takovou spoustou štěstí, Nell.“

„Co kdybychom se pomilovali,“ navrhla mu Nell. „Nepomohlo by to?“

„To by mě probudilo z mrtvých, Nell.“

„A třeba si nebudeš muset dávat pozor?“ navrhla mu, když se sklonil, aby jí rozepnul knoflíčky na cudné košili.

„Ne, to nebudu,“ souhlasil Marcus. „Víš, Nell, tu noc, kdy se sem vloupal Salterton, jsem uviděl tvoji pečlivě zalátanou košili a říkal jsem si, jak bychom se mohli úžasně pobavit při nákupech v nějakých elegantních obchůdkách v Bond Street,“ zamumlal, vzal do zubů jednu její bradavku a něžně skousl.

„Vrátili bychom se domů obtěžkaní balíčky.“ Pustil bradavku a začal se věnovat té druhé. „A ty by sis přede mnou všechno vyzkoušela.“

„Abych si to hned zase musela svlékat?“ zalapala Nell po dechu.

„Ach ano. Hróózně pomalu. Jenomže samozřejmě máš tyhle svoje noční košile a bylo by výstřední pořizovat nové, dokud se ještě dají nosit.“ Marcus ji popadl po stranách za košili a trhl. „Ouha, podívej, tahle už k nošení není.“

„Já tě moc miluju,“ řekla Nell a zasmála se. „Ale Marcu, prosím, tohle už se nedá vydržet. Ani chvilku. Chci tě. Hned.“

Marcus si klekl mezi její rozevřená kolena a zahleděl se jí do očí. „Neznám lepší místo, kde bych chtěl být.“

„Tak mě miluj.“

„Budu. Na věky.“

„Miláčku?“ Marcus se rozespale zavrtěl, natáhl ruku a přivinul si Nell k sobě. „Kolik je hodin?“

„Devět.“

„Devět?“ Marcus se rázem posadil a mžoural do ranního světla. „Nemáš hlad?“

„Ne,“ zavrtěla Nell hlavou. Soustředěně cupovala zbytky hedvábného provazu a jednotlivé nitky rovnala podle barev na bílé prostěradlo.

„Co to děláš?“

Nell se na něho usmála – na svého budoucího manžela. „Z bolesti dvou starých rodin vytvoříme šťastnou novou rodinu,“ řekla Nell a doufala, že ji Marc pochopí.

„Naše láska zahojí staré rány,“ zamumlal Marcus a nastavil jí tvář k políbení. Pochopil.

Nell vzala do ruky hedvábné nitky. „Jsou krásné. Vyšiju si s nimi svatební závoj. Budou z nich srdíčka a kvítky, ne bolest a smrt. Nepamatuju si, že bych kdy byla tak šťastná.“

„Přisahám,“ zamumlal Marcus ústy těsně u jejích rtů, „že jestli mi budeš upřímně věřit, budeš to moct říct o každém dni našeho života.“

„Já ti věřím,“ vydechla Nell. „Věřím ti z celého srdce.“

LOUISE ALLENOVA

*Pokračování za měsíc v knize Christine Merrillové Nepravá
společnice.*